

Giới thiệu Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi

Thể loại: Ngôn tình

"Có phải cuối cùng tình yêu chỉ là con số không? Thật buồn cười! Chẳng phải điểm khởi đầu của tất cả, không xuất phát từ nó thì không thể nảy nở. Không có gì có thể đạt được"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khởi đầu

Hôm nay là ngày đầu tiên nó lên thành phố, ui cha nhà cao cửa rộng thật. Trước lúc đi mẹ nó dặn đi dặn lại phải cẩn thận, biết giữ lấy mình, rồi đưa nó 1 sấp tiền bọc trong mảnh khăn mỏng. Nhưng nó không lấy hết mà dúm vào tay mẹ 1 nửa.

Là ngày đầu tiên đến trường nên chưa có trang phục, nó mặc chiếc áo trắng cộc và chiếc quần nâu rộng đậm chất quê, tóc được bím hai bên cùng chiếc mũ vòng to. Vì nó không quen mặc váy và lại nhà nó nghèo sao có đồ đồ mặc.

Trên này đúng là sang trọng thật nhiều xe cộ tấp nập, nó muốn nhanh chóng tới trường cho kịp buổi tập chung. Hiện tại nó đang đứng bắt xe, chờ mãi mà không có xe buýt, nó nhanh tay đánh liều bắt 1 chiếc taxi đi, chiếc taxi dừng đứng trước mắt nó, tay nó cầm vào chiếc tay cầm cửa xe mở ra nhưng một bàn tay khác có làn da trắng trẻo cũng cầm vào tay cầm cửa như nó...theo quán tính ngược mắt lên nhìn trước mắt nó là một tên con trai cao ráo, trắng trẻo, đẹp trai, mà nhìn...sạch sẽ, mỗi tội cậu ta hơi kiêu kì sao ấy, lạnh lùng. Nhưng nó không phải tuýp người mê trai nên không bận tâm.

"Ê, cậu..." - Nó nhìn cậu nói mắc.

"Ê gì? Cậu không đi thì tránh ra tôi đi" - Cậu ta nói

"Cái gì? Xe là tôi vậy mà cậu vô duyên vậy?" - Nó nói

"Ừm đó, xe cậu vậy thì sao? Không được chung xe hả?" - Cậu ta một tay cầm cửa xe, một ta hất lại dây cặp sách nói

"Không. Tôi không thích" - Nó nói nhìn cậu, nó nhớ tới lời mẹ dặn, lên phố phải cẩn thận không dễ bị lừa

"Tại sao?"

"Không. Không sao cả, là do tôi không thích thôi" - Nó nhìn cậu cảnh giác

"Cậu đúng là đồ thần kinh nhà quê" - Cậu nói, nhìn nó rồi mở cửa bước vào trong xe ngồi: "Tóm lại là cậu có muốn đi không?" - Cậu nói từ trong vọng ra

"Ê sao cậu lại vào đó, tôi đâu có cho cậu vào. Cậu mau ra nhanh đi lỡ học của tôi" - Nó đứng ngoài nói ra lệnh

"Lỡ học sao? Nếu không muốn lỡ thì vào nhanh lên đi, cậu thật là lảm chuyện đó" - Cậu nói

"Cái gì? cậu còn nói tôi lảm chuyện" - Nó nhìn xéo cậu

"Bác tài ơi, mau lái xe đi ạ" - Cậu nói với tài xế

"Ê ê...Cậu cậu cậu..." - Nó nói bấp.

Trên xe, nó vẫn không yên nhìn cậu với con mắt cảnh giác. Còn cậu thì tranh thủ chợp mắt, nhưng có ai đó nhìn như vậy cậu không thể chợp được.

"Này, mặt tôi dính gì sao cậu nhìn tôi mãi thế?" - Cậu ta nhắm mắt nói. Nó ngạc nhiên, cậu ta có thêm mắt mở ở đâu sao sao biết mình nhìn, nó ngoảnh đi ngoảnh lại nói: "Đầu, đầu có" - Nó chớp mắt liên hồi.

"Cậu nghĩ tôi không biết sao? Cậu nghĩ tôi là tên ăn trộm à? Đồ ngốc kia?" - Cậu ta mở mắt ra nhìn nó, khoanh tay ngồi.

"Gì chứ, không không có..." - Nó nháy mắt liên tục nhìn cậu: "Là do cậu tự thấy vậy thôi" - Nó khẳng định

"Nếu vậy cậu ôm cặp sách làm gì mà giữ vậy?" - Vẫn tư thế đó cậu nói, ánh mắt lạnh lùng muốn giết người đây mà. Nó nhanh tay thả lỏng cặp ra, và nói

"Tôi tôi tôi, kệ tôi...hay cậu sợ tôi nói trúng tim đen của cậu" - Nó khẳng định nhìn cậu chăm chăm. Trong 10 giây cậu ngoảnh mặt đi không dám nhìn vào nó, bởi trong vài giây đó cậu đã không nói được gì, đôi mắt nó rất đẹp, trong trong, long lanh, phớt phớt làm cậu bối rối. Cậu nói: "Cậu đúng là đồ thần

kinh".- Cậu ngoảnh đi, mặt đỏ dần, sâu trong đôi kính cận là đôi mắt bồ câu long lanh, trái tim khẽ rung lên một vài nhịp. Cậu điên rồi, điên thật rồi, cậu không thể kiềm chế trái tim thôi không thổn thức. Nhưng cậu gạt mình quay đầu nhìn lại nó, chiếc dây chuyền!

"Cháu trai bà lớn thế này, mau mau kiểm cho bà đứa cháu dâu nhanh nhé"- Người bà đang nằm viện khẽ xoa đầu đứa cháu trai yêu quý.

"Bà này, cháu còn nhỏ mà bà, cháu còn chưa học xong nữa chứ. Bà cứ trêu cháu."- Cậu gọt táo nói.

"Bà không tin đứa cháu đẹp trai của bà không có người yêu nhé? Chẳng lẽ các bạn gái kém thẩm mỹ?"- Bà nói

"Kệ họ đi bà. Cháu thế là nếu cháu có người yêu, cháu sẽ đưa tới thăm bà đầu tiên và sẽ chịu đôn của bà"- Cậu nói.

"Ồi bà ác vậy sao? Hả?hahaha"

"Đình Bảo Linh..."

"....."

"Nè, dây chuyền đó... của cậu?"

"Sao hả? Không của tôi thì của cậu sao? Cậu tính làm gì.. làm gì tui?"- Vừa nói nó vừa ôm chặt cặp hơn. Thấy hành động của nó cậu cũng không hỏi gì nữa

"Tôi không làm gì cậu đâu. Chỉ là... chiếc dây chuyền.. của cậu?"

"????????????"

"Thôi không hỏi cậu nữa"

Hình ảnh người bà nằm viện thoáng chốc khiến cậu nhớ tới. Đó là người mà cậu kính trọng. Cậu quyết không để ai làm hại tới bà, hay nói xấu bà. Hắn sẽ không tha thứ. Vì sau khi mẹ và ba mất bà nội là người nuôi hắn, gánh vác ra đình và gây dựng công ti của ba. Còn về chiếc dây chuyền đó, cậu như đã từng thấy đâu đó rồi, rất quen!

Xe đã tới nơi, cổng trường THPT A hiện ra trước mắt, cậu không thể ngồi đây lải nhải với nó được nữa.

"Cái gì? Đồ thần kinh? Cậu dám nói tôi là đồ thần kinh hả?Này cậu..."- Cậu nói chưa xong thì cậu nhanh tay trả tiền bác tài rồi mở cửa xe đi ra, còn nó cứ ngồi đấy rồi cũng nhanh tay đưa tiền cho bác tài khi nhìn thấy tên Trường THPT A hiện ra trước mắt. Nhưng tiền xe cậu ta trả hết rồi, thoáng chốc nó thấy e ngại...Nó hiểu lầm cậu.

Oaa...Trường đẹp thật đấy. Trước cổng trường là hai hàng xà cừ cổ thụ lâu năm, ngôi trường đậm chất cổ kính mà kín đáo. Sân trường rộng, giữa sân là một tượng đài phun nước. Sân trường được bao bọc bởi nhiều cây che bóng mát, có ba dãy nhà, mỗi dãy nhà 5 tầng.

5 tầng, nó đếm, trời ơi, chết nó rồi, nằm lùn như nó leo lên là một cực hình. Nó thì môn nào cũng học được, mỗi tội "ngu" môn thể dục. Nó đã rất cố gắng để vượt mặt rất nhiều người để vào được đây, vì mỗi năm trường sẽ có 10 học bổng cho học sinh nghèo vượt khó có cơ hội vào trường và nó may mắn đạt được giành thủ khoa với số điểm cao nhất ngưỡng. Đang ngỡ ngàng thì có một người đi va đập vào nó.

"Ồi, chị xin lỗi, em có sao không?"- Người con gái đó hỏi nó. Cô ấy rất xinh gái, trắng, có vẻ nhà cô ta giàu vì cô ta vừa bước xuống khỏi xe ô tô. Tóc được buộc nửa trên nửa dưới buông trông rất hiền.

"Dạ em không sao đâu chị"- Nó trả lời nhìn cô gái mỉm cười, nhưng vẫn có chút dè chừng

"Ừm. Em là học sinh mới sao?"- Cô hỏi

"Vâng chị"- Cô lễ phép trả lời

"Vậy để chị chỉ đường cho em nhé hì"- Cô gái mỉm cười với nó, như thấy nó cứ khur khur giữ đồ và dè chừng cô, cô biết là nó đang cảnh giác cô nên cô lên tiếng: "Em nghĩ chị là người xấu sao?"- Cô cười

"Không ạ"

"Vậy là gì nào?"

"Em em, thực ra em là người dưới..."

"Thôi, em không cần giải thích chị hiểu mà"- Cô cười nói: "Đây chị cho em chiếc bút này, bút đất lắm đấy, coi như là quà nha. Em hãy hiểu là, mọi người trong trường không phải ai cũng tốt ai cũng xấu em cẩn thận như vậy là tốt nhưng nên biết phân biệt nha"

"Em, em xin lỗi"

"không sao, biết là tốt rồi đó, chúng ta đi thôi"

"vâng chị "- Nó cười ngại

"Đi thôi"- Cô gái nhìn nó rồi hai người cùng bước vào sân trường,cô gái kể cho nó nghe về lịch sử của trường rồi hai người ngồi vào chiếc ghế đá nói chuyện. Nó kể cho cô nghe về gia đình của nó,cô gái đó rất thông cảm và ngưỡng mộ nó.

Nhà Lan Anh cũng là nhà có tiếng trong phố,tuy giàu nhưng cô không khoe khoang hay chơi bời gì.Hai người nói chuyện rất vui vẻ và hợp cạ bỗng nó như chợt nhớ ra điều gì bèn hỏi:

"Nói chuyện này giờ em quên không hỏi,chị tên gì vậy ạ?"- Nó cười gãi đầu hỏi

"À,chị cũng quên mất. Chị tên Lan Anh,lớp 11A2 bên dãy cạnh lớp em.Còn em?"- Cô nhẹ nhàng hỏi

"Em tên Na, hôm nay em mới lên trường. Trường mình đẹp quá chị ha?"- Nó cười nhìn xung quanh lần nữa

"Ừ nhỉ. Hôm nay em lên trường lấy lịch học và thăm lớp đúng không. Chị xin lỗi,muộn mất giờ của em rồi,chị sẽ đưa em ra bảng tin rồi lên lớp lun nhé."- Cô áy náy

"Thôi chết. Vậy đi thôi chị"- Nó nói. Rồi cô kéo nó đi tới bảng tin.

Trước bảng tin hai người cùng tìm tên nó. Lan Anh hỏi nó:

"Na,họ tên của em là gì?"- Cô hỏi gấp gáp

"Dạ. Là Trần Bảo Na ạ"- Nó cũng gấp gáp trả lời.

"Trần Bảo Na. Trần Bảo Na. Trần Bảo...Đây rồi thấy rồi."- Lan Anh nói:"Trần Bảo Na, lớp 10A1. Mau thôi em "

"Vâng". - Nó đáp."À thôi chị ạ,chị chỉ lớp học cho em em tự lên,chị cũng lên lớp đi ạ".

"Có được không?"- Lan Anh hỏi

"Được chị"- Nó gấp gáp.

"Được rồi. Tạm biệt em. Học tốt em nhé. Bye hi". Lan Anh cười vẫy tay chào nó.

"Vâng. Tạm biệt chị.Bye...hi". Nó quay đi hai bóng đối lập nhau hai người chạy về hai phía khác nhau. Bỏ lại phía sau khung trời vắng.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Lớp học Boyfriends

Lớp học đã vào được một lúc,giao viên cũng bắt đầu lên,nó hấp tấp hỏi hã chạy lên đến tầng 3 thì "uỳnh". Đứng là mất với mũi,lúc nào cũng hậu đậu,trong ngày hôm nay nó cứ hấp tấp như thế. Nhưng lúc này nó đang vội, nó không để ý người nó đâm là ai, chỉ biết nói lời xin lỗi rồi chạy tiếp. Để lại ai đó ngơ ngác đứng nhìn khó hiểu.

Nhưng,thoáng lướt qua, cô gái ấy như thiên thần vậy,thật đẹp,ba lô nhỏ xúng xính. Chiếc thẻ học sinh nó mới nhận được bị rơi vô tình ai đó nhặt được:"Trần Bảo Na. Lớp 10A1. Chẳng phải cậu ấy học lớp mình sao? Lớp mình tầng 3 mà...Ê này bạn..."- Cậu gọi nhưng bóng lưng cô đã khuất, rồi cậu quay đi tiếp tục công việc giặt giũ của mình.

Trong lớp học:

"Trần Bảo Na"- Tiếng giáo viên vang lên đọc tên học sinh.

Không có tiếng trả lời.

"Trần Bảo Na"- Thầy gọi lần nữa.

"Tầng 5. Đây rồi nhưng lớp mình đâu? Đây là 10A10...Ô lớp 10A10 vậy chẳng phải 10A1 tầng dưới sao? Thật là..."- Thế là nó lại lóc cóc đi xuống, phi thật nhanh xuống như con *****. Nó đứng ở cửa lớp e dè, cúi đầu xin thầy vào lớp.

"Trần Bảo..."- Lần 3 chưa dứt câu thì nó tới.

"Thưa thầy, em tới muộn,xin thầy cho em vào lớp!"- Nó nói lí nhí, nó biết bây giờ nó đang là Super Star thu hút sự chú ý của lớp. Nó không dám ngẩng đầu lên nhìn mọi người xung quanh. Tiếng thầy vang lên êm êm

"À, em là Trần Bảo Na?"- Thầy hớn hờ hỏi nó

"Vâng thầy. Xin thầy bỏ qua cho em vào lớp.."- Nó vẫn lí nhí nói

"Em mau vào đây."- Thầy đưa tay vẫy nó vào. Nó bước từng bước nặng nề. Nó không ngờ buổi đầu tiên nó lại bị thầy xoắn tai,nó rất sợ. Khi nó bước tới cạnh thầy,thầy giơ tay cao khoác vai nó, nó ngo ngắc nhìn tay thầy trên vai mình mà đỏ mặt. Thầy nói

"Các em, như thầy vừa nói,lớp chúng ta là lớp chọn, và cũng là lớp đặc biệt nhất. Đó là lớp ta có 20 người trong đó duy chỉ có bạn Na của chúng ta là nữ. Mà...bạn Na của chúng ta dễ thương quá nha"- Nói đoạn thầy còn vỗ vai cười nhìn nó.

"Nào. Thầy vừa điểm danh các bạn xong,em giới thiệu cho với các bạn đi"

"Chào, chào các bạn. Mình tên Trần Bảo Na,mong các bạn giúp đỡ."- nó ngẩng mặt lên lí nhí nói

"Chà, tên hay quá. Người cũng đẹp nữa, rất xinh gái. Này bạn ngồi chỗ mình đi, mình sẽ chăm sóc bạn đặc biệt"- Một tên tóc xanh đứng lên nói. Khiếp chứ? cái gì mà chăm sóc đặc biệt, nổi da gà hết trơn rồi.

Nhưng mà, what? Duy chỉ có mình bạn Na là nữ? Thầy đang nói gì vậy nó không hiểu? Nó nhanh chóng đưa mắt nhìn xung quanh lớp. Trời ơi! Sao lại có thể đặc biệt như thế này cơ chứ? Đặc biệt hơn cả đặc biệt ấy...Nhưng mà lớp nó toàn, toàn, toàn hotboy. Có vẻ như thằng nào cũng cao,chỉ có nó,đúng là đặc biệt.

Nó nhìn lớp xong nó quay lại nhìn thầy với vẻ mặt xị. Thầy hiểu tâm trạng nó lúc này..Bối rồi.

"Thầy hiểu Na ạ!Sẽ rất khó khăn cho em,nhưng nhà trường sắp xếp vậy là có lí do. Em thông cảm. Vì lực học của em rất tốt Na ạ. Cố gắng em nhé."- Thầy nói vậy nó thấy mình thật đáng thương. Thầy nói tiếp:

"Lớp ta chỉ có duy nhất một bạn nữ, các em phải biết quan tâm giúp đỡ bạn nghe chưa?Không được ý đồ bắt nạt bạn. Đừng để thầy biết các em bắt nạt bạn ấy, đừng trách thầy"- Nói đoạn thầy nghiêm mặt với đám nam nhân ở dưới rồi quay sang nói với nó:"Em yên tâm,có thầy ở đây"- Thầy an ủi nó nhưng nó càng cảm thấy không ổn vì như vậy thầy chẳng phải thiên vị nó sao?Bỗng một giọng nói vang lên:

"Thầy đừng nói vậy. Không ai ăn hiếp được bạn ấy đâu? Bạn ấy không ăn hiếp bọn em thì thôi ấy, phải không hot girl?"- Và một tràng cười theo sau đó làm nó tức điên lên được, nó có làm gì ai đâu?Thật là bức mình.

"Thôi đi. Đừng trêu bạn. Na,còn một vị trí ở bàn số 4 tổ ngoài cùng bên cửa sổ nhé, chỗ bạn Bảo An,em tới đó ngồi chung đi chúng ta chuẩn bị ghi lịch học"- Theo quán tính nó nhìn theo tay thầy chỉ chỗ nó ngồi. Tên con trai đó,quen quen, à, lại là cậu ta, thật là bức mình quá đi, sao lại có thể trùng hợp như thế chứ? Gặp cậu ta hôm nay mình đen đủi đường ấy. Nó hậm hực đi xuống nhìn cậu với con mắt khó chịu hơn cả khó chịu. Về tới chỗ ngồi nó nhỏ hần:"Đúng là oan gia ngõ hẹp".

Ngay lúc này, cậu bỏ tai nghe xuống,từ lúc vào lớp tới giờ, cậu vẫn tư thế ấy, đeo tai nghe, mắt nhắm tịt. Hần nói:"Cậu nói gì?"

Cái gì?Cậu ta là ma sao?Nói nhỏ vậy mà cũng nghe thấy sao?

"À không, không có gì. Hi"- Nó cười ngượng:"Chúng ta, chúng ta lại gặp nhau rồi. Hi. Rất vui được quen biết bạn"

"Đừng giả lai nữa đi"- Hần nói

"Cái gì? Giả lai?Cậu nghĩ gì nói tôi giả lai?"- Nó mở to mắt nhìn cậu nói

"Tôi nghĩ vậy?"

"Cậu đúng là đồ xấu xa. Cậu mới là đồ giả lai đó. Nhìn lại mình đi,xem hơn tôi cái gì?"- Nó vênh mặt lên

Cậu không trả lời nó,mà cắt tai nghe,mở vở ra chép lịch. Cứ như vậy nó rất khó chịu. Đã không ưa gì rồi, trông cậu ta vậy mà thật đáng ghét. Ghét ghét. Nó cũng mở vở ra chép. Không thêm để ý tới cậu.

Còn cậu, trong đầu cậu đang nhớ tới cái vòng cổ nó đeo, không biết cậu từng nhìn thấy ở đâu đó rồi.

""Đây chuyện đó...""

""Lại nữa hả? Nó là của tui không phải của cậu nên đừng bận tâm"" - Nó ôm lấy cổ mình

"Các em, Na đến sau thầy xin nhắc lại, bây giờ lớp nghỉ tại đây. Chúng ta sẽ theo thầy về kí túc xá. Vì các em ở xa, và trường mình có điều kiện. Lớp trưởng em cho thầy danh sách chỗ ngồi các bạn trong lớp nhé. Phòng của các em sẽ là 2 người một phòng nhé, hai người chung bàn sẽ chung một phòng

cho dễ học chung bài nhé. Ai ý kiến gì không? Không chúng ta xuất phát thôi,"

Kí túc xá ở ngay sau trường nên học sinh không lo đi muộn. Phòng rộng, có hai giường gỗ riêng, hai bàn học riêng và phòng tắm... đầy đủ mọi thứ. Nó nhớ tới nhà, không biết bây giờ mẹ nó ra sao? Từ ngày bố mất, mọi thứ bán được đều đã được bán gần hết rồi, mùa đông hai mẹ con ôm nhau ngủ rét chung cho ấm. Nhớ tới mẹ nó lại thấy thương làm sao mẹ. Nó cứ đứng nghệt ở cửa phòng đến khi ai đó lên tiếng mới tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Kí túc xá

"Sao cậu lại ở phòng mình chứ?" - Nó như chợt nhớ ra điều gì bất thường, sao cậu ta lại ở phòng mình, cậu ta bị gay sao? Nó nói

"Cậu bị mất trí hay cậu ngốc vậy? Cậu không nghe thầy nói gì sao?" - Cậu vừa dọn đồ vào tủ vừa quay ra nói

"Cái gì mà mất trí nhớ? Có cậu bị mất trí thì có, cậu mau ra phòng mình đi..." - Nó quạu

"Đây không phải phòng riêng của cậu, là phòng chung cậu nghe chưa? Nếu thích cậu có thể ra khỏi phòng xin phòng khác" - Cậu quay ra nói.

Giờ chứ? Cậu ta là bố mình sao? Ra khỏi phòng, cậu ta nghĩ mình là vua sao?

"Ra khỏi phòng! Sao cậu không ra? Cậu có đáng mặt đàn ông không?"

"Tại sao tôi phải ra chứ? Chính cậu là người đuổi tôi ra trong khi đây là phòng của tôi nữa hả? Tôi nói rồi nếu không thích cậu đi tìm thầy" - Nói rồi cậu mang quần áo vào nhà tắm mặc kệ nó đang tức học mấu: "Cậu ta đúng là tên khó ưa mà. Trời ơi mình ghét cậu ta quá đi à"

Bên trong phòng tắm có ai đó đang cười thầm.

"Cậu là Trần Bảo Na đúng không?"

"Ừm. Là mình. Có chuyện gì vậy?" - Đang trong lúc tức máu cao trào, nó quay lại trả lời một cách khó chịu. Nhưng khi nhìn thấy người đó nó bèn nở nụ cười ái ngại: "À mình xin lỗi, có chuyện gì vậy?" - Nó nói, nó nhìn e chùng.

"Cậu không nhớ gì sao?" - Cậu thanh niên hỏi

"Nhớ?"

"Ừm. sáng ngày trên hành lang cậu đâm trúng mình. hi" - Cậu cười nói. Cậu ta cao, da đen dầy, tóc hạt giẻ, có chiếc răng khểnh trông rất đẹp trai.

"À mình nhớ rồi. Xin lỗi nha nhưng cậu có sao không?"

"Mình không sao. hi" - Cậu ta gỡ tóc cười nói.

"Không sao tốt rồi." - Nó cười và rồi hỏi cậu một cách cảnh giác: "Cậu, cậu hết chuyện rồi có đúng không?"

"À ừ" - Cậu gật đầu

"Vậy cậu..."

"Cậu không thể mời mình cốc nước sao?"

"À, Cậu vào trong này ngồi" - Nó mời, nhưng vẫn ngại

"Có được không?"

"Được chứ" - Nó cười "Mà sao cậu biết tên mình?"

Nói đoạn cậu lấy trong túi ra chiếc thẻ học sinh của nó: "Đây, cậu làm rơi thẻ" - Cậu đưa cho nó

"Ồi thẻ. Cảm ơn cậu nha, không có nó không biết mai mình vào học thể nào" - Nó cười nhìn cậu làm cậu hơi bối rối, nó thấy hình như nó đã cảnh giác cậu vô lí: "Xin lỗi cậu nha, mình đã cảnh giác cậu quá. Mà cậu tên gì vậy?"

"Không sao. Nhìn thái độ cậu vừa rồi mình cũng đoán ra được. Mình học chung lớp cậu mà, mình tên Hoàng Nam, phòng kế bên, ngồi sau cậu hi" - Cậu

trả lời:"Nhưng mà cậu đa nghi quá rồi"

"Xin lỗi mà cùng lớp mình mà mình không biết. Xin lỗi cậu nha,mình không biết lấy gì báo đáp, hay là mình mời bạn uống nước nhé"- Nó cười nói

"Cũng được"- Cậu trả lời: "Bạn cùng lớp có gì giúp đỡ nhau nha,bạn nữ duy nhất Girl No.1"- Cậu trêu nó

"Cậu đừng nói thế, ngại chết đi được hi"- Nói đoạn bỗng cả hai cùng cười. Người nào đó bên trong phòng tắm bước ra

"Hai người nói chuyện vui nhỉ?"- Cậu nói

"Vui hay không không không liên quan đến cậu, vô duyên"- Nó trách, quay sang Nam:"Chúng ta đi tham quan kí túc xá đi"

"Ừm Ý kiến hay"- Cậu đứng dậy nhìn An với con mắt trêu đùa. Còn An, cậu đứng đó nhìn họ đi mà thấy khó chịu, thằng nhỏ đáng ghét, chờ về đây ta xử mi thế nào?

An và Nam là đôi bạn thân từ thời cấp 2. Hai người quen nhau trong dịp thi bóng rổ của trường, tuy khác lớp nhưng họ lại rất thân. Bây giờ lại cùng học với nhau lại càng thân nữa.

"Có về cậu và cậu ấy..."- Nam hỏi

"Đừng nhắc tới tên khó ưa ấy"- Nó ra lệnh

"Được. Không nhắc thì không nhắc nhưng mà cậu thật sự quá đa nghi, cậu ấy không phải người xấu đâu, cậu ấy lạnh lùng vậy nhưng rất tốt đấy, cậu làm cậu ấy rồi"- Nam buồn cười nhưng không dám cười lớn. Và cậu cũng vô tình thấy vòng cổ của nó

""Chiếc vòng cổ..."

""lại cậu nữa hả? Tóm lại là vòng cổ này là sao chứ? Hết cậu ta lại tới cậu?"

""à à không có gì... chỉ là thấy snos đẹp thôi"

"Vậy sao? Mà kệ cậu "- Hai người đi loanh quanh, Nam chỉ cho nó rất nhiều nơi đẹp. Nam hiểu rõ ở đây vì Nam đã từng có kỉ niệm rất đẹp nhưng thoáng vụt mất lâu rồi.

Còn về phần An, sau khi tắm xong,cậu lăn ra giường ngủ,áo phông trắng,quần sooc đen, tai đeo tai nghe. Cậu nằm giường ngoài,đế nhỏ nằm giường trong,đồ đạc nhỏ cũng mang vô trong. Không gian trở lên yên tĩnh,bầu trời trong xanh cao vút, không biết mọi người đang làm gì nhưng hiện giờ nó và Nam vẫn lang thang vườn hoa.

"Cậu thích hoa gì?"- Nam hỏi

"Mình thích oải hương"- Nó trả lời

"Sao cậu thích oải hương?"

"Oải hương là một phần kỉ niệm của mình với ba. Nhưng ông đã không còn nữa rồi..."- Nó lặng lẽ cúi đầu xuống

"Ồ mình xin lỗi đã chạm vào nỗi đau của cậu"- Nam nói an ủi

"Không sao"- Nó lau đi vài giọt nước mắt. Nam không ngờ bề ngoài cứng cỏi của nó, hay cười, nói mà lại dễ khóc như vậy. Nó là người mang nhiều tâm trạng hơn bề ngoài.

Hai người cứ ngồi vậy cho tới khi mặt trời ở kí túc xá kéo xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bữa cơm kí túc

Nó về kí túc khi trời tối sầm, bước vào cửa phòng là khuôn mặt ai đó, khó ưa. Nó hậm hực đi vào và ngạc nhiên thấy túi đồ đã nằm bên trong, nó nhanh tay chạy tới kiểm tra lại mọi thứ."Phù may quá vẫn nguyên..."- Nó thở phào nhẹ nhõm. Có tiếng nói cất lên.

"Cậu nghĩ tôi là tên trộm? Tôi xấu xa đến vậy sao?"- Cậu ngồi đầu giường nhìn nó khiến nó giật mình. Cậu ta là ma sao,cậu ta đang ngủ mà...

"Tôi đâu có nói cậu xấu xa, tôi cũng đâu có nói cậu là trộm, là do cậu có tật thì giật mình." Nói xong nó cho tay vào túi lấy đồ đi tắm, bỏ mặc cậu với con tức trên đầu

"Cậu...Làm ơn mắc oán, ít ra cậu cũng phải cảm ơn tôi chứ?"- Cậu nói to.

Từ trong nhà tắm nó nói vọng ra:"Tôi đâu bắt cậu, là do cậu tự nguyện".

"Cậu..."- Cậu cứng họng. Còn nó vừa tắm vừa hát, giọng hát nó hay, rất truyền cảm nhưng lúc này cậu không muốn nghe, cậu bực mình, không thể ở trong phòng được nữa, hấn đi ra ngoài.

Nghe thấy có tiếng bước chân mỗi lúc càng xa, nó lên tiếng:"Này, cậu đi đâu vậy?"

Cậu quay lại nói:"Đi đâu việc của tôi, không phải của cậu."

"Đừng đi mà"-Nó nói lí nhí

"Cái gì?"- Cậu hỏi lại

"Cậu đừng đi, tôi không quen ở một mình trong phòng lạ. Tôi xin cậu đừng đi. Đợi tôi tắm xong rồi đi có được không?"-Nó năn nỉ

"Tại sao tôi phải vậy?"- nói rồi cậu quay đi bỏ mặc nó

"Đừng..."- Tiếng cánh cửa sập một tiếng khiến nó sợ, nó vội mặc nhanh quần áo, đi ra ngoài với chiếc khăn tóc đang lau. Khi nó tắm xong thì kí túc bắt đầu mất điện, nó sợ, mọi kí ức lại ùa về, máu, ba nó, bóng tối,gián.

Không nó sợ,nó ngồi một mình trên giường run rẩy càng ngày ngồi càng xa đầu giường,tiếng bước chân ngày càng gần, cánh cửa được mở ra:"Này...Cậu..."

Nó vẫn cúi gằm mặt vào chân, nức nở, nghe thấy tiếng nói quen thuộc nó ngẩng mặt lên với đôi mắt đỏ hoe, thấy hấn nó vội ra khỏi giường chạy tới ôm lấy hấn.

"Cậu không sao chứ?"- Hấn hỏi, nhưng đang bị đơ,hai tay giơ lên.

"Tôi sợ, tôi sợ, híc..."- Nó nói thút thít. Thoáng chốc hấn thấy giận mình, sao bỏ đi. Nhưng ý nghĩ vừa xong thì nó bỗng đẩy mạnh hấn ra

"Sao cậu ôm tôi?"- Nó như sực nhớ ra điều gì không phải bèn đẩy cậu ra. Cậu đơ người tập 2.

"Cái gì?"- Hấn hỏi

"Cậu...cậu dám ôm tôi>"- Nó nói ngại

Cậu không còn gì để nói với nó, cậu không yên tâm khi nó nói vậy, nó nói sợ một mình, và cậu đã phải quay lại ngay khi bị mất điện,rồi nó chạy tới ôm, thế mà nó lại hành động như này, cậu thật sự không còn gì để nói với nó. Cậu bỏ đi ra ngoài luôn. Thấy vậy nó hỏi

"Này, cậu đi đâu?"

"Không liên quan tới cậu"- Cậu gắt

"Cho tôi đi với".- Nó nói chạy theo. Cậu không nói gì bước chân ngày càng nhanh khiến nó cứ phải chạy theo. Vì nó chân ngắn,sao theo được bước chân hấn.

Nó cứ đi theo và liên mồm:"Này, cậu đi đâu vậy hả?"

Cậu không trả lời, tai nghe vẫn được đeo,một tay khác đút vào túi quần bước.

"Này cậu..."- Nó vói theo

"Cậu đi chậm hơn chút được không?"

"Cậu không thể đi từ từ à?"

"Cậu đang đi đâu vậy hả?"

"Cậu bị điếc à?"

"Này cậu..."- Chưa nói xong cậu nó bị cậu cắt lời.

"CẬU CÓ THỂ IM ĐI MỘT LÚC KHÔNG? CẬU ÒN ÀO QUÁ ĐẤY"....- Như nhận ra rằng mình đã quá nóng nảy cậu nói nhỏ lại: "Đi, đi đâu là

việc của tôi, không phải việc của cậu. Nếu muốn đi theo thì cậu giữ trật tự đi".- Rồi cậu quay đi:"Tôi không biết rằng cậu lại nói nhiều vậy đấy?"

"Cậu giận tôi à?"- Nó hỏi lí nhí, nhưng rồi nó lại tóe lên ý nghĩ:"Hay tôi nấu mì cho cậu ăn nhé..."-Cậu nói vừa dứt thì bỗng có tiếng nói từ phía sau cất lên để mặc ai đó hụt hẫng quay lại.

"Ê Na.."

"Nam..hi cậu"- Nó hớn hờ khi nhìn thấy Nam, còn cậu, bực mình nên bỏ đi. Ai bảo nó làm cho cậu hụt như thế.

"Ê cậu đi đâu vậy?"- Nó vói theo cậu, nhưng cậu không nói gì.

"Cậu ăn chưa"- Nam hỏi

"Chưa, đi thôi hai đứa mình đi ăn"- Nó cười nói

"Được"- Nam đồng ý.

Sau khi ăn xong, nó và Nam đi dạo một lúc rồi về. Về tới nhà, thấy cậu đang nằm, tưởng cậu ngủ rồi nên nó nhẹ nhàng tới bên bàn học soạn lại sách vở.

"Đi ăn cơ đấy, có người nói làm bánh cho tôi mà đi mất người luôn ấy"- Cậu vẫn nằm nói

"Cậu chưa đi ăn sao? Thì tại cậu bỏ đi như vậy nên tôi..."- Nó nói

"Hay để tôi nấu mì cho cậu ăn nhé..."- Nó hớn hờ, dù sao thì nó cũng có lỗi với cậu, nên chuộc tội. Còn cậu không thèm nói gì.

Lúc này ở dưới bếp, có một mùi thơm bốc nên rất thơm, cậu tò mò không biết thế nào mà thơm như vậy mò xuống bếp. Thấy nó đang nấu, cậu đứng ở ngoài dựa vào mép tường nhìn:"Cậu đừng cho thuốc độc vào mì đó nhé".

"Thôi chết rồi, sao cậu không nói sớm, tôi nhớ cho nhầm thuốc chuột vào đây rồi. Làm sao đây?"- Nó giả vờ nhăn mặt.

"Gì hả?"- cậu quắc mắt

"Hi hi ha ha ha. Không ngờ cậu lại sợ chết như vậy."- Một tràng cười lớn trước mặt cậu, khiến mặt cậu thoáng chút đỏ, và bỏ đi ra ngoài:"Không phải tôi sợ chết"

"Được rồi tôi không đùa cậu,mì được rồi,ăn thôi"- Nó nói và từ trong bếp bước ra bung ra một xoong mì thơm phức. Cậu mặc dù đói,nhưng vẫn kệ đi lên ngồi ở giường.

"Cậu không ăn sao?"- Nó hỏi

"Không ăn tôi ăn hết đó"- Nó tiếp

"Ui cha, mì thơm ngon như vậy mà có người không ăn thật là phí, hazzzz"- Nó giả vờ chep miệng, làm cậu đang ngồi bụng kêu rói lên, bèn nhảy xuống giật dừa mì đang được đưa lên miệng nó.

"Ai cho cậu ăn, đây là mì của tôi"- Cậu nói

"Rồi, tôi không cướp của cậu đâu mà lo. Nhưng mà ăn chung nha? Hum"- Nó cười.

Cứ như thế hai người bọn họ ăn trong tình trạng ồn ào:"Phần này của tôi phần này của cậu.cám không được động. Oái ai cho cậu...hihi hahaha...". Im lặng một lúc nó lên tiếng

"Tôi xin lỗi và cũng cảm ơn cậu"

Cậu đang ăn liền bị ghen:"Cậu nói gì?"

"Xin lỗi vì đã hiểu lầm cậu và cũng cảm ơn vì đã trả tiền xe, nghĩ cậu là người xấu nữa và về đúng lúc tôi..."

"Thôi,đừng có nói nữa, tôi không để ý đâu."_Cậu nói

Thấy vậy nó liền cười:"Cậu không để ý hay cậu nhớ lâu?"

Hắn không nói gì:"Kệ tôi"- Rồi ăn tiếp

Thấy vậy nó cũng không nói gì nữa mà đi thẳng tới giường ngủ:"Cậu ăn xong cứ để ở chạu, mai tôi dậy tôi rửa cho".

"Ừm. Mà chiếc vòng cổ của cậu..."

"Lại nữa hả?"

"À không có gì"

""Thực ra tôi cũng không biết tại sao tôi phải đeo nó nữa?Mà sao mấy người có vẻ quan tâm tới nó vậy? Cả cậu và Nam...hai nguwoif tính là gì hại tui?""

""Đồ nhà quê khùng""

""Gi hả""

""Ngủ đi. Mai còn đi học nữa đó""

Màn đêm buông xuống, kí túc xá chìm trong im lặng, chỉ còn lại những tiếng thở dài trong đêm và nó nơi hành lang kí túc. Nói ngủ nhưng nó đâu quen ngủ sớm. Bầu trời tối mực trên cao cùng vì sao lấp lánh đang soi sáng cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Lớp học tài năng

Hôm nay bắt đầu buổi học đầu tiên. Nó hào hứng, quét dọn phòng, tia bớt cành lá của cây ngoài trước hành lang cửa. Nó cứ như chú chim nhỏ vậy, cứ ríu rít hát hò ngoài đấy khiến ai đó thức giấc. Thức ăn nó đã nấu sẵn, vì nó có bao giờ dậy muộn đâu, nó đã quen từ nhỏ rồi. Đây là buổi học đầu tiên ở trường cấp 3, nó hi vọng nó sẽ đạt được thành tích để được đi du học.

Trang phục của trường nó rất đẹp. Nó nhanh chóng vào phòng thay đồ. Chiếc áo sơ mi trắng cộc tay viền đỏ không bó sát người cùng chiếc váy ca rô đỏ lửng trên đùi nó làm thanh thoát người nó. Bím tóc hai bên gọn gàng, chiếc kính cận cần thận đeo lên. Đôi giày trắng dấu để. Nó nhanh chóng đi tới bàn học, để sách vở vào ba lô rồi không quên cầm chiếc mũ vành to đội lên đầu. Khi vừa bước ra tới gần cửa thì ai đó lên tiếng.

"Này, cậu tính đi như vậy sao?" - Cậu hỏi

"Như vậy là như thế nào?"- Nó thắc mắc

"Cậu không chờ tôi sao?"- Cậu nói có chút ngại ngại

"Sao chứ?Cậu có chân cậu đi, tôi có chân tôi đi sao phải chờ chứ?"- Nó ngây thơ nói

"Cậu đúng là...Thôi, cậu, cậu quên thẻ kia"-Cậu nói

"À, xem chút quên,cám ơn nha"- Nó cười định bước đi nhưng nghĩ lại:"Đi chung đi, cậu sửa soạn xong chưa?"

"Cậu không thấy sao? Chờ tôi chút."- Cậu nói, vì lúc này cậu vẫn chưa sửa soạn gì. Một lúc sau, cậu bước ra với chiếc quần vải đen, giày trắng, áo sơ mi cộc tay, khuôn mặt thanh tú, tóc được xịt một chút keo giữ nếp trông rất gọn. Cậu đi tới bàn khoác ba lô lên một bên và hai người cùng bước đi. Kí túc xá cách trường chừng 50m, nhìn hai đứa nó đi học bên ngoài người ta tưởng như hai anh em chứ không phải bạn học vậy.

Trời hôm nay như ủng hộ nó vậy, rất đẹp, nó hi vọng hôm nay mọi điều tốt sẽ đến với nó. Nó không để ý rằng hôm nay nó rất đẹp, và cũng không biết cậu bạn cùng bàn đang chụp ảnh trộm mình. Đi tới cổng trường nó gặp Nam, cậu bạn phía sau đang đứng mua bút.

"Hi Nam. Chào buổi sáng cậu"- Nó cười tươi chào.

"Chào Na. Hầy An, buổi sáng tốt lành nhé. Nhìn Na hôm nay khác ghê ý, nhìn không quê như hom qua hihi"- Cậu nhìn an nháy mắt

"Cái thằng chết tiệt này"- An nói,cậu muốn vào đâm vào mặt thằng bạn của cậu quá trừng

""Gi vậy chứ? là cậu khen hay chê tớ vậy?"

"Tờ đùa đấy mà.Thôi nào, chúng ta đi lên lớp thôi"

Nó không để ý rằng, ba người bọn nó đang là trung tâm của sự chú ý của cả trường này. Có những ánh mắt ngưỡng mộ, xen vào đấy là cả những ánh mắt ghen tị.

"Con nhỏ đó là ai vậy? Nó thật may mắn được đi chung với hai hotboy"- Học sinh 1 lên tiếng

"Họ là học sinh lớp 10A1 đấy. Nghe nói lớp 10A1 toàn trai xinh thôi, họ tài năng lắm đấy, duy chỉ có mình nhỏ nhà quê này là con gái trong đám đó

thời."-Học sinh 2 giải thích

"Ê, có phải lớp đây tụ tập hết những hot boy giỏi không? Hình như ta thấy có anh Nam và anh An kia. Các anh ấy giỏi bóng rổ lắm"- Học sinh đám khác lên tiếng

"Chẳng những vậy đâu, Tian cũng giỏi nữa đó. Tian biết chơi nhiều thứ đàn lắm đó, anh ấy rất đào hoa"- Học sinh đám đó lên tiếng

Cứ như vậy, lời bàn tán về lớp 10a1 trai xinh gái hiếm được bàn tán sôi nổi nhất trường.

Trong lớp học:

"Hôm nay là buổi học đầu tiên, các em còn nhớ tên thầy là gì không?"- Thầy chủ nhiệm vui tính hỏi

Một học sinh khác đứng lên phát biểu:"Tên thầy là Dương Văn Còi ạ"- Sau câu nói là tiếng cười của lớp học sinh phía sau vang lên. Thực ra tên thầy là Dương Văn Cảnh.

"Em này thật vui tính quá nha"- Thầy nghiêm nghị nói rồi nhìn đám học sinh đang cười phía dưới:"Em kia, đứng dậy cho tôi biết tên"- Thầy chỉ cậu bạn vừa lên phát biểu

"Em ư?"- Cậu ta chỉ vào mình rồi nhìn cả lớp:"Em tên Quách Dương mọi người cứ gọi em là Tian"- Cậu giới thiệu với vẻ tự hào

"À rồi, Quát Dương hả?"- Thầy cố ý nói to khiến cả lớp cười theo

"Thầy..."- Cậu có vẻ tức vì bị giễu như vậy, thấy vậy thầy liền ra hiệu cho lớp ngừng, thầy hỏi tiếp:"Dương Dương em có năng khiếu gì nào?"

"Em ư. Em biết chơi rất nhiều loại nhạc cụ đó. Nhưng em chỉ thích chơi trống thôi"- Cậu nói

"Vậy còn những em khác thì sao?"- Thầy hỏi và sau đó từng người lên một.

Khi gần tới nó, nó e ngại vì nó không có năng khiếu gì cả. Nó cảm thấy xấu hổ và cho là mình không xứng với lớp học này. Mọi người trong lớp ai cũng có năng khiếu, họ chẳng những học giỏi mà còn tài năng nữa.

"Hoàng Nam"- Thầy gọi

"Dạ, em biết chơi bóng rổ và chụp ảnh ạ. Em có mang máy ảnh đó thầy"- Nam nói cười hi hi gãi đầu

"Ồ. Lớp ta có 1 nhiếp ảnh gia giỏi"- Thầy hãnh diện nói:"Chút nữa cuối buổi lớp mình sẽ chụp ảnh buổi học đầu tiên rồi up lên trang nhóm mình trên facebook nhé. À lớp trường à, em lập nick và xin nick các bạn nha,nhớ tag thầy vào đó"- Thầy cười nói tiếp, cả lớp vui thích vỗ tay ào ào

"Đình Bảo An, em thì sao?"- Lúc này cậu đang nghe tai nghe, không để ý tới mọi chuyện vừa diễn ra. Thấy cậu vẫn ngồi đó liền hất tay cậu, ra hiệu bảo cậu đứng lên trả lời thầy

Thấy vậy thầy liền đọc lại câu hỏi:"Em có tài năng gì nào An?"

"Thầy không hỏi có được không? Em không giỏi gì hết?"- Cậu ngang ngạnh trả lời rồi mau chóng ngồi xuống đeo tai nghe. Tài năng của cậu cũng giống Nam, cậu không thích những người thân với mình cũng như mình, cậu sợ người ta nói cậu là bắt trước.

"Em làm sao vậy?"- Thầy hỏi

"Em trả làm sao cả. Chỉ là thầy hỏi và em trả lời thôi"- Cậu trả lời khó coi. Thấy cậu không coi trọng thầy nó nói

"Cậu thật là bất lịch sự, sao cậu nói vậy với thầy?"

"Tôi nói vậy kệ tôi, ảnh hưởng gì tới cậu không?"- Cậu quay sang nói

"Cậu..."- Cậu nói chưa nói xong thì nó bị thầy cắt

"Thôi nào Na. Tới lượt em đó"

Thôi chết rồi, mãi trách cậu mà nó quên không để ý rằng mình sắp bị gọi, nó bấp." Thừa thầy, em em không có năng khiếu gì ả?"

"Cậu là con cóc sao? Năng khiếu mà cũng không có sao?"- Tian lên tiếng

"Tôi..."

"Thôi nào các em"- Thầy lên tiếng:"Không phải là chúng ta không có năng khiếu, ai cũng có năng khiếu các em ạ. Chẳng qua là chúng ta chưa biết được năng thực sự của mình thôi."- Tiếp lời thầy quay nhìn nó:"Na, em thử hát cho lớp và thầy nghe đi"

"Em sao?"- Nó ngạc nhiên

"Ừm. Em hát đi"

"Em, em..."- Nó chưa kịp chối thì cả lớp réo lên:"Hát đi hát đi hát đi"

"Thôi được rồi em sẽ hát, với một yêu cầu, mọi người hãy đeo thật chặt quai dép vào...hì"

Và nó bắt đầu hát. Giọng hát nó trong trẻo, cao vút, rất êm, rất nhẹ bay bổng từng lời từng nhịp.

Tiếng sáo ai đó cất lên cùng nó, tiếng sáo của Kì Lâm, của Tiêu Lâm cất lên cùng làm cho bài hát của nó trở lên uyển chuyển hơn, cuốn hút hơn. Đặc biệt, lời kéo ai đó đang lạnh lùng không thềm nghe cũng phải chú ý.

Nắng ơi sao không lên?

Màu mắt em giấu bao muộn phiền

Từng cơn mưa rơi trong sâu nhớ

Nhớ anh thao thức trong từng tiếng mưa băng khuâng

Gió ơi sao không đưa, làn tóc em cuốn theo ai đi

Giọt sương tan trên những cành lá

Nhớ anh sương rơi trên từng lối đi cô đơn

Mưa rơi mãi, cuốn trôi đi bao tháng năm êm đềm sánh đôi

Giọt sương rơi, xóa tan đi bao kỉ niệm dấu yêu khi xưa

.....

Người ra đi cho mưa buồn nhớ

Nhớ anh mưa ôm trong mình trái tim mơ mộng

Hạt mưa kia mỏng manh, vì mưa đang chờ anh

Vì sao anh không về bên em

Người ra đi cho sương lạnh giá

Giá băng sương tan đi hạt tuyết rơi vô hình

Hạt sương kia nhỏ nhoi vì sương yêu bờ môi

Vì sao đôi ta phải xa nhau

Người ra đi cho mưa buồn nhớ

Nhớ anh mưa ôm trong mình trái tim mơ mộng

Hạt mưa kia mỏng manh, vì mưa đang chờ anh

Giọt sương vô hình

Vì sao anh không về bên em

Người ra đi cho sương lạnh giá

Giá băng sương tan đi hạt tuyết rơi vô hình

Hạt sương kia nhỏ nhoi vì sương yêu bờ môi

Vì sao đôi ta phải xa nhau

Sóng hát bài hát ru tình thiết tha

Đề mưa rót trong nhật nhòa
Đề sương tan trên nhánh hoa cô đơn
Thuyền anh đi cho em thầm nhớ
Nhớ anh em mong trong làn sóng bước anh về
Tình yêu sẽ bền lâu vì ta sẽ gần nhau
Vì em tin anh sẽ về bên em
Người ra đi cho mưa buồn nhớ
Nhớ anh mưa ôm trong mình trái tim mơ mộng
Hạt mưa kia mỏng manh, vì mưa đang chờ anh
Vì sao anh không về bên em
Người ra đi cho sương lạnh giá
Giá băng sương tan đi hạt tuyết rơi vô hình
Hạt sương kia nhỏ nhoi vì sương yêu bờ môi
Vì sao đôi ta phải xa nhau
Tình yêu sẽ bền lâu vì ta sẽ có nhau
Vì em tin anh sẽ về bên em..

(Trích: Giọt sương vô hình - Kim tiểu phượng)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Lớp học tài năng 2

"Các em thấy sao?"- Tiếng thầy vang lên, cười hỏi

"Rất hay, rất tuyệt thầy ạ"- Tiểu Anh nói. Cậu ấy có năng khiếu về khiếu vũ

"Trên cả tuyệt vời ấy chứ"- Lục Thiên lên tiếng. Cậu ấy có năng khí chất lãnh đạo, cậu ấy là lớp trưởng lớp nó

"Bạn ấy hát như ca sĩ chuyên nghiệp vậy, sử lí nốt nhạc rất tốt"- Thiên Thiên nói như một nhà chuyên gia, năng khiếu của cậu ấy là chơi ghi ta

"....."

Những lời nhận xét của mọi người trong lớp làm nó đỏ mặt, nhưng rồi lời nhận xét của ai đó khiến nó hơi chút thất vọng

"Cũng bình thường thôi, không có gì đặc biệt cả"- Tian ngồi nói, cậu ta không thèm nhìn nó, hai chân vắt lên bàn, tay hí hoáy dúi trống

"Cậu hãy đánh một bài trống đi xem nào?"- Lúc này An mới lên tiếng

"Cậu đang thách tôi sao?"- Cậu ta nhìn An."Hừ thật buồn cười quá đi mà"- Cậu ta ngồi quay người một tay đưa lên lau miệng

An không nói gì, vẫn cầm mặt vào điện thoại bấm bấm

"Được rồi, để mọi người biết tài năng của tôi, tôi sẽ đánh 1 bài trống cho mọi người xem."- Nói rồi cậu ta đứng dậy, ra hiệu cho Trương Bình và Hà Lỗ, hai người họ mỗi người một chiếc ghi ta rock đi lên trên bục giảng. Cậu ta vác bộ trống lên. Ba người họ dàn hàng như đi đánh trận vậy.

Sau một hồi, tiết mục của họ cũng hoàn thành, nó cảm thấy tai như bị ong vò vẽ bên cạnh. Thực ra nó không có thích kiểu nhạc cụ mạnh như này. Thế nhưng cả lớp nó và thầy giáo cũng đều vỗ tay khen ngợi họ, nó cũng vỗ tay hòa theo. Nó nhìn Tian, Tian đang tự đắc, trông vẻ mặt cậu ta, nó rất muốn đâm vào mặt. Hai tay nó nắm chặt con gậy đang bốc lên, thấy vậy An ngồi nhăm nhăm nói

"Cậu muốn đâm cậu ta thế sao?"

"Cậu thực sự là ngu hay không ngu vậy? Cái gì tôi làm gì cậu đều biết, cậu là ma sao?"- Nó quay sang nói với cậu

"Cậu đứng là ngốc, trông họ đánh vậy tôi ngu được sao? Đồ nắm lùn ngốc"- Cậu mở mắt nhìn nó, hai tay vẫn khoanh trước ngực. Trông cậu ta thật kiêu ngạo

"Cậu..."- Nó nghiêng răng

"Sao hả Đinh Bảo An, bây giờ cậu sáng mắt hơn chưa?"- Tian nói

"Trông đánh như ra trận"- Cậu nói hách dịch

"Cái gì? Là cậu không có năng khiếu hay cậu thực sự không có tài thường thức vậy?"- Tian tức giận nói

"Cả hai thì sao?"- Cậu nói

"Cậu..."- Tian tức chưa nói dứt câu thì thầy lên tiếng

"Các em thực sự rất giỏi. Thầy rất vui khi được vào chủ nhiệm lớp tài năng cũng như lớp 10A1 vậy. Như thầy đã nói từ đầu, không phải là không có tài năng mà là chưa biết nó là tài năng mà thôi. Rồi ta cũng sẽ tìm thấy, 1 ngày, 2 ngày, hay 1 tháng, 2 tháng..."- Thầy nói. Rồi ánh mắt buồn thầy nhìn học sinh của mình."Hôm nay thầy đã thấy tài năng của các em, các e, giỏi lắm nhưng thầy không hài lòng"

"Thầy ạ, thầy không hài lòng vì tài năng của chúng em hay là vì lí do gì hả thầy?"- Lục Thiên thay mặt lớp hỏi

"Đúng, không phải thầy không hài lòng vì tài năng, mà là ý thức của các em. Các em ạ, các em có biết vì sao các em được chọn vào lớp này không vì các em rất giỏi, chẳng những học giỏi mà còn hát hay đàn giỏi, giỏi nhiều thứ tiếng ngôn ngữ khác nữa? Thế nhưng tại sao các em lại chấp vật nhau vì những thứ không hay ho vậy? Một người tài giỏi mà không có ý thức thì cũng không được trọng và ngược lại."- Thầy nhìn học sinh phía dưới, họ đang cúi đầu phải chăng họ đang ăn năn? Thầy nói tiếp:" Lớp chúng ta được nhà trường tạo điều kiện cho các em học những gì các em thích, mọi thứ đồ dùng đều được trang bị đầy đủ ở dưới phòng tài năng. Mặc dù vậy, nhưng thầy vẫn mong các em tập trung nhiều hơn vào những môn học chính trên lớp, giờ nào việc ấy. Và đặc biệt hơn, các em hãy biết đoàn kết, bảo vệ nhau có được không?"

"Được ạ"- Tiếng lớp đồng thanh nói

"Được không?"- Thầy hỏi lại

"Được ạ"- Học sinh đáp to hơn

"Thôi, buổi học đầu tiên chúng ta kết thúc ở đây, các em chuẩn bị cho tiết học tiếp theo nhé"- Thầy nói

"Vâng ạ!"

"Lớp chào thầy"- Lục Thiên nói

Vậy là nó không ngờ buổi học đầu tiên nó hi vọng lại khiến thầy buồn như vậy. Nó thở dài nằm xuống bàn, ai đó đưa cho cậu hộp sữa

"Nè, uống đi, cậu hát hay lắm"- Nam từ phía sau chạm lưng nó, nó quay đầu lại thấy nụ cười của Nam, nó cũng đành bật cười theo.

Ngoài kia, nắng vàng trải dài khắp sân trường, hoa phượng rụng đầy sân. Ai đó đứng cửa trông thấy, tay cầm cành hoa phượng vút vào sọt rác.

"Hoa phượng rơi...."

Ai nữ lòng nào....

Buông cánh tay!"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

"Nè Nam, xuống căng tin đi, mình mời bạn uống nước trà nợ hôm trước, hừm hừm thế nào?"- Nó nháy mắt tinh nghịch

Nam buồn cười:"Ok, đi thôi"

"Tôi cũng đi nữa"- An nói

"Đi cũng được, nhưng cậu tự trả tiền cậu"

"Rồi, người đâu mà keo kiệt"- An đứng dậy nói

Ba người bọn họ cùng nhau đi xuống, hành lang bắt đầu nhộn nháo hơn

"Wahhh, Nam và An kìa tụi mày ơi!"- Học sinh 1

"Đâu đâu?"- Học sinh 2

"Ê mày, mày biết con nhỏ kia là ai không?"- Một đứa con gái tóc đỏ, đeo kính đỏ, môi đỏ giống quả cà chua đỏ hỏi

"Em không biết nữa chị"- Đàn em nhỏ trả lời

"Cái con nhỏ nhà quê đó, dám đi ngang hàng và nói chuyện vui vẻ với Nam và An?"- Nhỏ đó tức giận

Tại căng tin:

"Nam lấy đồ uống đi"- Nó nói

"Mời người ta mà không chịu phục vụ"-An nói. Nó nhìn An như muốn ăn tươi nuốt sống, thấy vậy Nam nói

"Thôi, để mình lấy cũng được"

"Mà này, cậu không nhảy vô mồm tôi, không cãi nhau với tôi cậu không chịu được hả?"- Nó nói

"Tôi chịu"-An nói

"Cậu..."

"Đây rồi, nước tới rồi"- Nam mang tới vài chai nước. Sau khi uống gần hết, nó mới sực nhớ ra là nó quên mang tiền nên viện cớ nói, nếu nói mời người ta đi uống mà quên tiền thì thật quê, nghèo nhưng vẫn cố tự trọng chứ, nó nghĩ vậy

"Hai người chờ tôi ở đây chút, tôi lên lớp cái đã"

"Cậu lên đó làm gì?"- Nam hỏi

"Có việc mà, cứ ngồi đây đi, đừng đi đâu đó"

Nói rồi nó toan chạy đi, để lại hai người này ngồi cười thầm.

Chạy tới cửa lớp thì nó bị một đám con gái lớp khác vây quanh

"Ê, mày là đứa nào? Sao cứ bám đuôi theo Nam và An vậy?"- Con nhỏ chanh chọe hỏi

"Tôi là ai các người hỏi chi?"

"À mạnh mẽ nhỉ?"

"Đây là lớp tôi, hai người họ là bạn học tôi. Tôi nói vậy các cậu tin tôi không?"

Con nhỏ chanh chọe đó cười:"haha mày nghĩ mày là nam nhi sao mà đòi vào học lớp tài năng vậy hả? Nhìn mày giống đứa ăn mày thì đúng hơn đó, mau về chỗ của mày cho đúng đi, đừng loanh quanh bên họ bọn tao ghét"

"Tại sao tôi phải như vậy, đây là lớp tôi, các cậu mới chính là người phải tránh xa chỗ này đó. Làm ơn tránh đường tôi đi"- Nó nói, toan bước đi nhưng bị con nhỏ đó kéo tay lại

"Con nhỏ láo toét này"- Nhỏ đó định tát nó nhưng

"Dừng lại!"- Nam nói

"Các người đang làm gì vậy hả?"- An hỏi

"An, Nam"- Nhỏ chánh chọc đó nói:"Con nhỏ này nó láo với bọn này nên bọn này tính dạy dỗ nó thôi"

"Dạy dỗ, láo?. Mấy người đang làm trò hả?"-Nam nói

"Thì, thì nhỏ cứ ngày theo hai người, loanh quanh lớp tài năng, bọn này thắc mắc hỏi vậy nó thôi"

"Mấy cậu cút hết về lớp"- An nói lớn

"An...thôi được, đi thôi tụi bây, kéo con nhỏ đó đi nữa"- nhỏ đó tức

"Không được. Nhỏ đó phải ở lại, còn các cậu dẹp đi"- An đứng dựa tường nói

"Tại sao chứ?"

"Tại sao ư? tại vì bạn ấy rất giỏi, giỏi nên mới được vào học lớp tài năng, cũng như lớp nam chúng tôi, có sao không?"- nam giải thích

"cái gì?...Nhỏ quê đó ư?"

"Nói bạn đẩy quê hãy nhìn lại mình đi..lề lẹt ai xem vậy hả?"-An nói."Đi". Cả ba người họ cùng đi vào lớp, còn hội con chánh chọc kia đứng đó tức giận rồi cũng bỏ đi.

Vào tới trong lớp, ngồi xuống ghế nó nói:"Tôi nói hai người ở dưới đó chờ tôi mà, sao hai người lại lên đây?"

Hai người họ nhìn nhau cười, không ai nói câu nào. Như chợt nhớ ra điều gì nó nhanh chóng định chạy đi nhưng An nhanh tay kéo nó lại

Nam nói:"Cậu định xuống đó trả tiền hả? Bọn mình trả rồi, cậu không phải đi nữa đâu"

"Cái gì? Các cậu trả hết rồi sao? Mình nói là để mình trả rồi mà. Mà sao hai người biết...?"- Nó e ngại lí nhí nói

"Cậu nghĩ bọn tôi là gì?"- An nói

"Ble"- Nó lè lưỡi

"Tan học về chung nha"- Nam nói:"Chiều đi công viên chơi nhé Na"

"Ok, nhưng nói trước mình không có tiền trả chơi đâu nhá"

"Rồi, mình biết, để mình trả cho ok"- Quay sang An:"An đi không?"

"Ừm, vậy đi".

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tại phòng giáo viên:

"Em chào thầy!"

"Ồ Na hả? có chuyện gì vậy em?"

"Chẳng là...chuyện là..."

"Em cứ bình tĩnh, ngồi xuống nói đi"

"Em muốn, em muốn, em muốn...sống riêng phòng với bạn Bảo An"

"Là sao? Em nói rõ thầy nghe"

"Em muốn, sống chung với bạn nữ trong kí túc xá"- Nó im một lúc nhìn thầy rồi nói tiếp:"Thầy biết đấy, sẽ rất khó khăn khi em là con gái, có rất nhiều vấn đề..."

"Thầy biết, nhưng kí túc nhà trường chỉ cho phép ở chung hai bạn cùng lớp mà lớp ta chỉ có mình em..."

"Vậy thầy xin phép nhà trường cho em ra ngoài sống nhé"

"Cái này rất khó xin, nhà trường không chấp nhận để học sinh ra ngoài sống như vậy đâu"

"Em hiểu mà thầy, nhưng những bất đồng của em sẽ ảnh hưởng tới bạn An, nên em mong thầy giúp em xin nhà trường"

"Thôi được rồi, em cứ về lớp đi, có gì mai thầy sẽ báo cho em"

"Vâng, em chào thầy"

14h chiều:

"Hi Nam!"- nó chào

"Chào, hai người rủ mình hả"

"Ừm, nhanh nên đi, cậu đúng là đồ đàn bà đó"- An cầu nhàu

"Còn cậu thì giống bà già khó tính suốt ngày cầu nhàu vậy"- Nam nói

"Cậu..."

"Thôi, chúng ta đi thôi"- Nó đề nghị

"Chúng ta chơi gì bây giờ?"- Nam hỏi

"Chơi gì chả được"- An nói

"Hay chơi tàu lượn siêu tốc kia đi"- Nó chỉ

"Ừm"- Nam trả lời

"Hai cậu chơi đi, tôi không chơi"- An nói

"Sao vậy?"- Nó hỏi

"Là tôi không thích thôi"- An nói không dám nhìn mặt nó

"À, hay cậu sợ?"- Nam nói, một tay đút túi, cười cười

"Cậu, cậu nghĩ gì mà tôi sợ chứ?"- An lắp bắp, cái tên chết tiệt này biết cậu sợ mấy trò không lành mạnh này rồi...thách thức cậu sao? Thật là tức chết.

"Không sợ sao không chơi"- Nam cười

"Tôi...- Nhìn sang nó, thấy nó đang đứng nhìn mình cậu có chút e ngại:"Được, chơi thì chơi...Sợ gì chứ?"

Trên tàu lượn:

"Á á á á á á á"- Tiếng la của ai đó thảm thiết, mặt tái mét

"Yeah hú hú thích quá"- Tiếng của nó

Còn ai đó, ngồi cười mím nhìn An:"Bảo An, xin lỗi cậu nha, thật lòng đó, tha lỗi cho tôi nha"

Trời ơi, cho dù có xin lỗi cậu cũng sẽ cho cậu "đu đù" luôn Hoàng Nam à.

"Ồi thích quá, chúng ta chơi tiếp đi"- Nó thích thú đề nghị

"Ok"

"Không, không tôi không chơi nữa đâu"- An ho sặc sụa nói

"Không được, đã đi là phải chơi chứ, chúng ta đi và cậu phải đi"- Nó nói cầm tay hắn kéo đi."Chúng ta vào nhà ma"

Nam cười thâm, không dám cười to:"Được"

"Hà"- Mặc cho ai đó tái mét mặt mày

"Nếu cậu sợ tôi sẽ đi với cậu, nha"- Nó nói. An im lặng

Bên trong nhà ma, cậu nhìn xung quanh, máu, ma, lửa cháy, gì đây chứ? Không cậu muốn ra ngoài, muốn ra nhưng đây là chỗ nào, sao tối om vậy? Hà, cậu hét lên, con...con ma hiện trước mặt cậu, trời ơi, cậu không muốn, cậu sợ ma. Ai cứu cậu, bọn họ, bọn họ đi đâu rồi? Họ nói đi cùng sao giờ chỉ mình cậu vậy?

Bên ngoài:

"Oa thoải mái quá"- Nó vuron tay lên hét

"Thích không?"

"Thích chứ"- Nso cười

"Chơi tiếp ha?"- Nam đề nghị

"Ok, chúng ta chơi tiếp thôi Bảo An"- Nó quay ra sau nhìn nhưng không thấy hắn:"Ô cậu ta đi đâu rồi?"

"Không lẽ..."- Nam nghĩ định toan vào trong nhưng nó kéo lại

"Chuyện gì vậy?"- Nó tái mặt

"Thực ra, An sợ mấy trò mạnh này, đặc biệt là cậu ấy sợ ma"

"Cái gì cậu ta to con vậy mà sợ ma?"

"Uh. Bây giờ chúng ta phải vào đưa cậu ấy ra"

"Uh"

"Cậu ở đây đi, mình sẽ vào đó"

"Có được không?"

"Được mà"

Bên trong nhà ma:

"Bảo An"

"...."

"Bảo An"

"Tôi, tôi ở đây"- An lí nhí

"Bảo...cậu sao không?"

"Đưa tôi ra ngoài"

"Được rồi"

Trên đường ra ngoài:"Cậu cứ liệu hồn Hoàng Nam. Đợi khi tôi hoàn hồn thì cậu biết tay tôi"- An nói

"Hi hi, đợi cậu hoàn hồn tôi đã cao chạy xa bay rồi. Nhưng cậu có để ý tới vòng cổ của Na không?"

"Vòng cổ đó sao?"

"Ừm"

"Tôi thấy hình như tôi đã thấy nó từ trước"

"Nó là của Bảo Linh, em gái cậu"

"Cái gì"

Nam gật đầu chắc nịch

"Vậy cô ấy là em gái bị mất tích của tôi"

"Đúng vậy"

"không lẽ nào"

"Hãy về nhà cậu"

"Hai người ra rồi, cậu có sao không?"- Nó hỏi

"Cậu nhìn bộ dạng tôi xem, thôi tôi không chơi nữa đâu, làm ơn đó hai người cứ chơi đừng kéo tôi theo"

"Cậu sợ vậy sao? Nam nhi đại trượng phu yếu vậy, hi hi"

"Kệ tôi"

"Thôi được rồi, chúng ta nghỉ chút rồi đi"- Nam nói

"Cậu cũng còn chút tình người"- An kháy

"Vậy chúng ta đi ăn kem"

"ok".

Ba người họ đi chơi đến sẩm tối mới về, trên đường về nó thấy người ta bán khoai lang, nó lại thèm, nó chạy tới mua 3 củ ăn. Nó đưa cho Nam rồi đưa cho An, nhưng cậu không cầm

"Cậu là lợn đầu thai kiếp người sao? Cậu ăn nhiều vậy?"- an nói

"Kệ tôi, nhưng mà ngon lắm, nè ăn đi"

"Cậu nghĩ sao tôi ăn những món này"

"Đúng là đồ nhà giàu, ngon vậy không biết thưởng thức"

"Cậu nói ai không biết thưởng thức"

"Cậu đó"- Nói rồi nó cho miếng vào mồm ăn, nhìn nó ăn cậu cũng phát thèm, nhưng làm cao

"Uh kệ tôi"

"Thôi nè ăn đi không phải làm giá ông tướng ạ"- Nói rồi nó nhét luôn miếng vào mồm cậu."Ngon không"

"Ừ thì, cũng ăn được".- Cậu lấp

Đi sau họ, Nam cũng thấy buồn cười, ba bóng người đổ xuống đường đi dưới ánh đèn điện phố.

Tại nhà An:

"Cậu nhìn xem" - Nam đưa An tấm ảnh có mặt dây chuyền, đây là dây chuyền mẹ cậu đeo cho hai anh em khi còn nhỏ.

"Không thể nào?"

"Đúng là vậy rồi An. Chúng ta đã tìm được Bảo Linh

"Chúng ta cần nói với Nội"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

"Bảo Na, em lên phòng giáo viên gặp thầy"

"Vâng" - Nó nhanh chóng gấp sách vở lại đặt vào trong cặp rồi bước đi

"Nè, con nhỏ đó đi đâu vậy?" - An hỏi

"Câu hỏi tui tui hỏi ai?" - Nam trả lời

Phòng giáo viên:

"Na à, thầy đã hỏi và xin nhà trường rồi, trường hợp của em nhà trường rất thông cảm, nhưng không được đâu em à"

"Sao thế ạ?"

"Cái thứ nhất, là quy định của nhà trường đã rõ ràng, học sinh cùng lớp sẽ ở cùng kí túc, cùng phòng và bên quản lí kí túc cũng đồng ý như vậy sẽ dễ quản lí học sinh. Thứ hai, em là con gái chân yếu tay mềm không thể đơn độc ở trọ ngoài được, đây là bắt buộc tất cả học sinh ở gần hay ở xa đều phải ở kí túc. Thầy nói sơ vậy em hiểu không?"

"Vâng, em hiểu thầy" - Nó ỉu xìu

"Đây là tập bài kiểm tra vừa rồi, thầy đã chấm xong em trả bài giúp thầy nếu ai có thắc mắc bảo bạn đó xuống đây gặp thầy"

"Vâng thầy. Em chào thầy"

Trên hành lang, nó vừa đi vừa suy nghĩ, có phải nó xin chuyển như vậy phiền phức không? Nó chỉ là nhớ lời mẹ dặn thôi, không được tin tưởng ai? Phải chăng mẹ nó đã nhầm, không thể nhìn mặt bất hình rong được. Nói ra thì, An và Nam đều không phải người xấu đặc biệt là An. Tuy cậu ta có chút lạnh lùng, đôi khi tính tình nóng nảy, nhưng cũng có lúc cậu ta trẻ con, và cũng biết quan tâm chăm sóc người khác chứ. Còn Nam thì khỏi nói rồi, chẳng những học giỏi mà còn tốt bụng nữa chứ.

Đang mãi suy nghĩ thì nó đâm sầm vào một người

"Oh, mianhae, khoenchannayo" - Một giọng nói nhẹ nhàng, đó là của một chàng trai.

"Yê" - Khoan đã, nó bất ngờ ngẩng mặt lên, giọng nói này quen quen

"Annyong" - Nụ cười ấy, con người ấy, khuôn mặt ấy. Cậu ấy đưa một tay chào, tay còn lại rút túi quần

Nó há hốc mồm tay chỉ trỏ: "Eun Woo, Cha Eun Woo, là cậu, là cậu đúng không?"

"Phải, là mình Na Shin à" - Cậu gái cúi đầu

"Ôi Eun Woo à, cậu về khi nào vậy? Cậu về cùng ai? Sao cậu lại vào được đây vậy? Nói mau nói mau "

"Cậu bình tĩnh, rồi mình sẽ kể cho nghe, nhưng chưa phải bây giờ mình lên phòng giáo viên đây, tan học gặp nhau ở cổng trường nhé, Annyonghikaseyo"
- Cậu xoa đầu nó, rồi bước đi

"Ja, cái cậu này, sao lại vô duyên vậy chứ, nói đi là đi liền, còn không trả lời chứ, được rồi rồi cậu sẽ biết tay tôi"

Trên lớp học

"Lớp trật tự, thầy xin 15 phút môn anh thầy có chuyện quan trọng muốn thông báo"

"Lớp trật tự đi kìa" - Lục Thiên đề nghị

"Hôm nay, lớp ta sẽ có thêm bạn mới, cũng như các em, bạn ấy biết hai thứ tiếng và học giỏi. Các em có muốn biết bạn đấy là ai không?"

"Thầy ơi là nam hay nữ ạ?" - Trương Bình hỏi

"Chắc chắn là nữ rồi, lớp đang kiệt quệ nữ mà " - Huỳnh Anh nói

"Là nam thì sao?" - Kì Lâm nói

"Mình mong là nữ đó" - Huỳnh Anh

"Nữ đi thầy ơi"

"Đúng vậy nữ thầy ơi"

"Đầu giá 50 50 nào anh em "- Tian khởi sướng

"Thôi nào các em trật tự. Em vào đi "

Cả lớp im lặng nhìn ra ngoài cửa. Một thằng con trai da trắng, mắt to, tóc nâu để mái ngang gọn gàng, cao, một tay cầm quai ba lô tay khác buông thõng bước vào mỉm cười, cúi đầu chào

"Annyonghaseyo!"

"Annyong" - cả lớp đồng thanh

"Na nưn Cha Eun Woo im ni ta, na nưn Han Kyung sa rang im ni ta. Mong được mọi người giúp đỡ"- Cúi chào lần nữa

"Ồ, chào cậu Cha Eun Woo, cậu nói được tiếng Việt chứ"- Lục Thiên hỏi

"Yê, mình nói được. Các bạn cứ gọi mình là Lý Đông Mẫn cho dễ nha "

"Lý Đông Mẫn liên quan gì đến Cha Eun Woo?" - Tian khoáy

"À, thực ra tên cũ mình là Lee Dong Min, sau khi mẹ mình lấy lần hai muốn mình theo họ dựng nên..."

"Thôi được rồi, nói vậy thôi tại tôi hiểu mà" - Tian nói

"Mình là lớp trưởng của lớp tài năng chào mừng cậu vô lớp có gì không hiểu cậu cứ hỏi mình"

"Ồ, mong được cậu giúp đỡ. Kamsahamnita"

"Được rồi, có gì hôm sinh hoạt chúng ta sẽ nói thêm nhiều nhé, bây giờ em hãy tìm cho mình chỗ ngồi trước nha Đông Mẫn"

Cậu nhìn quanh lớp và dừng điểm nhìn chỗ nó:" Em ngồi với bạn nữ kia được không thầy"

"Ồ, em hãy hỏi ý kiến bạn"

Cậu đi xuống bàn nó và hỏi nó. Lúc này nó đang lơ mơ ngủ, chưa biết chuyện gì xảy ra "Bạn gì ơi, mình có thể ngồi cạnh bạn không?"

"Cái gì chứ"- Nó vẫn nhắm mắt

"Mình ngồi cạnh bạn được không?"

Giọng nói quen đập vào tai lần nữa, nó bừng tỉnh: " Cậu..."

Cậu cười

"Cha Eun Woo, cậu chết chắc rồi, sao cậu lại vào được đây, mau đi ra mau không bảo vệ biết bây giờ"

"Eun Woo học lớp mình mà Na. Vào lớp rồi sao em còn ngủ?"

"Uê? Lớp mình ạ?"

"Uk"

"Mình ngồi chỗ bạn được không?"- Cậu cười

"Chỗ đó là chỗ của tôi" - Giọng nói ai đó lên tiếng từ ngoài cửa vào

"Ồ, mi an hea, nhưng cậu có thể nhường cho mình ngồi đây được không?"

"Em đi đâu sao giờ mới vào lớp Bảo An?"

"Vệ sinh không được sao thầy"- ngoảnh sang chỗ nó lườm, rồi nói với cậu "Không"

"Uê? "

"Không uê gì hết, chỗ tôi ngồi tôi không muốn đi, cậu là gì sao tôi phải nhường chứ?"

"Thôi Eun Woo, em ngồi cạnh lớp trưởng đi, bên cạnh Na đó, đây bên này. Mà hai đứa quen nhau à?"

"Cái gì?" - Khi Thầy vừa nói dứt câu thì cả lớp há một tiếng rất to

"Vâng, em với Na là bạn thân từ nhỏ"

"Ồ" - Cả lớp đồng thanh.

"Ừm, thôi em ngồi về chỗ đi, mọi người ổn định chỗ ngồi vào học bài".

Còn về nó, nó vẫn đơ người ra như kiểu người bị chậm tiêu hóa. Cậu ta nói cậu ta học lớp mình, cậu ta bảo cậu ta muốn ngồi chỗ mình, cậu ta, cậu ta...Tên chết tiệt! Nhưng còn cái tên khó ưa này, haizzz thôi kệ đi? Nó không hiểu, nó chẳng hiểu gì hết tron?

Lúc này dưới cuối lớp có mấy con bò đang lộng hành trốn vào lớp nhưng thật không may

"Mấy em kia ra đây cho tôi" - Thầy giám thị vô tình đi qua

"Dạ thầy"

"xuống phòng trà với tôi nào" - Thầy xoắn tai hai người muộn là Dương Dương và Gia Khánh:"Thầy chủ nhiệm nên để ý tới học sinh mình hơn nữa nhá

"Vâng thầy tôi biết rồi, xin lỗi thầy"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca* - *Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

"Cha Eun Woo..."

Thôi chết con rồi chúa ơi, xin người che chở cho con (Eun Woo đang thầm cầu nguyện), ngoảnh sang nó với nụ cười tươi rói:" Na Shin, Annyong"

"Này thì annyong, anyong này "mỗi câu nói nó cúi đầu cậu, tay cậu, lưng cậu

"Á á, tha cho mình, xin lỗi mà Na ơi "

"Giờ mới chịu há mồm sao?Bây đặt xin vào lớp chung với tui nữa hả? Nói mau, cậu về đây với ai? Về bao giờ? Sao không báo tui ra đón hả? Còn nữa, sao cậu biết tui học ở đây? Mau" - Nó chống tay vào hông, mặt cực kì ghê gớm. Có hai con người đang chúi ở cổng trường, nhìn ngó ra thấy vậy cũng phát sợ.

"Ê, Na đâu rồi?"

"Nhỏ đó vừa ở đây xong mà, lại đâu rồi" - An nói:"đi tìm thử xem"

Xuống tới cổng trường, thấy bóng dáng của cậu bạn học sinh mới, họ lấp sau cánh cổng, hai người đó đang nói chuyện gì sao nhỏ đó mặt đáng sợ vậy? Ôi trời, cái mặt nó thật nguy hiểm lúc này.

"Ui da, cái gì cũng phải từ từ chứ?"

"..." - Nó không nói lờm cậu

"Rồi tui nói, con gái con đưa gì mà đánh đá"

"Cậu nói sao?"

"À không, hi, tui về hôm kia, thấy mẹ bà đang bán bánh, rồi tới hỏi thăm. Sau đó tui hỏi mẹ bà, mẹ cho tui biết bà học ở đây, nhân tiện mẹ cho tui về Việt Nam học ở đây.Tui về có mình thôi à."

"Mẹ tui sao rồi?"

"Mẹ cậu vẫn khỏe"

"Vậy thì tốt rồi, à còn cô thì sao?"

"Mẹ tôi cũng vậy. Mà sao tui thấy bà thương mẹ vậy mà còn đi ra ngoài này học làm chi?"

Nói tới đây nó thoáng chút buồn. Tựa lưng vào tường, nó nhìn lên bầu trời:" Thì tôi cũng đâu muốn đâu. Mẹ muốn tui đi học, để không giống bà ấy, vì bà ấy, đó là mong ước của bà, xa một chút cũng được tui chấp nhận. Mặc dù khó khăn, bà ấy lại hay bệnh tật nên tui cố gắng học để thi được vào đây. Từ ngày ba mất, bà ấy đắm đầu vào công việc rồi đâm bệnh, ông bà nội bên hàn lúc biết nhà tui có chuyện cũng về đây. Lúc đó mọi người nói mẹ tôi vô tâm, tại sao không khóc? Rồi họ muốn đưa tôi sang bên đó, nhưng tôi không chịu." - Nói rồi nó khóc âm ức

"Ừm. Tôi hiểu rồi.Nín đi, tôi xin lỗi mà"

Ở góc nào đó, có người thoáng chút buồn, không ngờ nhỏ lại gặp chuyện éo le như vậy. Cậu không thể diễn tả nỗi tâm trạng mình lúc này, chân không thể bước, chỉ biết đứng đó nhìn nó khóc.

"Này, cậu sao vậy?" - Nam huých tay

"Ồ, ờ, gì?"

"Cậu đó, thích Na đúng không?"

"Cái gì?Nhỏ đó sao? Không đời nào, dù sao nhỏ cũng là em gái tôi, nó phải trải qua ngày tháng như vậy..."

"Nói dối kìa"- Nam đùa

"Thôi đi"

"....."

Kí túc:

"Này, đi ăn không?" - Ai đó lên tiếng

"Cậu mời tui hả?"- Mắt nó sáng hơn sao

"Rồi"

"Ui hôm nay Bảo An tốt bụng đột xuất này, liệu ít nữa có mưa không ta để còn mang ô đi phòng"

"Lái nhai nhiều thì ở phòng đi"

Nói rồi cậu lại nhìn vò cổ nó, chiếc vòng cổ sáng lóa lấp lánh, thoáng chút lạnh người như ai đó nhìn mình, nó liền ôm lấy thân mình vì nghĩ ai đó nhìn không đúng chỗ

"Này, Cậu đang nhìn đâu đấy hả?"

Thấy hành động bất thường đó của nó,cậu ngán ngẩm đi ra, chắc con em mình nó bị nảo rồi!

Căng-tin:

"Cậu ăn gì tôi gọi cho?"

"Gì cũng được"- An trả lời

"Gì cũng được sao tôi biết chọn món? Nói rõ xem nào?"

"Thì tôi nói món gì cũng được mà, mà tóm lại cậu ăn gì tôi ăn đấy"

"Cái tên khủng này... Tôi ăn đồ cay lắm đó, cậu ăn được không?"

"....." - Cậu lườm

"Há há, rồi tôi đi đây,chờ heng"- Nói rồi nó tí tòn chạy đi. Lúc này chỉ còn hai người

"Cậu nói với Nội chưa?"

"Rồi"

"Sao?"

"Nội kêu không được để nó biết thân phận của mình, nếu không sẽ gặp nguy hiểm"

"Vậy là chúng ta sẽ âm thầm..."

"Đồ ăn đây rồi, ăn thôi hí hí"

"Nhanh vậy? Cậu có bỏ gì vô đó không?"

"Có, một chút cò-a-xít"

"..."

"Góm chết ăn đi"

"...."

Trong khi nó ăn gần hết rồi thì đĩa thức ăn của cậu vẫn còn nguyên. Bất giác nó hỏi:

"Này, sao nguyên thế kia hả?"

"Tôi không ăn"

"Sao không ăn? Bộ cậu nghĩ tôi cho cò-a-xít vào thật đó hả?"

"Không"

"Hay là không hợp khẩu vị cậu? Hay cậu không ăn được đồ cay"

"Chắc vậy"

"Cái gì? sao không nói từ đầu?"- Nó thờ dài: "Thôi được rồi ngồi đó tôi đổi món khác"

"Không cần"- Bất giác cậu đưa tay cầm tay nó kéo nó, nó ngoảnh lại bất ngờ cái phản ứng cậu

"Làm sao mà cậu ta ăn những thứ này"- Nam ở đâu tới nói, cười trên cậu

Hai người quay ra nhìn đồng thanh: "Cái gì?"

"Cậu ta là đồ kém ăn mà"

"Kém ăn?" - Nó nhìn, ngơ ngác

"Từ nhỏ cậu ta đã vậy rồi, công nhận cậu ta gen trội thật, đồ lười ăn"- Nam trên cậu

Cậu tức đỏ mặt: "Ai nói tôi không được". Thế là nhắm mắt nhắm mũi cậu ăn hết sạch cho khay đồ ăn đó. Hai người mở to mắt đứng nhìn cậu, đồng thanh: "Được rất tốt"

Ăn được hết khay đồ ăn đó cậu ho khụ khụ, nhìn hai con người trước mặt cậu thật tức chết. Còn cái tên bạn chí cốt nữa, lúc nào cũng muốn trọc ghẹo cậu.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

"Mẹ ơi! Để con làm giúp"

"Không sao đâu con, con mệt rồi, ngồi xuống nghỉ chút đi con"

"Mẹ à, mẹ lúc nào cũng lo cho con, mẹ xem, càng ngày mẹ càng gầy rồi"

"Ồi con gái mẹ, đã lớn rồi này"

"Mẹ này...À mẹ ơi, hôm nay để con nấu cho mẹ ăn nha"

"Được thôi con gái"

Người mẹ nhìn đứa con gái mỉm cười nhưng sâu bên trong là một ánh mắt xen chút đau khổ. Không biết nếu biết sự thật này, nó có hận bà không?

"Ê, mọi người đang nói chuyện gì mà vui vậy?" - Cha Eun Woo ở đâu đi tới

Ba người họ quay ra nhìn, thấy ánh mắt nguy hiểm của họ cậu có chút dè chừng:"Sao, sao vậy, bộ tôi nói gì sai sao?"

"Các em, sắp tới chúng ta sẽ có bài kiểm tra học kì các em nhớ ôn bài thật tốt. Trong bài thi tới, nếu ai không đạt đủ số điểm thì sẽ bị chuyển lớp xuống lớp thường. Các em hãy chú ý, thầy không muốn một ai trong lớp mình phải ra đi, hãy cố gắng nhé!"

"Vâng, thầy"

"À, những bạn nào không hiểu bài nào hãy hỏi các bạn trong lớp hoặc trực tiếp hỏi thầy, cô nghe chưa, không được dẫu dốt"

"Vâng, thầy"

"Sau khi làm xong bài thi học kì này chúng ta sẽ có thêm một bài thi tài năng, theo nhóm các em tự chọn nữa. Và cuối cùng là sẽ có hai ngày để chúng ta đi chơi. Học hết mình và chơi hết mình được không?"

"Vâng thầy"

"Bảo Na, em còn kém môn anh, Eun Woo à, em giúp bạn thân em nhé..."

"Yê, sechangnim"

"Sao không phải bạn cùng phòng thầy?Chả phải nhà trường sắp xếp cùng bàn cùng phòng để cùng giúp đỡ nhau sao?" - An lên tiếng

"Thầy đâu có nói em không được giúp bạn, hai em phân chia thời gian rồi giúp bạn, tinh thần đó rất tốt"

Sau khi thầy đi, Eun woo quay sang nó chọc:

"Không ngờ...hzzz"

"Không ngờ sao?"

"Không ngờ cậu..."

"Làm sao?"

"Kém như vậy mà cũng vào được lớp này sao?Hzzzzz"

"Cậu...@#%^^**()^\$#@(@#)\$!!"

"Mà này, không phải trước đây cậu từng sang anh với dì và Bảo Linh sao?" - Cậu nhìn nó rồi nói nhỏ

Nó thở dài:"Thì là định là thế, nhưng mà sau khi tôi tới sân bay cùng mẹ thì có một đám áo đen chạy tới đuổi bắt dì và Bảo Linh"

"Sao vậy?" - Cậu tò mò

"Tôi cũng đâu có hiểu, Bảo Linh không phải con ruột dì tôi, con bé bị bỏ rơi"

"Thật sao?Tội nghiệp thật"

"Ừm. Nhưng gia đình tôi và dì rất thương nó"

"Giờ họ đâu rồi"

"Tôi cũng không biết, tôi học ở đây cũng là để tìm họ mà, lần trước dì có gửi thư về nói đang ở đây, nhưng không có địa chỉ cụ thể"

"Ừm. Thôi, lo việc của cậu đi, cậu xem tiếng anh kém vậy sao ở mã đây được, bị chuyển lớp coi như toi"- Cậu cốc đầu nó

"Sao cậu đánh tôi"

"Ai bắt cậu ngu chỉ"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Này, đồ ngốc, cậu còn không mang bài anh ra, ngồi đây mà tô tô vẽ vẽ!"

"Ừm, thì, chút nữa học có sao?" - Nó liếc mắt nhìn An

"Gì mà chút nữa? Lấy sách vở mau" - Cậu ra lệnh

"Cho tôi vẽ nốt đi mà, sắp xong rồi này" - Nó năn nỉ

"1...2...3"

"Rồi khô lắm cơ, tôi học là được chứ gì? Bày đặt"

"Học cho cậu hay cho ai đây?"

"Rồi rồi.." - Nó nhanh nhẩu, mồm nói tay lấy tập anh

"Xem qua đi, chỗ nào không hiểu hỏi tôi".

Nó hi hục một lúc lâu, lúc cắn bút, lúc gỡ đầu, lúc tẩy tẩy xóa xóa. Cậu nhìn nó rồi nhìn vào bài nó, cười mím, rồi lại chăm chú nhìn vào cuốn sách đang cầm trong tay. Sau một hồi hi hục cắn đầu cắn cổ, nó ngửa mặt lên trần nhà, thở một hơi thật dài thoải mái:

"Phù, xong"- Nó tươi

Thấy nó đã làm xong, cậu cầm tập nó lên kiểm tra, còn nó thì nhanh tay lấy lại tập vẽ, vẽ tiếp bức tranh còn đang dở.

Cái quái gì thế này, con nhỏ này không lẽ một chút tiếng anh cũng không biết?

"Này, cậu vừa làm cái gì vậy hả?"

"Tiếng anh"- Nó nói thần nhiên

"Cậu, tối hỏi cậu, cấp dưới cậu học anh như thế nào?"

"Thì như vậy"

"Cậu làm sao qua được môn anh?"

"Thì, tôi cho bạn tôi xem bài toán, đổi lại nó cho tôi xem bài anh, hi"- Nó nói vô tư rồi cười hi hi

"Cậu..."- Cậu tức nhưng vẫn cố nhịn: "Được rồi, tôi hỏi cậu câu cuối, chả lẽ cái thi hiện tại đơn này cậu cũng không biết gì sao?"

"Tôi nói rồi, tôi không biết tiếng anh"

"Đầu cậu là đầu heo sao? Lại đây, cậu muốn ra khỏi lớp sao?"

"Cái gì? Không"- Nó đang tập trung vào bản vẽ, nghe thấy ra khỏi lớp liền giật mình ngừng vẽ

"Vậy còn không tập trung vào mà vẽ vẽ gì vậy hả?"

"Nhưng tôi..."

"...."

"Được rồi"

"Đây tôi chỉ cho..."

"#@^*()&\$@(@)&%#@!@\$\$%^&*%*(())..."

Sau một hồi giảng giải, nó vẫn nghệt cái mặt đơ ra, mỗi lần như vậy cậu lại cốc nó cái, mà cốc mãi cũng đau tay, cậu không còn từ nào nói với nó. Đến phút cuối nó mới vào não và hiểu ra chút ít.

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

"Mau đuổi theo nó, không được để nó thoát, mau" - Một tên có sẹo ở mặt dữ tợn ra lệnh

"Vâng đại ca" - Tên đàn em thưa

"Hi hục hi hục" - Một con nhò tay cầm tập báo, đội chiếc mũ lưỡi trai đen, chân đeo đôi giày cũ rách, quần áo phai màu đang chạy bán sống bán chết trước sự truy đuổi của bọn cho vay lạng lải.

"Phải bắt sống nó, không cho nó thoát nếu không đại ca sẽ không tha cho chúng ta đâu" - Một tên đầu đàn nói

"Ừm"

Con bé đó chạy được một đoạn liền bị bao vây ở hai phía đầu, không biết phải làm sao nó liền chui vào sọt đựng rác cạnh đó để che khuất tầm mắt. Bọn áo đen kia không thấy nó liền bỏ đi chỗ khác, thấy chúng đã đi nhò thở phào nhẹ nhõm, coi như hôm nay may mắn.

"Xin lỗi đại ca nha, nhưng mà tôi không thể bị bắt được, ông nghĩ sao mà bắt được tôi chứ, hì" - Đang hí hửng vì thoát được nạn thì

"Vậy sao? Không thể bị bắt sao cô em" - Một tên đàn em của hắn đã thấy nhò. Nhò giật mình chột dạ, ngoái người lại nờ nụ cười ái ngại

"Đại ca..."

"Sao nhóc?? Không chạy nữa sao?" - Tên đàn em đến gần nó, đưa mặt tới sát mặt nó nói

"Đại ca à, em biết lỗi rồi, tha cho em nha"

"Vậy sao? Biết lỗi sao?"

"Vâng. Đại ca tha cho em đi, nhà em vẫn còn mẹ già ốm đau, một mình em kiếm tiền sao lo đủ trả cho đại ca được chứ? Tha cho em đi, em hứa sẽ trả đủ cả gốc lẫn lãi mà" - Nhò vừa nói vừa giả vờ khóc ăn năn hối lỗi

"Tội nghiệp nhóc quá" - Tên đó nói thương hại. Nhò tưởng hắn đã mắc mưu mình liền cười thâm trong bụng, nhưng

"Tưởng lừa được ai hả nhóc, nhóc ranh ma lắm nha" - Vừa nói hắn vừa kéo tai nhò." Đi mau, về gặp đại ca"

"Ồi ời đại ca à, em nói thật mà, làm ơn tha cho em, ui da đau quá" - Nhò nhăn mặt

Trong căn phòng tối:

"Vào đây" - Tên đó kéo nhò vào:

"Oái anh bạn này, làm ơn nhẹ chút đi mà" - Vừa nói xong hắn liền hất nhò vào bên trong."Oái, ui da, đau quá à" - Nó mếu máo

"Sao? Đau hả cưng" - Tên trùm lên tiếng

"Anh Long" - Nó nói

"Sao nhóc?" - Tên Long đó hỏi

"Anh à?"

"Sao?"

"làm ơn thả em ra đi mà" - Nhò phụng phịu làm nũng

"Tha cho em sao?"

Nhỏ gật gật đầu.

"Tại sao?"

"Tại..."

"Sao?"

"Tại... tại tại em chưa có đủ tiền trả cho anh mà"

"Chưa đủ tiền mà xin tha sao cũng?"- Hấn hút thuốc ngoảnh sang thở khói vào mặt nhỏ nhỏ ho khụ khụ." Đưa dao cho tao" - hấn quay sang đàn em

"Cái gì? dao"- Nhỏ mở to mắt nói

"Ừm" - hấn nhìn nhỏ nói

"Thôi mà đại ca, em hứa lần sau sẽ không chạy nữa, em hứa sẽ trả tiền đủ cho anh mà " - Nó khẩn xin

"Sao không chạy tiếp đi kia, cô em, cô em khiến anh vất vả quá"

"Em biết lỗi rồi mà anh Long"

Hấn tiến lại gần, đưa con dao kề mặt nhỏ:" mày làm anh hôm nay cái đó biết không?"

"Em em em không biết ạ"

"Không biết sao?Hử?"

"Vâng anh Long"

"Vậy để anh cho mày biết nhá" - Hấn ghì mạnh con dao vào mặt nhỏ

"oái anh Long, anh làm thật à? Anh giết em rồi ai trả tiền cho anh, như thế anh vừa mất hết tất cả vừa không lấy được tiền đó anh Long"

"Ô, mẹ em này"

"Anh nghĩ sao mà mẹ em trả tiền cho anh được, bà mất rồi anh không biết hả?" - Nói xong nhỏ lại giả vờ nhom nhóp nước mắt

"Ồi mẹ ơi, mẹ sao bỏ con hả mẹ, mẹ không nhớ con sao? con ở đây tủi quá mẹ à,mẹ không thương con? Con nhớ mẹ mẹ ơi, a hu hu"

Thấy nó vậy tên Long đó cũng buồn theo vì tưởng thật an ủi nó:"Thôi rồi nín đi bé con, anh mày tội nghiệp mày lắm đấy, anh mày cũng thương mày bơ vơ một mình"

Thấy hấn đã mắc câu, nhỏ liền lén tới:"Anh Long, bây giờ em chỉ có người quen là anh, anh..."

Hấn ôm nó:"Tại sao mày lại khổ thế hả Linh? Ông trời bắt công với mày quá, chỉ còn một mình mà vẫn chưa trả xong nợ hức hức"

"Anh Long a hu hu" - Nó được nước lên lén tới. Bọn đàn em thấy cảnh tượng vậy cũng không kìm được lòng, ôm nhau meo meo khóc

"Vậy anh tha cho em hôm nay nha anh long, em sẽ cố gắng trả tiền cho anh mà"

"Thôi được rồi, mày về đi, nhớ kiếm đủ tiền trả cho anh đấy"

"Vâng anh Long, anh thật tốt bụng lại còn đẹp trai nữa chứ"- Nhỏ nịnh

"Hứ con nhỏ này"- Hấn ái ngại:"Còn không đi tao lại nghĩ lại không tha

"Vâng, vâng em đi ngay đây ạ. Chúc anh và mọi người ngủ ngon"- Nói xong nhỏ hí hửng ôm tập báo đi ra ngoài, nhỏ cười khoái chí vì đã lừa được hấn mạng nhỏ coi như vẫn còn lớn nhưng:" Mẹ à, con xin lỗi vì đã...nhưng mà không sao? Mình thoát được là may lắm rồi, nhất định không được kể cho mẹ kéo mẹ lo".

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

"Sắp tới giờ kiểm tra rồi, làm sao đây?" - Nó đang run rỏ

"Không sao đâu? Chỉ cần cậu thấy dấu hiệu trong bài là biết được nó cần điền gì!"

"Cậu thì nói hay rồi. Cậu không thấy cả buổi tôi học thế nào sao?"

"Vậy cậu đang cố tình chứng tỏ bản thân yếu kém với tôi hả?"

"Cậu..."- Nó bực

"Thôi nào, vào phòng thi đi" - Cậu xoa xoa đầu nó an ủi

Nó vùng vằng định bước vào thì cậu ghé sát tai nó nói: "Nếu bài cậu qua, tôi sẽ đưa cậu đi chơi"

"Thật không?" - Nó hứng thú, nhưng cậu không nói gì mà đồng dạng bước vào phòng thi của mình. Nó đúng là con nhỏ ham chơi mà, trên môi cậu nở nụ cười tươi, tay dứt túi, tay kia cầm quai sách balo đi mặc cho nó bên ngoài hỏi nhiều.

Reng reng reng, chuông báo giờ thi đã bắt đầu vang lên, các thí sinh đang làm bài rất nghiêm túc. Không gian như bị đóng băng, chỉ còn tiếng bút và tiếng đề thi được lật qua lật lại, thời gian thì vẫn cứ trôi không ngừng nghỉ.

15 phút đã trôi qua tại một số phòng thi đã có thí sinh làm bài xong xin ra ngoài trước. Lớp Tài năng đã ra với số lượng nhiều, khỏi nói, trình độ của họ thì không ai bàn cãi nhiều. Số lượng thành viên làm xong bài trong lớp đã ra hết, chỉ còn lại một người là nó.

"Đã qua nhiều thời gian như vậy sao Na vẫn chưa ra chứ?"- Lộc Thiên lo lắng cho nó nhưng xen chút lạnh lùng.

"Trình độ của nhỏ có thể học được nhiều thứ tiếng nhưng sao chỉ có mỗi tiếng anh là nhỏ chăm tịt vậy? Khó hiểu"- Tian lên tiếng.

Như hiểu ra được vấn đề, học quay sang Eun Woo, người bạn thân của nó, cậu nghĩ cậu sẽ không kể chuyện này ra nhưng, với chục con mắt hằm hằm sát khí này thì không kể không được rồi.

"Thực ra nói Na không thể nói tiếng anh là sai"

"Cái gì?"- mọi người đồng thanh.

"Nói vậy há chẳng phải cậu ấy biết tiếng anh sao?"

"Đúng vậy. Đã có thời gian, cậu ấy sống bên nước ngoài cùng ni cô Jenny. Ni cô là người ở bên cạnh, chăm sóc Na khi bố mẹ Na bị ông bà nội bên Hàn ngăn cấm. Họ muốn đưa Na đi nhưng vì thương con họ không đành vì Na không muốn xa gia đình. Cho tới ngày Na bị bắt cóc và ni cô đã cố gắng cứu cậu ra khỏi đó. Ni cô bị thương và bị chúng giết hại ngay trước mặt cậu, rồi tiếp đó tới ba Na khi ba sang đón cậu ấy về. Mọi chuyện cứ như vậy xảy đối với một đứa trẻ nó là một cú sốc lớn khi những người thân yêu lần lượt ra đi. Sau lần bất tỉnh đó, Na không thể nói tiếng Anh cũng như sợ tiếng Anh vì nó làm cậu nhớ tới ni cô Jenny".

"Thật không ngờ cậu ấy phải trải qua chuyện như vậy"

"À, lúc bị bắt Na có bị bắt chung với 1 cô bé..."

"Hi mọi người, mọi người ra sớm vậy"- Nó ở đâu chạy ra toét toét làm mọi người giật mình.

"À, không có gì đâu chúng tớ đang nói chuyện phiếm đó mà hi"- Lộc Thiên tới bên nó nói.

"Cậu làm bài sao rồi, có tốt không?"- Thiên Thiên lên tiếng, liền bị mọi người nhìn với con mắt dè chừng. Cậu gì không hỏi lại hỏi vào nỗi đau của nó.

"À, thật ra thì..."

"Sao?"- Đồng thanh

"Tớ làm bài..."- Mặt nó đau khổ

"Được rồi không phải nói đâu Na, bọn này biết hết rồi Na à, cậu không cần cố gắng nhiều vậy đâu"- Chiến Anh nói về đau khổ

"Sao? Cậu biết gì cơ?"

"Thì..."- Chưa kịp nói thì cậu bị Tian bên cạnh bịt mồm lại không cho nói

"Thì là biết cậu không làm được bài chứ sao?"- Tian nói

"Ai nói tớ không làm được bài, tớ làm tốt ấy chứ" - Nó tự hào

"Thật sao?"- Đồng thanh

"Thật" - Nó khẳng định chắc nịch:"Nhưng mà mọi người hôm nay lạ lắm nha

"Gi, gi chứ, bọn tớ vẫn bình thường mà phải không các cậu" - Lộc Thiên nói nhìn mọi người xung quanh nháy mắt.

"Thật chứ, tớ thấy khác khác đó nha"- Nó cười nháy nháy mắt

"Không có đâu"- Đồng thanh tiếp, xung quanh lớp tài năng tiếng cười vang lên vui vẻ. Nơi đâu đó có một số con mắt đang nhìn nó với ánh mắt ghen tị. Ghen thì ghen, ghen là vì họ không đủ tài năng như nó bên "soái ca".

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lạc mất yêu thương

"Ê tối nay chúng ta đi ăn đi"- Nó nảy ý

"Ăn uống gì?"- Cậu hỏi

"Thì xong rồi thả thôi"

"Thả? thôi đừng thả quá không là không ai giữ lại được đâu?"

"Cái gì? Tôi không cần cậu mà cũng không nói nhờ cậu giữ nha"

"Không nhờ tôi thì cậu nhờ ai?"

"Ô thiếu người sao?"

"..."

"Nam này, Eun Woo này, sao? Hay vẫn thiếu?"

"Cậu..."

"Các cậu đang nhắc tới mình à? chuyện gì thế?"- Eun Woo ở đâu nhảy tới

"Nói cái gì? Đồ lăm chuyện?"- Nó chảnh chọc

"Mình làm gì đâu chứ?"- Eun Woo lộ mặt vô tội

"Mọi người tối nay cứ đi ăn với nhau nha, mình bận rồi"- Nam nói

"Sao vậy?"

"À không có gì đâu? Chỉ là có chuyện cần giải quyết thôi"

"Ồi tiếc thật. Vậy thì hôm nay hoãn vậy, để hôm khác ăn cũng được"

"Vừa nãy còn đòi ăn giờ lại không ăn? Này cậu có bình thường không?"- Cậu khó chịu

"Cậu cũng ham ăn quá ha?"

"Tôi tôi ham ăn?"

"Vậy không vừa nãy cậu nói tôi giờ cậu lại có ý gì? Chả phải là muốn ăn sao?"

"Nói chuyện với cậu đúng là mệt. Hazzzzzz"

"Này cậu..."

Nó chưa nói xong thì hắn đã quay bước đi trước, còn Nam chỉ biết tùm tùm cười.

"Ê, ra này giờ mọi người nói chuyện ăn uống à?"

"Ừ"

"Hay đấy, đi thôi"

"Đi đâu?"

"Đi ăn còn đi đâu nữa"

"Hoãn rồi"

"Cái gì? Hoãn là sao?"

"Là để hôm khác ăn, hôm nay không đi nữa?"

"Sao vậy?"

"...."

Trong bóng tối ấy, một người con trai có dáng cao đang nắm tay cô gái. Cô gái ấy đội mũ lưỡi trai tóc buộc gọn cao. Hai người đang giằng co nhau.

"Em thật sự không nhận ra anh sao?"

"Tôi nói rồi, tôi không biết anh là ai mà"

"Nói dối"

"Tôi không nói dối, tin hay không tùy anh, buông tay tôi ra, tôi còn có việc"

"Không"

"Buông ra, anh làm cái trò gì vậy?"

"..."- Chàng trai nhìn cô gái tay nắm chặt không buông như thể buông tay ra cô sẽ lại mất một lần nữa

"Thả ra, anh không thả tôi là lên đó"

"Không, anh nhất định không để em xa anh lần nữa"

"Đồ biến thái, thả ra"

"..."

"Cứu với, có ai không?"

Chàng trai giật mình không thể ngờ được rằng cô lại kêu to như vậy, trong lúc luống cuống phút chốc cậu đã buông tay cô ra. Bực mình cô quay lại đạp lên chân cậu rồi bỏ chạy. Nhưng chiếc vòng tay, vật bất li thân của cô đã bị tuột mất, chàng trai đó nhặt được. Cậu chắc rằng, sẽ không để lạc mất cô thêm lần nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Tôi qua rồi!

"Hôm nay, thầy sẽ đọc điểm thi học kì của các em"

"Điểm như nào vậy thầy, lớp ta có ai bị chuyển không thầy?" - Thiên Thiên hứng tề

"Thiên Thiên, cậu còn không giữ trật tự để thầy đọc sao?" - Lộc Thiên nói

"Thôi vậy, Lộc Thiên, em lên lấy bài cho các bạn tự xem đi có khi như vậy còn gay cấn hơn cả khi thầy đọc cho tụi em ha ha"

"Vâng thầy"

"Wow qua rồi, tất cả các môn luôn hú hú" - Học sinh 1

"Tôi cũng vậy này" - Học sinh 2

Tiếng bàn tán ngày càng sôi nổi lên, thầy chủ nhiệm cũng thấy vui nhưng ở góc nào đó như kiểu chuyện này là hết sức bình thường và bất bình thường "im re"

"Ê sao rồi?" - Eun Woo quay sang hỏi nó

"...."

"Sao vậy?" - Eun Woo sốt sắng hỏi khiến cho Nam và An thấy là lạ, người nhìn lên, người quay sang. An nhanh tay giật tờ báo điểm của nó nhìn một lượt một lúc rồi cười không nói khiến hai người kia càng tò mò hơn.

"Sao vậy? Sao không ai nói gì? Có phải trượt hết rồi không? Sao...."

"Mình qua rồi!" - nó hét lên vui sướng khiến cả lớp bao nhiêu con mắt đập tới nhìn. Nhưng nó không hề quan tâm, điều nó quan tâm nhất là phải tức khắc viết thư gửi cho mẹ thông báo tình hình.

"Na qua rồi sao? Môn anh đó?" - Một bạn rong lớp hỏi

"Ừm!" - nó cười trả lời

"Trời ơi, vậy mà mặt như đưa đám vậy? Sao không nói sớm người ta đỡ lo không?" - Eun Woo trách, Bảo Nam chỉ biết đứng cười xoa xoa đầu nó. Cái hành động này trong tức khắc làm ai đó thoáng khó chịu. Đường như Nam đang cố tình đùa cậu.

"Ăn may" - An nói, nó ngó ngàng quay sang cậu

"Cậu nói ai? Nói tôi hả?"

"Bộ tôi nói với ai?"

"... Ăn may?" - nó gặng hỏi

"..."

"Cậu nói tôi ăn may?"

"Nếu không phải ăn may thì là gì? à hay cậu cóp bài?"

"Cậu nghĩ sao vậy hả? Sao tôi phải cóp bài chứ?"

"Thì vì cậu muốn ở bên tôi"

"Hả, cái gì? Tôi muốn ở bên cậu nên quay cóp bài cho qua sao? Cậu đúng là người hay ảo tưởng"

"Ảo tưởng"

"Ừm. À hay cậu không muốn đưa tôi đi chơi nên nói vậy? Hừ hừ hừ, giờ tôi mí biết cậu chẳng những hay ảo tưởng mà còn là đại thiếu gia keo kiệt"

"Cái gì? Cậu nói ai keo kiệt?"

"Hazzz, vậy cậu nghĩ sao tôi nói chuyện với ai? Chẳng lẽ với Eun Woo trong khi cậu ấy đang ngủ hay với Nam đang ngồi dưới?"

"Cậu...được lắm"

"Đường như trong mọi cuộc nói chuyện của hai người thường xảy ra đấu khẩu" - Nam ở dưới phàn một câu "Và cậu luôn là người nấp về An à?"

"Là cậu đang trọc tức tôi sao?"

Đáp lời cậu là tiếng cười đáng ghét.

"Sao nào? Không ai bị chuyển chứ?" - Thầy hỏi lớp

"Vâng thầy"

"Được rồi, bài thi học kì 1 đã xong chúng ta lại vào học kì mới. Chúc các em vào học kì mới học tập tốt, duy trì như vậy nhé"

"Vâng thầy"

Trong giờ văn, mọi người đang hăng say ngồi học, duy chỉ có một người là đang nằm bò ra bàn ngủ. Sợ cô biết được nên nó lay cậu dậy

"Này, dậy đi kẻo cô biết"

"Trật tự đi"

"Cậu, đang trong giờ học đó"

"Kệ tôi, việc cậu học thì cứ học đi"

"Nhưng cậu vậy ảnh hưởng tới tôi"

"Bây giờ cậu muốn sao?"

"xin phép ra ngoài mà ngủ"

"Tai sao tôi phải ra?"

"Vì khó chịu"

"Khó chịu là việc của ai?"

"ĐINH BẢO AN..." - Nó khó chịu vì cứ phải nói với cái tên khó chịu này nên buột miệng nói lớn. Bất chợt cả lớp quay sang đổ dồn vào hai con người đó và như không cần phải nói, cô giáo đứng im đó nhìn. Còn nó thì như biết mình phạm tội quay sang chỗ mọi người cười hì hì rồi nhìn cô ái ngại.

"Na ra khỏi lớp" - Lời cô nghiêm nghị

"Cô à, em..."- định nói thêm nhưng ánh mắt cương quyết của cô không ai dám hành động trái phép. Nó lí nhí bước từng bước, quay sang nhìn hẩn mặt tức giận

"Chạy 10 vòng sân" - Cô nói thêm

"What? 10 vòng sân?"

"Sao?"

"À à không, không ạ?" - Thôi rồi tiêu nó rồi, nó ghét nhất phải dùng sức, đặc biệt môn chạy, giờ phải làm sao đây. Nó bắt lực lê từng bước chân ra khỏi lớp khiến ai đó nhìn xót xa. Trong đầu nó vừa ức vừa căm ghét cái tên keo kiệt đáng ghét nào đây nó như vậy, làm ơn mắc oán!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca* - Mai Nabi được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trời hơi se lạnh chạy cũng ấm thật nhưng mà nó lại chưa ghét việc dùng sức lực. Thật sự cái tên đáng ghét nào đó khiến nó ra nông nổi này!

"Cái tên đáng ghét! Đúng là làm ơn mắc oán, nếu không phải đánh thức cậu ta mình đã không phải chạy như thế này. Đồ khủng đáng ghét đáng ghét!" - Nó vừa chạy vừa thầm rửa ai đó khiến ai đó chạy theo phía sau cũng mắc cười.

"Bắt tang cậu nói xấu tôi nhá!"

"...." - Nó ngoảnh sang cậu nhìn không thèm nói câu nào

"Này" - Thấy nó im cậu huých tay nó

"...."

"Cậu sao vậy? Sao không trả lời tôi?"

"Này..."

"Cậu nghĩ sao tôi phải trả lời cậu? Cậu không biết tại sao hay cậu đang giả vờ vậy? Tôi phải chạy là do đâu hả? Cậu biết tôi thích môn văn như thế nào rồi mà. Sợ cậu bị cô phạt nên có ý giúp cậu vậy mà cậu còn khất khe với tôi nữa. Giờ thì sao hả? Cậu cũng biết tôi ghét và thích gì mà? Ước mơ của tôi là gì mà? Cũng may nhà tôi nghèo nên không dùng điện thoại, nếu không cậu nghĩ xem mẹ tôi sẽ như thế nào? Cậu đúng là đồ đáng ghét mà? Không chấp vấn tôi một ngày cậu không yên thân hả?" - Nói xong một tuôn như vậy nó cảm thấy ấm ức mà nó cũng không hiểu nước mắt ở đâu chảy ra nữa?

"Tôi..." - Chưa nói dứt câu hoàn chỉnh thì nó chạy đi, vừa chạy vừa lau nước mắt. Thấy nó vậy cậu cũng áy náy chạy theo nó, cậu không biết phải làm thế nào để dỗ nó. Trước đây mỗi lần em gái khóc đều là Nam dỗ thay chứ cậu mà dỗ chỉ tội người ta càng khóc thêm chứ không thể nín được chút nào. Bây giờ cậu chỉ biết lặng lẽ theo nó từ phía sau.

Bình thường trong tiết thể dục cứ chạy được ba vòng là nó thở không ra hơi, nhưng sao hôm nay đã năm vòng rồi mà nó vẫn chạy. Cậu không hiểu? Nhưng chỉ vậy thôi mà làm nó tức vậy sao? Cậu quyết định nhắn tin cho Nam

"Này, làm sao để dỗ nín con gái?"

"Cậu lại làm cậu ấy khóc sao? □"

"Tóm lại là làm sao? Chỉ có vậy thôi mà nhỏ cũng giận là sao? Lại còn khóc nữa chứ? Đúng là đồ con gái thật phiền phức!"

"Cậu như vậy cậu ấy khóc và giận là đúng rồi! Người đâu mà người ta có lòng tốt đánh thức dậy mà còn bắt nạt để người ta bị phạt phải chạy nữa chứ? Này con gái họ dễ bị tổn thương nên xin lỗi người ta câu... Nó là em gái cậu đó"

"Phải cái đầu cậu, lo mà học đi. Em gái kệ em gái" - Xong cậu tắt máy rút túi quần. Vừa chạy cậu suy nghĩ chả lẽ lại xin lỗi thật? con gái phiền phức thật, có tí thế mà đòi nào giận dỗi cơ chứ? Lúc bé nó đâu có hay khóc đâu, nghịch khỏe, lúc nào cũng là cậu chịu đòn thay. Đang mãi mê suy nghĩ thì bỗng "phịch", cậu thấy nó bị ngã xuống liền vội vàng chạy tới đỡ nó. Nhưng nó hất tay cậu ra:

"Đừng động vào tôi"

"Cậu bị trẹo chân rồi kìa"

"Không liên quan đến cậu"

"... Thôi được rồi, là tôi sai được chưa, lên lưng tôi cõng"

"Không cần" - Nó gạt tay cậu

"Chân như vậy sao mà đi được chứ?"

"Kệ tôi" - Nó muốn đứng dậy đi nhưng chưa đứng được thẳng người lại ngã xuống. Thấy vậy cậu không nói thêm gì nữa liền kéo tay nó lên cổ từ sau lên trước người cậu rồi cõng nó về.

"Này này, thả tôi xuống" - Nó nhảy dựng lên

"Ngồi yên" - Cậu lớn tiếng

"Nếu không ngồi yên tôi vứt cậu xuống hố rác đó"

Thấy vậy nó liền im lặng sau lưng cậu, cậu cõng nó đến một chiếc ghế đá rồi đặt nó ngồi xuống và dặn

"Ngồi yên đó, cấm đi lung tung" - Cậu ra lệnh

"Tôi..." - Nó như cảm thấy mình có chút lỗi, chỉ có vậy mà tức cậu lại còn khóc nhè nữa chứ, phứt chốc nó thấy có lỗi.

"Đưa chân cậu đây" - Cậu ngồi quỳ xuống nhìn chân nó

"Cậu làm gì vậy?" - Nó tò mò

"Chân bong gân rồi sao hồi lâu vậy?"

"Chân bong gân liên quan đến mồm sao?" - Nó phụng phịu

Thấy nó phụng phịu cũng rất dễ thương, cậu cầm chân nó lên lấy khăn tay của mình nhét viên đá lạnh vào chườm chân cho nó

"Khi nào đá tan thì mí được đi"

Nó nhìn cậu tỉ mỉ, từng nét trên khuôn mặt, những giọt mồ hôi lấm tấm rơi, nó bỗng có một cái nhìn khác về cậu. "Cậu ta cũng rất dễ thương, lại đẹp trai nữa chứ, nếu cậu ta mà bớt kiêu ngạo đi thì chắc nhiều em đồ lắm này" - Tim nó thoáng đập mạnh cười ngây ngô, như thấy ai đó nhìn mình, cậu quay lên nhìn nó còn nó thì không định hình được cậu sẽ quay lên nhìn nhanh như vậy phút chốc bốn con mắt nhìn nhau, trái tim đập cũng nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trên con đường lá bàng rụng vì đông, cậu cõng nó trên lưng ánh nắng len lỏi qua từng nhịp mây như muốn soi rõ hình ảnh đó. Tiết trời mới vào đông se lạnh lạnh như tiết trời thu, vì mới chớm giao mùa hanh khô là lạ. Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng gió và tiếng lá rụng xào xạc ven đường qua tai. Hai người im lặng mà âm thầm, nó thì cảm thấy bối rối còn cậu thì trong lòng không yên, không biết là nó đã hết hết giận chưa?

"Tôi xin lỗi"

Cậu nói ai đó thốt ra làm nó giật mình trả lời ngập ngừng: "À, ừ gì á?"

"Tôi xin lỗi cậu đó" - Thật là con nhỏ đáng ghét, chưa bao giờ cậu mở miệng xin lỗi ai cũng tuổi cả, nó đang khiến cậu ngại, chưa bao giờ cậu thấy em gái giận, chắc tại nó đã lớn nên thay đổi tính cách, cậu nghĩ vậy!

"..." - Nó cũng ngại mà, nên nó không trả lời

"Xin lỗi vì đã làm cậu bị phạt"

"Ừm không sao đâu, thì cũng tại tôi lo chuyện bao đồng thôi"

"Cậu nói lo chuyện bao đồng, tôi không cho phép cậu nói chuyện của tôi là chuyện bao đồng" - Cậu khó chịu

"vì sao chứ?"

"Những chuyện liên quan tới tôi, cậu phải xem là chuyện đáng để tâm, tôi không cho phép cậu lơ là tôi"

"Cậu nói gì kì quá vậy? Cái gì mà đáng để tâm? Rồi lại không cho phép lơ là? Thật tình khó hiểu cậu ghê"

"Vì tôi thích..."

"Hử???"

"Tóm lại là thôi, tôi không nói nhiều nữa, cậu yên đi, không biết cậu ăn những gì mà người ồm nheo vậy chứ?"

"Thì nhà tôi đâu được như nhà các cậu, vì không có tiền đóng học phí nên tôi mới cố gắng thi vào đây mà. Nhà tôi chỉ có hai mẹ con thôi..." - Nói đến mẹ nó lại ngả ngùi: "À chuyện cậu hứa với tôi là khi nào tôi thi qua sẽ đưa tôi đi chơi mà, nhớ không?"

"khi nào vậy?" - Cậu giả vờ

"Cậu quên rồi sao?"

"tôi có hứa gì đâu mà quên" - Cậu trả lời tỉnh bơ

"Hum, vậy mà tôi tưởng cậu tốt thiệt đó, ai ngờ, thôi coi như tôi chưa nói gì?" - Nó phụng phịu

"Đùa cậu thôi tất nhiên là tôi nhớ rồi, cậu nghĩ Đinh Bảo An tôi là loại người nào chứ? Nói đi cậu muốn đi đâu, hai hôm nữa chúng ta đi" - Cậu nói

"Thiệt không?"

Cậu gật đầu chắc nịch. Thấy cậu gật đầu vậy nó vui lắm." Vậy đưa tôi về quê nha"

"What?"

"Thay vì đi chơi tốn tiền, thì về nhà tôi đi, tôi muốn về thăm mẹ, cũng là tôi có chuyện muốn nói trực tiếp với mẹ nữa"

"..."

"Nha"

Cậu ngập ngừng một lúc suy nghĩ rồi cũng đồng ý.

"Cám ơn cậu".

Vậy là nó cũng cười rồi, cậu thấy nhẹ người lên

""Nè, nếu cậu là em gái tôi thì sao?""

Gì chứ? hần đang nói gì vậy?

""Cậu bị khủng hã? Sao tôi lại là em gái cậu được?""

"À, thôi"

Cậu tính định nói nhưng lại nhớ tới lời Nội nên ngập ngừng thôi. Nó tò mò không hiểu cậu đang nói gì? Cái đây chuyện này là sao chứ?Sao Linh đưa cho mình nhất định không cảm?Sau biến ngày đó, di nó vì không có con nên nhận Linh làm con nuôi và đưa nó sang nước ngoài chạy trốn khỏi bọn buôn người tống tiền.Linh bấy giờ bị sốc và mất trí nhớ. Linh đã được chữa khỏi nhưng không muốn trở lại với thân phận thật của mình vì sợ sẽ làm liên lụy tới người khác vì nó mà hai người cha của Na và của nó qua đời. Nhưng chuyện Linh lấy lại được trí nhớ thì không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Tôi nói là anh đừng đi theo tôi nữa mà, sao anh lì vậy, mặt anh cũng dày thật đó có biết nhục không hả?" - Con bé hét lên

"Em nghĩ sao chứ? Mặt anh dày cũng đâu bằng mặt em, mà tại sao em biết mặt anh dày chứ? Tại sao?" - Nam cố hỏi đùa nó, mặt cậu càng sát tới nó

Thấy cậu càng lúc càng tiến gần, nhỏ thấy kì kì cứ lé dần lé dần, bực mình nhỏ nói to:" Trời ơi, anh bị khủng hã, tránh xa tôi ra" - Nhỏ đẩy cậu ra rồi đi nhanh về phía trước rao báo. Trông bộ dạng nhỏ lúc này đỏ mặt rất đáng yêu, môi nhỏ hồng, cậu thích trêu đùa khiến nhỏ giận, lúc đó cậu sẽ được đi theo xin lỗi nhỏ. Đó là điều hết sức ngớ ngẩn vì không thằng con trai nào lại làm điều khiến người mình yêu thương giận dữ, vì những lúc đó con gái sẽ rất "kính khủng", cậu "sống ngược".

"Ai báo đi, báo mới ra, thông tin nóng hổi, báo đi báo đi" - Nhỏ rao báo

"Này em rao báo vậy thì ai mua chứ?"

"Mua hay không là việc của họ, việc rao bán là việc của anh. Ở đây không có việc cho anh, nên làm ơn đừng bám theo tôi" - Nó khó chịu

"Hi, dỗi hả? Dỗi cũng đáng yêu lắm đấy nhóc à!" - Cậu beo má nó

Nó hất tay cậu xuống: Buông ra, đừng chạm vào tôi"

"Thôi nào, đưa anh làm giúp cho"

"Không cần"

Thấy nhỏ nhất định không đưa, cậu đi sau rao bán thay nó.

"Báo mới đây, báo mới đây vụ giết người hàng loạt đã tìm được hung thủ thật sự, Ngọc Trinh lấy chồng tây, ba cha con ông... bị ám sát tại nhà trong đêm, cướp giật đang tung hoành tại các con hẻm nhỏ, nữ sinh liên tiếp bị ám hại... Báo mới đây,ai báo mới đi"

"what? này, anh làm trò gì vậy hả?" - thấy cậu rao bán không đúng thông tin, nó bèn chạy tới lấy tay che miệng cậu lại, thấy nhỏ đang gần mình, nhân cơ

hội cậu liền đưa tay ra sau lưng nhỏ ôm lấy nhỏ nói thân nhiên

"Là anh đang rao bán báo em không thấy sao em yêu "

Nhỏ giật mình vì bàn tay ai đó sau lưng mình liền nhảy dựng lên ra xa." Anh làm trò gì vậy hả? Đó là rao bán sao? Những cái đó không có trong báo, anh nói vậy họ tới xem không có thì sao hả?"

"Ai nói là họ sẽ xem, em nhìn đây"

"Này, bán cho tôi tờ báo" - Khách 1

"Tờ báo vụ giết người bán cho tôi tờ" - Khách 2

Và lần lượt,sau đó là nhiều khách khác cũng tới ào ào mua báo. Nhỏ thắc mắc là họ có bị sao không khi mà không mở báo ra xem rồi mua mà cứ đâm đầu vào lấy.Thấy nhỏ đứng im lìm cậu nhắc nhỏ:" nè, sao em còn không đưa báo cho người ta"

Vậy là chẳng mấy số báo trên tay nhỏ cũng bán sạch, nhỏ không ngờ lại bán nhanh hết nhanh như vậy. Với số tiền này, hôm nay nhỏ quyết về sớm nấu một bữa cơm cho mẹ.

Nhỏ thầm xin lỗi Nam vì không dám nhận anh vì sợ liên lụy tới anh.

Sau bữa cơm, hai người đi dạo nói chuyện, đi được một đoạn nói cười vui vẻ, Nam bỗng hỏi

"Tại sao em không dám nhìn thẳng vào mắt anh?"

"Anh nói gì kì vậy?"

"Sao em không dám thừa nhận em là Đinh Bảo Linh, là con gái nhà Đinh thị, là em gái của Đinh bảo An và là... vợ tương lai của anh?"

Nhỏ bỗng nhíu đầu, khi nhắc tới gia đình mình, nhỏ nhớ nội, nhỏ nhớ anh trai, nhỏ cũng nhớ anh nữa, nhưng vì gia đình an toàn nên nhỏ không dám vì khi nào bọn bắt cóc chưa bị bắt thì khi đó nó không yên tâm

"Anh khùng hả? Nói với anh nhiều lần rồi, anh..."

"Vậy em giải thích thế nào về chiếc bốt sau gáy em hả? Em tưởng em giấu được anh sao? Chiếc bốt đó, chỉ anh và mẹ cha em mới biết, em giải thích sao?"

"Bốt, bốt nào chứ?" - Nhỏ thoáng chốc chột dạ

"Đến giờ phút này mà em còn giấu anh sao? Linh?"

"Tôi..."

"Em có biết là, anh nhớ em thế nào không?Từ ngày em bị bắt, anh thăm cầu Chúa cho em được bình an... anh không khi nào ngừng nhớ em dù lí trí anh có ngăn cản thôi nhớ về em nữa nhưng tim anh, từ đó tới giờ vẫn còn đau,vẫn còn đập vì em"

Cậu nhìn nó, hai tay lay vai nó, sự tức giận bắt lực vì không thể làm sao để nó quay về như ngày xưa? Nó cứ vậy, cậu buồn! Ngay lúc này nói ra như vậy cậu đang gắng gượng bản thân kìm nín cảm xúc lại, vì cậu không muốn nhớ thấy cậu khóc, vì đêm nào nhớ nó, nước mắt cậu cũng trực trào ra...Nghe thấy điều muốn nghe nhất bao lâu nay, nhỏ cảm động, ngay lúc này rất muốn ôm lấy bờ vai đang rung lên vì gắng cảm xúc, nhỏ nghĩ nhỏ quên được anh rồi chứ, nhưng số trời định lại để anh nhận ra.

"Em..."

"Thôi, nếu đã không muốn nói thì đừng cố gắng, anh hiểu mà"

"Không phải, em..."

"Anh còn thương em lắm, thương nhiều lắm nhóc à?" - Như nhận ra mình quá lố lời cậu chuyển chủ đề:" Thôi khuya rồi, em về đi" - rồi cậu quay bước đi, bóng cậu cô lập đồ trên đường bỏ mình nhỏ bơ vơ, phải làm sao đâu, làm sao bây giờ, không thể để anh đi như vậy, đã để mất một lần rồi, không thể để lần nữa, điều gì đó thôi thúc nhỏ. Nhỏ chạy tới thật nhanh bên anh, ôm lấy bóng lưng của anh nhẹ nhàng:

"Em xin lỗi"

Nhỏ khóc nức nở:"Em xin lỗi, Nam à, em xin lỗi, xin lỗi anh, xin lỗi anh nhiều lắm"

Bàn tay bé nhỏ ôm chặt lấy anh, không muốn buông thêm lần nào nữa. Cậu ngạc nhiên, thoáng chốc xót xa, nắm bàn tay nó một lúc sau cậu quay mặt lại nâng gương mặt nó lên muốn nhìn rõ nó hơn thêm chút nữa, để hai ngón cái gạt nước mắt nó

"Nhóc ngoan nào, đừng khóc"

"Em xin lỗi, Nam à, anh đừng đi, đừng bỏ em, em xin lỗi"

Nghe vậy, cậu ôm trầm lấy nhỏ, ôm thật chặt như thể buông ra nó sẽ biến mất, sẽ rời xa cậu lần nữa.

"Được rồi, nín đi, đừng khóc, anh không bỏ em đâu, ngoan"

Cậu ôm nó, mặt dán xuống đầu nó, hít hà mùi hương trên tóc nó quen thuộc... Cứ như vậy hai người đứng ôm nhau không rời. Sự liên kết của hai trái tim lâu ngày không được gặp tạo thành sóng lượn ngập tràn nhưng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

"Giữa những người lạ, ta cần một người quen.

Giữa những người quen, ta cần một người yêu.

Giữa những người yêu, ta cần một người hiểu.

Giữa những người hiểu ta cần một người tin.

Tin... và... được tin".

"Mùi hương lúa thơm thích thật" - Nó đứng trên chiếc xe mui trần, còn cậu thì đang lái xe. Cảm giác hương đồng gió lộng khiến nó thích thú, bao nhiêu lâu xa quê cảm giác bồn chồn thương nhớ. Những con người chân đất thật thà, những người nó quen nó thân và nó thương, chốn bình yên nó từ từ nhắm mắt mà hưởng thụ mùi hương quen thuộc ấy.

"Cậu thấy sao?" - Nó hỏi cậu

"Thấy sao là sao?" - cậu không hiểu ý nó

"Quê tôi thế nào?"

"Bình thường, có gì đặc biệt đâu"

"Aizzz, cậu đúng là người không biết cảm nhận và hưởng thụ gì cả"

Kệ cậu ta, trong đầu nó bây giờ chỉ nhớ tới mẹ nó, người thương nó và cũng là người nó thương. Hôm nay là ngày đặc biệt, đặc biệt hơn những điều gì khác.

"Mẹ à! Mẹ ơ!" - Nó vừa xuống xe đã hét toáng lên ngoài cổng rồi. Mẹ nó đang làm bánh cũng giật mình và bất ngờ, quay ra cổng và thấy nó, hai mẹ con ôm trầm lấy nhau hạnh phúc. Ai đó cũng cảm thấy hạnh phúc thay và thấy tủi.

Cậu nhớ tới mẹ, người mẹ hiền dịu lúc nào cũng chiều cậu và đưa em gái. Bảo Linh, cô em gái bị mất tích trong ngày định mệnh đó. Số phận nghiệt ngã một lúc cả ba người thân của cậu, bây giờ chỉ còn mình cậu sống cùng bà nội. Một mình bà phải gánh vác công ti của ba, chủ tịch tập đoàn Đinh Thị. Nó thầm cảm ơn mẹ nó vì nghĩ rằng bà đã cứu nó.

"Đây là..." - Mẹ nó tò mò hỏi nó

"À, đây là bạn cùng lớp con "

"Cháu chào cô, cháu là Đinh Bảo An"

"À, chào cháu, nhưng hôm nay sao hai đứa về vậy, Eun Woo đâu?"

"Hôm nay được nghỉ mà mẹ, nhớ mẹ không được về sao ạ?" - Nó nũng nịu " Mà mẹ đừng nhắc tới Eun Woo nữa, cậu ta chỉ biết ngắm gái thôi mẹ à. À hôm nay sẽ có vị khách nữa đó mẹ"

"Ai vậy con?" - Mẹ nó ngạc nhiên." Thôi hai đứa vào trong nhà đã"

Căn nhà nhỏ bé đơn sơ 3 gian. Giữa là phòng khách, bên trái là phòng ngủ của nó, còn bên phải là phòng ngủ của mẹ nó. Phòng bếp nằm ở gian khác cạnh phòng mẹ nó nối tiếp phòng tắm và vệ sinh. Trước cổng có cây hoa giấy, trên nóc nhà giàn hoa thiên lý. Căn nhà đơn giản ấy khiến ai đó cảm giác nhẹ nhàng, và thoải mái, một mái ấm giản dị.

"Cháu ngồi đây dùng nước nhà bác, nhà bác không có gì hết chỉ có hai mẹ con thôi có gì cháu dùng tam" - Mẹ nó nhìn cậu cười hiền hậu nói "à, để bác lấy bánh cho hai đứa ăn đi xa chắc mệt rồi"

"Dạ vâng"

"Có ai gọi cổng kia để mẹ ra xem"

"Không mẹ, để con" - Nó cười bí hiểm

"cái con bé này" - mẹ nó cười

"Con bé luôn vậy, cũng rất lâu rồi từ sau ngày ba nó mất nó không chịu cười. Cho đến khi đi nó bỏ nhà đi nó bắt đầu như bây giờ"

"Ba Na sao mà mất vậy bác?" - Như thấy mình hỏi có chút vô duyên nên cậu xin lỗi lại: "Cháu xin lỗi"

"Không sao, ba Na..." - cậu nói dở chừng liền bị nó cắt mất

"Mẹ à, mẹ ra xem ai này"

"Gì vậy con?" - Mẹ nó từ trong nhà bước ra, và hình ảnh ai đó thân quen tưởng như khoogn bao giờ gặp lại nữa thì hôm nay lại gặp lại. hạnh phúc tràn trề nước mắt trào dâng

"Đi nó à, Lan Vi à? hai người..." - mẹ nó nói nấc khóc

"Chị à, em đã về rồi "

"Con chào bác"

Phía sau Vi...Nam? sao Nam lại ở đó? Sao Nam lại theo Vi? Rốt cuộc thì là sao?

Nam cũng bất ngờ không kém khi nhìn thấy cậu. Mọi chuyện bắt đầu rắc rối lên rồi. Chỉ có hai người nào đó không hiểu.

"Anh trai"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

"Tại sao cậu lại ở đây?" - An hỏi Nam

"Vậy sao cậu cũng ở đây?"

"Tôi đưa Na về. Cậu hãy giải thích đi"

"Tôi...à, cô bé ấy là người tôi cứu hôm trước, chuyện tôi kể với cậu đó nhớ chưa" -

"Cô bé đó ư? trùng hợp nhỉ?"

"Cậu nghĩ sao chứ? Đồ khủng"

""Cậu kêu ai khủng cơ chứ?"

Hai người đùa nhau ngoài vườn nắng vàng

"Bình thường cậu thông minh vậy sao giờ cậu như tin ngốc vậy?"

"Rốt cuộc là sao nào? sao cậu kêu tôi vậy?"

""Chuyện Na với bà cậu nói chưa?""

""rồi""

""Sao?""

"Thì bà kêu thỉnh thoảng đưa nó về chơi, không được nói với nó thân phận của mình, nếu không muốn nó gặp nguy hiểm"

Gương mặt Nam lạnh tanh, thất thần

"Nè, sao cậu thất thần vậy? Gặp lại nó rồi, đáng lẽ cậu phải vui chứ?"

"À, ờ vui chứ?"

"An, Nam về ăn cơm thôi" - Nó gọi to

"Ừm, về ngay đây" - Nam nói' đi thôi"

Trong bữa cơm ấy, có gì đó thân thuộc mà An không thể diễn tả được, cái cảm xúc này...

"Vi, con sao vậy? Sao ngồi thẫn thờ như vậy?"

Sau câu hỏi đó, mọi ánh mắt đều nhìn đổ dồn về nó. Nó bỗng giật mình nhìn mọi người ngơ ngác:" Dạ..."

""Con sao vậy?" - mẹ nhỏ hỏi thêm

"À con không sao?" - Nhỏ cười như thể biện minh

"Ăn đi con" - Rồi mẹ nó gấp cho nó miếng sườn chua ngọt, món nó thích ăn nhất. và rồi gấp cho bốn người còn lại:" Nào mọi người ăn nhiều vô nha ""

"Bảo An à, bố mẹ cháu làm gì vậy?" - Mẹ nó hỏi

""Dạ, bố mẹ cháu đều mất rồi ạ, cháu sống cùng bà nội" - cậu nói rồi nhìn qua nó. Nó chăm chăm nhìn cậu không hiểu sao cậu cứ nhìn nhỏ vậy?"

""Ồ, bác xin lỗi vì đã chạm đến nỗi đau của cháu""

""Dạ không sao ạ?""

""Vậy còn cháu Nam?""

""Dạ bố mẹ cháu đang ở nước ngoài làm việc. Họ đang quản lí công ti giải trí HG bên Hàn ạ""

""Ừm, vậy được rồi. Con bé Na nhà bác nó khờ khạo lắm, có gì mong hai đứa giúp nó trong việc học tập nha.""

""Dạ thưa bác""

""Đây là bạn học của Na sao?"" - Di nó hỏi

""vâng thưa dì"" - Nó trả lời

""Thì ra anh là bạn của chị em hả? Anh thật là..." - Vi chu mỏ nói, liếc mắt nhìn Nam

"Con sao vậy Vi?" - mẹ nó hỏi

""Kệ em ấy đi cô. tính tình khó ưa ghê" - Nam nói đùa nhỏ

"Anh nói sao hả?"

Thấy hành động này của hai người, An thấy sao sao kì, có gì đó rất thân thuộc khó tả. Không khí lại quay về quỹ đạo bình thường. Còn nhỏ, nhỏ sẽ coi như chuyện này như chưa có gì xảy ra. Để những người bên cạnh nhỏ được sống bình thường như vậy. Nhỏ nghĩ chuyện đến đâu thì hay đến đó nhưng nhỏ không biết rằng, chính như vậy mọi chuyện sẽ càng rối thêm và mọi hiểu lầm lại tăng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Sắp tới có buổi học ngoại khóa, trường có tổ chức cho các lớp đi tới khu di tích lịch sử Đền Sóc tại huyện Sóc Sơn, thành phố Hà Nội. Các em hôm đây phải đi đầy đủ, thầy nhớ không nhầm là vào thứ 7 tuần này. Chúng ta sẽ chuẩn bị đồ ăn chung, nên thầy cần vài bạn chuẩn bị đồ ăn cho lớp. Quan trọng nhất là khi tới đó chúng ta sẽ có hoạt động chung với các lớp khác. Chúng ta sẽ giao lưu và thi văn nghệ, thi kể về lịch sử truyền thống của núi Sóc. Các em hãy về tham khảo ở sách báo để giành giải nhé".

"Thưa thầy, còn về đồ ăn thì sao thầy?" - lớp trường hỏi

"Haizzzz" - Cả lớp thờ dài, chỉ có nó là không tập chung, trong đầu nó vẫn cứ suy nghĩ vu vơ, còn cậu thì ngồi nghe nhạc. Quay xuống Nam, Nam cười với nó nó nhoeo cười lại, Eun Woo thì đang rất tập trung nghe thầy nói.

"Em nào có thể giúp được lớp mình không nào? Tiền thì chúng ta sẽ chia tiền quỹ lớp. Thầy không muốn ép buộc ai vì thầy biết không ai thích mang vác cả vì thế lấy tinh thần tự nguyện vậy. Năm người nào"

"Để bạn Na đi thầy" - Eun Woo nhanh nhẩu. Nó giắt mình không hiểu chuyện gì nhìn ngo ngác

"Na sao? "- thầy hỏi

"vâng thầy, mẹ bạn ấy làm bánh rất ngon" - Eun Woo tiếp lời

"Em, em em.."

"em thấy sao Na, lớp nhờ em chuẩn bị đồ ăn cho lớp hết bao nhiêu sẽ lấy quỹ lớp trả, nếu được thì rất là tốt "

Nó ngồi nhìn mọi người xung quanh, họ đang nhìn vô nó để xem ý kiến thế nào

"Vâng thầy" - Nó trả lời

"Hoan hô Na" - Cả lớp thờ phào nhẹ nhõm, nhưng

"Được rồi, thầy cần bốn bạn khác giúp bạn cầm đồ,ai nào?" - Thầy vừa nói vừa nhìn xung quanh lớp, nhìn lũ học trò "yếu đuối", quấy phá giỏi của mình mà nghiêm nghị." Nào, có ai không nào, đừng cầm lên nào, đàn ông con trai gì đây chứ? Chẳng lẽ giống bạn Na hết sao? Hử?"

Thầy đi dạo quanh lớp, mấy cậu trong lớp thì không dám thờ to, chỉ là mang đồ ăn thôi mà họ như gánh vác cả thế giới, vậy Na chẳng phải là "Mĩ nhân" cứu vớt cả thế giới sao ☹)

"Thưa thầy"- Eun Woo nói, cả lớp quay ra nhìn Eun Woo với vẻ mặt như muốn nói:" Chú mày làm đúng rồi đấy"

"Tốt lắm Eun Woo, ai nữa nào?"

"Không thầy ơi!" - Cậu giả bộ áy náy, gãi đầu

"sao vậy Eun Woo?"

"Em, em em muốn lên phòng y tế ạ"

"em làm sao?"

"Em,em em đau bụng ạ, thầy cho phép em nghỉ tiết này ạ"

"À, em đau bụng hả? ráng mà chịu nha em"- tiếp đó thầy nói xong, cầm sổ và bút ghi chép:" Cha eun woo, Cha Eun Woo sẽ mang đồ phụ Na, một người"

"hà, thầy..."

"Ngồi xuống"

Cả lớp nhìn vào cậu với con mắt "Đáng đời", cậu ngoảnh sang nó, nó le mắt thè lưỡi nhìn cậu. chẳng qua là cậu không thích về cùng nó, mẹ nó sẽ hỏi này hỏi nọ, còn nó thì "bà chằn" sẵn rồi.

"Em, để em giúp Na" -Nam giờ tay

"Em nữa" - an nói

"Em nữa thầy" - Lục Thiên

"Ừm, vậy là đủ rồi, nhưng mà hôm đấy em còn nhiều việc khác phải làm, nên việc này nên để Tian làm"

Tian lúc này đang ngồi lướt web trên điện thoại tai đeo tai nghe, liền thấy tên mình liền giật mình: "sao ạ?"

"Em sẽ mang đồ giúp Na"

"Không, con nhỏ đó em không thích"

"Quách Dương, em nói bạn thế sao? Há? thầy không cần biết, em phải vào nhóm giúp bạn. Vậy hết giờ rồi lớp giải tán" - Thầy nói

"vâng thầy" - Cả lớp đồng thanh, còn Tian vẫn đứng đờ người muốn nói rất nhiều nhưng thầy ra khỏi lớp. Có bao giờ cậu phải đi làm "ô sin" không chứ, nhà cậu thiếu gì người làm và chưa bao giờ cậu phải làm những việc đó. Cậu như một quý công tử, ngày ngày có người hầu kẻ hạ tới mức tắm cũng phải có người... Cậu không muốn không muốn.

Lúc này ba người họ đi qua trước mặt cậu, cậu vẫn thần thờ người, An đi trước không thèm nhìn cậu một cái, nó theo sau nhìn cậu hách dịch, còn Nam thì lúc nào chả toe toét, cười rồi nói: "Hợp tác vui vẻ" rồi vỗ vai cậu một cái lạnh lùng bước đi.

"Mấy cái tên đó...tức quá" - Tian tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

"Tian, cậu còn không mau nhanh chân lên, nhìn cậu vậy mà chậm như rùa đó" - Eun Woo chỉ trích

"Cái gì? Cậu nói ai chậm như rùa?" - Tian phản lại

"Tôi nói cậu đó, chẳng lẽ cậu không thấy vậy sao? Đến con chó bên kia khi quát nó cũng biết là quát nó mà tự chạy kia hướng chỉ con người mà chậm tiêu"

"Cậu..." - Hai người này đứng gần nhau nhìn nhau với ánh mắt tia lửa điện

"Còn đứng đó mà cãi nhau, trưa rồi đó mau lên xe đi nhà tôi còn xa lắm đó" - Nó cất tiếng rồi cùng An, Nam lên xe. Hai người kia chỉ kịp "hứ" một câu rồi cũng tự khắc lên xe.

Lần này họ đi xe của Nam, nên hôm nay Nam làm tài xế, nó ngồi ghế trên cùng Nam, phía dưới cậu cùng hai tên "đàn bà" kia ngồi phía sau. Đi được một đoạn thì Tian lên tiếng:

"Sao mãi chưa tới nơi vậy, rốt cuộc thì nhà cậu ở chỗ khi ho cò gáy nào vậy? Há?" - cậu nhìn ra bên ngoài rồi hỏi nó, Eun Woo nhanh nhẩu trả lời thay nó

"Cậu nghĩ nhà cậu ấy ở vườn bách thú sao? Yên tâm đi, cũng sắp tới nơi rồi"

"Vườn bách thú sao? Đây tại cậu có vấn đề đúng không?" - Tian hỏi lại

"Haizzz cậu đúng là chậm tiêu mà, chỉ có ở rừng và vườn bách thú mới có khi ho cò gáy... nhưng mà nhà cậu có khi và cò hay thật đấy chúng bị bệnh hả hay là được cậu chăm sóc "tốt" nên khi biết ho và cò biết gáy vậy?" - Eun Woo nói xong, cả ba lần ra cười trừ An, cậu chỉ mỉm thầm

"Cậu điên rồi sao? Đúng là đồ Hàn đồ"

"Cậu nói sao? cậu có thể xúc phạm tôi, không cho phép cậu xúc phạm tôi đất nước của tôi"

"Tôi thích đó thì sao?" - Tian thách thức

"Cậu đúng là đồ cứng đầu, cậu nghĩ cậu là gì chứ nhỏ mọn"

"Cậu dám nói tôi nhỏ mọn vậy cậu không nhỏ mọn sao? Mỗi lời tôi nói cậu đều cắn vào, hây, bạn hiền à, ai nhỏ mọn đây chứ?"

"Cậu"

"Cậu lại không biết điều rồi, thôi không nói chuyện với cậu nữa, làm ơn giữ trật tự để tôi yên"

"Cậu, cậu mới là người để tôi yên đó" - Eun Woo tức giận

"Tùy cậu thôi" - Nói rồi cậu thở 1 hơi dài rồi thả lỏng người khanh tay trước ngực nhắm mắt.

"Cậu..."

"Thôi nào, cả hai người nhường nhau chút không được sao? Đều lon scar rồi mà như con nít vậy đó" - nó chưa nói xong thì

"Cậu nói ai con nít?" - Cả hai đồng thanh đưa mắt nhìn về phía nó nhìn với ánh mắt tia lửa điện

"à, hi hi, hai cậu...bớt giận, nghỉ ngơi đi... nhà tôi cũng...sắp đến rồi...khi nào tới....tôi gọi, hum" - Nó giật mình vì sự đồng thanh trùng giờ trùng phút trùng giây của hai người này.

Không khí im lặng bao trùm xe.... không ai nói lời nào nữa, một ý nghĩ mới lóe lên trong đầu Nam:

""Na, cậu hát bài gì đó đi"

""Hát hả?" - Nó giật mình

""Đúng rồi đó, hát đi cho có không khí "" - Eun Woo đề nghị""

""Được không vậy, mình hát không hay đâu đấy"" - Nó nhìn Xuống phía dưới chỗ Ăn. An vẫn nhắm mắt nghe nhạc không để ý nó

""Được rồi, vậy mình hát đây"" - Nó hơi buồn xịu, nó cũng không hiểu

""Ngày anh có nghe thấy trái tim em thổn thức

Và anh có nhìn thấy mắt hoe lệ rơi

Thế gian riêng mình anh thôi, cần có riêng anh mà thôi

Nhưng có sao anh lại rời xa em.....

Xin hãy bước đến gần em, nắm chặt tay nhé người

Nếu anh yêu em thật tâm xin anh đừng trốn tránh

Chính anh làm em bối rối, khiến em nhiều lần phải khóc

Có lẽ em đã yêu.....

Người ơi xin anh bên em mãi mãi

Để em cảm thấy tay đang chạm đến

Thế nhưng khi em nắm chặt lấy bỗng mọi thứ như làn gió trôi xa về nơi nao....

Nếu như tình yêu này từ riêng em

Chỉ vương vấn lại niềm đau và nước mắt

Hãy cho em ôm anh nơi câu chuyện ngày cuối cùng

Anh yêu!!..

Xin hãy bước đến gần em, nắm chặt tay nhé người

Nếu anh yêu em thật tâm xin anh đừng trốn tránh

Chính anh làm em bối rối, khiến em nhiều lần phải khóc

Có lẽ em đã yêu.....

Người ơi xin anh bên em mãi mãi

Để em cảm thấy tay đang chạm đến

Thế nhưng khi em nắm chặt lấy bông mọi thứ như làn gió trôi xa về nơi nao....

Nếu như tình yêu này từ riêng em

Chỉ vương vấn lại niềm đau và nước mắt

Hãy cho em ôm anh nơi câu chuyện ngày cuối cùng

Anh yêu!!..

Một ngày nào đó khi chúng ta vô tình gặp lại nhau

Đừng rời xa

Đừng rời xa em mãiiii

Điều mà tim em muốn nói (em yêu anh)

Cớ sao kìm nén trong bao giọt nước mắt

Nói câu em xin nói mỗi em đã từng yêu rất nhiều

Hồi anh đạ giờ nơi đâu.....

Nếu như tình yêu này từ riêng em

Chỉ vương vấn lại niềm đau và nước mắt

Hãy cho em ôm anh nơi câu chuyện ngày cuối cùng

Anh yêu..... ""

(Bài hát: Bối rối nhìn anh - Uyên Betty)

Khi bài hát hết lời cả xe vỗ tay tặng nó, nói cả xe cho oai chứ thực ra chỉ có duy nhất hai người Eun Woo và Tian vỗ tay. Còn hai người kia thì 1 người bận lái xe người còn lại bận ngủ

Nói là ngủ, thế nhưng nhạc của An đã hết từ bao giờ, và cậu cũng nghe đủ bài hát mà nó hát. thật sự rất hay, khỏe mỗi cậu thoáng nhếch lên thành nụ cười, nụ cười ấy duy chỉ có Nam nhìn thấy vì cậu nhìn qua kính chiếu hậu.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

"Đến nơi rồi.. xuống thôi" - eun woo nói

"Đến rồi sao? " - Tian hí hửng giật mình tỉnh dậy sau chặng đường dài ngủ gật... "Đây... đây là nhà sao?" - Cậu chỉ tay vào ngôi nhà sơ xác

"Đúng đó. sao? " - Eun woo hỏi. ba người kia cũng đứng lại nhìn thái độ của Tian

""Giống nhà kho của tui, nó cũng nhỏ xíu xíu thế này này, haha"

""Cậu muốn ăn đập không hả??Chúng tôi biết nhà cậu to và đẹp rồi thừa thiếu gia họ Quách""_ Eun Woo lên tiếng

Nó chỉ biết đứng thờ dài lắc đầu ngao ngán, thấy vậy Nam đến bên ôm vai nó đi vào, thấy hành động đó, An khó chịu liền đi nhanh chen ngang tách hai người họ.

Nam chỉ biết lắc đầu ngao ngán:" Còn hai cậu, có định vào không?"

Thấy nam nói vậy cả hai đồng thanh: "Có chứ"

"Mẹ ời!" - Nó gọi.

"Ồ, mấy đứa về tới rồi hả? Vào trong đi, mẹ chuẩn bị hết đồ để gói rồi" - Mẹ nó ra đón

Bên trong nhà, mẹ nó đã trải chiếu, giữa chiếu là một chiếc xoong nhỏ, bột gạo đã được nấu chín, bát bên kia gồm mộc nhĩ, thịt lợn băm nhỏ, hành khô băm nhỏ trộn đều. Bên cạnh nữa là một đồng lá bánh rong, kéo, dây buộc.

"Nào, mẹ biết các con bên trong nội thành chưa từng được thử và được ăn bánh này, chưa được tự tay mình làm một chiếc bánh này nên mẹ đã chuẩn bị hết mọi thứ rồi bây giờ chúng ta cùng làm bánh thôi"

"Ý kiến hay đó bác, à không mẹ chứ, cho thân, hihi, bây giờ chúng ta làm bánh gì ạ?" - Eun Woo hỏi

"Bánh này là bánh tẻ nha, các con chưa được ăn đâu, bánh này chỉ có người làng làm thôi. Nào mấy đứa mau đi rửa tay đi rồi cùng làm"

"Ok mẹ" - Nó nói, còn nháy mắt tinh nghịch với mẹ

"Này Tian, mọi người đã ngồi xuống rồi sao cậu còn đứng đó, còn không mau ngồi xuống" - Eun Woo nói. Lúc này mọi người mới để ý tới Tian, cậu ta vẫn đứng im đó, thật khó coi

"Tôi, tôi..."

"Cậu lại sao nữa hả?"

"Mấy người tự làm đi, tôi không làm đâu"

"Cái gì? Nè thầy kêu cậu về đây nè...cậu có trách nhiệm chút coi"

"Tôi tôi, đường đường là đại thiếu gia như tôi sao phải làm mấy việc này cơ chứ, tôi tôi, tôi không làm đâu"

"Cậu đúng là đồ..."

"Thôi Woo à" - Nó vỗ vai Woo rồi quay sang Tian: "Nếu cậu đã không muốn làm thì cũng ngồi xuống đi, đứng vậy thật khó coi"

"Na, sao nói bạn vậy" - Mẹ nó trách nó: "Thôi nếu cháu không muốn làm thì cũng ngồi xuống đi"

Nhưng là cậu ngang bướng, không chịu ngồi. Thấy vậy không ai để ý tới cậu nữa.

"Trước tiên, mọi người cầm lá bánh như này, lấy bột gạo đã được khuấy nóng kia quét lên, tiếp đó cho thêm thìa mộc nhĩ, thịt, và hành khô kia đã được trộn đó lên trên bột trắng như vậy là xong. Công đoạn tiếp theo là gói vào thôi"

Chỉ như vậy thôi à?

"Ừ, nhanh nhưng quan trọng là hình thức gói bên ngoài phải đẹp, và ngon"

"Ê, Na đã gói được 5 chiếc rồi này"

"Tất nhiên rồi, vì tôi biết gói rồi mà"

"Na giỏi thiệt nha"

Nó chỉ biết cười hihi. Trong lúc mọi người ngồi gói vui vẻ với nhau, còn ai đó đang ngó nghiêng nhìn lỏm, hết đâm chân rồi lại đâm lưng, xem ra cậu ta đứng này giờ cũng mỏi rồi. Không chịu được nữa, cậu lên bệ đi đến chiếu nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh mẹ Na

"Bác chỉ con gói với"

"Ồ ai vậy ta, này nhất định không ngồi gói mà"

"Thôi nào các con, con ngồi đây bác chỉ cho" - Mẹ nó cười nói

Thời gian trôi qua cũng đã trưa. bây giờ tới công đoạn luộc bánh, mấy người tụ nó phân nhau trông nồi bánh. Woo và Tian với Na thì đi lấy củi, còn lại hai người kia thì trông bánh.

"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca* - Mai Nabi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

"Này Eun Woo, đi đường này không phải bên đó" - Nó nhắc Woo đi sai đường

"Đã không biết đường còn lanh chanh đi trước" - Tian lên tiếng

"Kệ tui"

"Tian, cậu leo lên cây kia được không, cây đó khô rồi lên bẻ lấy củi dễ lắm á?"

"Sao lại là tui, sao cậu không leo đi?"

"Cậu để một đứa con gái vừa mập vừa lùn như Na leo thì đến bao giờ mới xong hả?" - Woo nói xong cả hai cùng lăn đùng ra cười

"Ừ" vậy ha..."

"Hai cậu" - nó tức tối

Vừa cười Tian vừa nói: "ha ha Vậy cậu khỏe hơn leo lên đi Woo"

Tiếng cười bị dập tắt khi Woo nghe Tian nói vậy: "Cậu nghĩ sao?"

"Thôi thôi được rồi, hai cậu như vậy đến tối chưa lấy được củi đâu, tránh ra tôi leo là được chứ gì? Hai người dưới đó đón củi" - Nó vừa leo vừa lẩm bẩm: "Một người thì đại thiếu gia " nghĩ sao tôi phải làm", còn một nguwoif tính tình đàn bà kì cục, haizzz"

"Cậu đứng kia đón, tôi bên này" - Tian nói

"Sao cậu thích chỉ đạo người khác vậy hả?"

"Này hai người, tính đứng đó cãi nhau mãi hả, lúc nào cũng cãi nhau không chán à, còn không mau nhặt củi?" - nó ở trên ném củi xuống: "Nè bên trái, bên phải...trái, phải..."

"Kìa đón" - Woo nói

"Tới lượt cậu kìa"

"Bên cậu"

"Bên cậu"

"Cái này của bên tui"

"Cái này bên tui"

"Của tui"

"Của tui"

"Sao cậu cứ tranh chấp chủ quyền của tui hả?" - Cả hai đồng thanh

Nó thấy hai người đó lại cãi nhau bực bội quát nó nói: "Hai người còn không mau thôi hả?"

Ở nhà:

Chuột 1: "Mày thấy hai ông kia nấu liệu có cháy không mày?"

"Chuột 2:" Cháy là cái chắc"

Chuột 1:" Không đâu, hai ông ấy để lửa to là để bánh chín thôi"

Chuột 2 đánh đầu chuột 1: ' Mày ngu mày, nấu bánh nên để lửa vừa thôi, lửa to như muốn đốt nhà thế kia không cháy mới lạ"

Chuột 1: "Sao mày đánh tao?Mày nghĩ mày đúng à? Đồ con chuột"

Chuột 2 đánh đầu chuột 1:" Ô vậy mày không phải chuột hả? Đồ con chuột"

Nam và Woo đứng khoanh tay nhìn nhau: "Sắp có phim hay để xem rồi đó"

"Chờ xem"

"Cậu ngồi cạnh mình nhé" - Lục Thiên vui vẻ mời

"Nhưng chỗ cậu có Thiên Anh rồi mà"

"Đúng vậy, tôi đang ngồi đây? Cậu là có ý gì vậy hả?" - Thiên Anh bức xúc

"Thì cậu nhường chỗ cho bạn gái chứ sao? Đi đi, xuống ngồi cạnh An đó" - Cậu đuổi

"Cậu..."

"Thật ngại quá, nhưng không sao đâu mình đi lại được trên xe mà" - Nó lên tiếng

"Không sao đâu cậu cứ vô chỗ tớ mà ngồi. Nếu cậu ta không đi thì cậu ta sẽ phải chịu trách nhiệm với thầy chủ nhiệm" - Thiên vui vẻ mời nó một tay khác nhanh nhẩu vỗ vai Thiên Anh với chủ ý đuổi đi. Thiên Anh lúc này chỉ nhăn nhó bước đi ra khỏi chỗ, hậm hực xuống ghế dưới với An. Còn riêng An, cậu thấy khó chịu trong lòng, nhưng không thể hiện ra mặt, tiếp tục công việc đeo tai nghe của mình.

Chiếc xe đã chuyển bánh đi được nửa quãng đường. Lúc này Lục Thiên mới đứng dậy "khởi nghĩa" bằng 1 trò chơi.

"Chúng ta cùng chơi trò chơi nhá, trò chơi mang tên "bỏ câu đố thư". Chúng ta sẽ có hai đội, dãy bên cửa vào là đội A và dãy thẳng bác tài là đội B. Chúng ta sẽ có 1 lượt bốc thăm, tớ đề 3 loại giấy như sau: giấy cuộn dài 6cm, giấy cuộn vừa 4cm và giấy cuộn nhỏ nhất 2cm trong 3 đĩa này. Các đội chỉ được chọn 1 lần, đội thua sẽ phải chịu phạt theo yêu cầu đội thắng. Ok không nào?"

"Được đấy, ngồi mãi chán quá. trò chơi tuy hơi... mạo hiểm tí, nhưng vui là chính " - Tiểu Anh nói

"Ừ được chơi đi." - Tiếng mọi người tán thành

"Cái gì? trò chơi kiểu gì vậy? Há chẳng phải "hôn nhau" sao? Cậu ta tính làm trò gì vậy?" - Trong đầu An hiện giờ rất nghi hoặc về trò chơi "quái dị" này nhưng vẫn để yên xem thế nào.

"Mỗi đội chỉ có 2 người chơi, thời gian cho mỗi đội là 2 phút" - Lục thiên nhắc nhở

"Ok đi"

"Đội tớ sẽ là tớ và Na chơi, còn đội A cử người nhé"

Lúc này nó đang ngớ ngác, bỗng nghe thấy tên mình liên giạt mình phản ứng: "Tớ á?"

"Ừm, cậu và tớ cùng chơi"

"Không được đâu, tớ chỉ làm hồng việc thôi"

"Không sao đâu, vui là chính mà"

Lục Thiên tiếp lời: "Đi mà đi mà, chơi cùng tớ đi mà, nha"

Thật ái ngại khi Thiên lẩn nỉ như vậy, nó đành chấp nhận cuộc chơi.

"Hai đội chuẩn bị.... Bắt đầu"- Cuộc chơi lấy thầy chủ nhiệm làm trọng tài

Tiếng học sinh cổ vũ hai đội vang dội cả xe khiến cho không khí trên xe lớp học tài năng thêm vui nhộn. Còn đối với An, nó thật nhảm nhí, nhìn thấy nó lên chơi vui vẻ như vậy cậu thấy hơi khó chịu đành vùi mặt vào điện thoại chọn bài. Phía sau, Nam và Eun Woo thấy cậu im lặng bèn ngóc đầu ngó lên lên tiếng:

"Nè, làm trò gì đó?"

"..."

"Có người gato kia hìhì"

"Mấy cậu rảnh dỗi quá ha, ai nói tôi gato?"

"Không gato sao im vậy trời"

"Bộ im lặng không phải là vàng sao?Ồn ào như mấy cậu"

"Thôi bày đặt viện cớ gato"

"..."

"Còn 10 giây, cả lớp đếm ngược nào"

"9...8...7...6...5...4...3...2...1 hết giờ"

Vậy là trò chơi đã kết thúc, đội A "đưa thư" được 7 lượt và đội B của nó chỉ thiếu 1 lượt nữa là huê. Và theo như từ đầu lượt, đội nó bị phạt theo yêu cầu của đội A. Đội A nghĩ ra đủ trò phạt và kết quả là tụi nó phải công đội bên 4 vòng từ đầu xe xuống cuối xe.

"Sao lại để con gái công con trai chứ, thật không công bằng"

Là giọng nói của hần, hần đứng lên nói trước cả đoàn xe "tuyên bố", thế nhưng sự bất công đó đã bị Lục Anh tóm:

"Hả? Nói vậy là ai không công bằng chứ Đinh Bảo An, luật chơi có luật chơi, đã chơi phải dám làm chứ? Cậu nói vậy mới không công bằng đó"

Được hùa vậy cả lớp tán thành ý kiến của Lục Thiên, thêm vào đó là sự hứng thú...

"Được rồi, dám làm dám chịu, không phân định gái hay trai, đã chơi thì chơi đến cùng, nào mời lên lưng mình"

Nó vui vẻ mời bạn lên lưng mình, và nó bắt đầu cuộc hành trình công "đá" trên lưng. Còn hần chỉ biết ngậm ngùi ngồi xuống, thoáng chốc cậu nhói đau, không biết vì sao đau, nhưng đứa em gái cậu đang phải công một thằng con trai nặng gần gấp đôi nó, tội nghiệp!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

"A lô a lô. Học sinh chú ý, đã tới nơi địa điểm là núi Sóc tại huyện Sóc Sơn, các em cùng thầy cô của mình tự chọn vị trí cắm trại cho lớp, sau 10h tập trung tại cổng vào đền để vào tháp nhang"

Đã 7h sáng, lúc này xe vừa cập vào bến đỗ, xe chạy từ 4h sáng từ thành phố về, mọi người lũ lượt kéo nhau xuống xe sau mấy tiếng ê mông, nó cùng Thiên ra sau xe với bác tài lấy đồ cho lớp. Mọi thứ thật linh kinh, lớp nó đã kiếm được một vị trí rất tốt để cắm trại. Đội của Tian thì đi kiếm củi, một số khác thì làm trại. Eun Woo bị phân công đi kiếm củi cùng đội Tian. Ngay lúc này nó vừa mang một đồng đồ nặng trĩu tới, thầy miễn làm cho nó được nghỉ ngơi. Nam với mấy bạn khác vẽ tranh cổ động và trang trí cho trại. Vì An không biết trang trí nên được phân làm nháy ảnh. Cậu phải đi chụp ảnh ghi lại những khoảnh khắc tự nhiên nhất của các thành viên trong lớp.

"Ê các cậu mình làm chung nha"

Nó nãy giờ ngồi không ngửa tay chân nên không biết làm gì vì thầy không có phân việc cho nó...

"Cậu có làm được không đó?" - Tùng Anh nghi hoặc nó

"Mình, mình làm được mà, chỉ cần dán thôi đúng không?"

"Đúng là đồ con gái, không làm được thì ra chỗ khác đi, đừng làm phiền bọn này"

"Tùng Anh, sao cậu nói vậy chứ?" - Bạn học nói

"Không phải sao? Con gái là chúa phiền phức"

"Mình..."

Nam định lên tiếng cứu nó nhưng vừa đứng lúc

"Đinh Bảo Na. qua đây!" - Cậu ra lệnh cho nó, vì thấy nó bị ức hiếp như vậy nên kéo nó ra. Nó quay đầu lại thì thấy cậu, vẻ mặt buồn buồn

"Không có việc làm nên ngửa tay chân sao? Qua đây chụp ảnh với tôi"

Nó vẫn cứ là buồn thiu thiu, không hiểu sao Tùng Anh lại gắt với nó như vậy? Cậu ghét nó? Sao ghét? Nó làm gì nên tội? Cứ vừa đi vừa nghĩ bỗng phía trước cậu dừng bước nó đâm sầm vào lưng cậu, hai tay ôm lên phía trước eo cậu, cậu thoáng giật mình... thoắt cái gian tạm ngừng trôi... 1s, 2s, 3s, nó thoáng buông ra ngai ngừng đồ mặt, cậu thoáng mỉm cười trước khi quay lại cổ nhìn cười lạnh, gương mặt nhanh chóng trở về như cũ

"E hèm, sao cậu cứ lẻo đẻo theo sau tôi?"

"Thì, thì, thì cậu kêu tôi theo cậu còn gì?"

"Haizzz, sao lại có đứa con gái ngốc như cậu? tôi nói cậu theo không bắt cậu cứ lẻo đẻo sau tôi như kiểu... cậu là đầy tớ của tôi không bằng"

"Gì chứ? Đầy tớ hả?"

"Thôi thôi không đòi co với cậu, lại đây"

"..."

"Cậu biết chụp ảnh không?"

"..."

"Hzzzz, thôi được rồi lại đây tôi chỉ cho"

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đối với nó, việc chụp ảnh chỉ như trò chơi cho đỡ chán, chứ thực ra nó không có hứng thú. Cầm cái máy loanh quanh hết chụp cây cỏ rồi chuyển sang chụp mây trời, nãy tới giờ lấy một tấm ảnh có nguwoif đều con số không. Đinh Bảo An hiện đang đi kiếm Hoàng Nam lấy thêm pin phòng hết pin. Không ngờ rằng giao cho nó hi vọng nó sẽ chụp được nhiều bức về mọi người nhưng... cậu sai thật rồi.

"Trần Bảo Na..."

Thấy An về nó còn hí hửng đi khoe thành quả

"Nè cậu xem, tôi chụp được rất nhiều bức đẹp"

Không nói lời nào cậu lấy lại máy và xem xem bên trong nó chụp những gì. Đúng như cậu đoán, "đứa em"ngốc nghếch của cậu chỉ biết phá hoại chứ không biết làm gì. Ngày đó nếu không phải có mẹ bao che thì nó chắc no đòn rồi. Còn bây giờ... haizzz mệt mỏi.

"Là tôi nói cậu chụp mọi người cậu không chụp, còn chụp thứ linh tinh, cậu xem, nếu đưa thầy thì sẽ thế nào? Hà?"

Cậu đưa máy ảnh ra cho nó nhìn, nó chớp chớp mắt nhìn vào máy ảnh rồi đưa mắt nhìn chỗ khác không trả lời. Mà nếu có trả lời thì cũng không biết trả lời sao bây giờ, với cái tình hình này, nổi là của nó nên chỉ biết câm nín im lặng.

"Nói xem, bình thường cậu trả treo lắm sao giờ im lặng vậy?" Cậu nhìn vào nó." Biết lỗi sao?"

Nó gật đầu.

"Biết thì làm thế nào?"

"Tôi không biết"

"Không biết?" Cậu không khỏi bất ngờ." Tùng Anh nói đúng mà, con gái là chúa phá hoại"

"Này nha, tôi không có phá hoại"

"Chứ không là gì? Cậu nói đi"

"Tôi...tôi"

"Không nói được phải không" Thấy nó vậy cậu cũng chẳng nói thêm gì nữa, chỉ biết thở dài ngao ngán, dù sao nó cũng biết biết lỗi, chỉ còn cách để nó ngồi im

"Cậu ra gốc cây kia ngồi đi, cậu nghịch ngợm đủ cũng mệt rồi"

Nó chỉ biết tức tối đi ra, lại người nữa đuổi nó đi, thật bức mình! tại sao vì e c j gì làm nó cũng không ra hồn, á đâu, tính ra nó nấu ăn cũng ngon lắm mà chỉ là mấy việc này nó chưa từng làm bao giờ nên vậy thôi. Ngồi gốc cây, một tay chống cằm, một tay nghịch cỏ, mồ hôi chu ra chút, mặt phụng phịu. Ôi cái vẻ đáng yêu này, nó bị cậu chụp trộm hết rồi. Cậu đâu có muốn chỉ là tình cờ lướt qua thấy vậy nên ghi lại thôi.

"Này, đội Tian và Eun Woo đâu rồi?" Cậu hỏi nó vì nãy giờ mọi người đều có ảnh ngoại trừ mấy người này. Nó vẫn là khuôn mặt như vậy trả lời: "Không biết".

Ngắn gọn xúc tích, nhanh dữ, cậu thật không hiểu nổi nó, bây giờ rốt cuộc là ai đang giận ai nữa." Này, cậu giận tôi đấy hả?"

"Đâu có "

"Không phải vậy cái bản mặt đó là sao?"

"Tôi... tôi bình thường mà"

"Vậy thì cười nên tôi coi"

"Hi hi"

Chỉ chờ có vậy cậu liền lấy máy chụp luôn hình ảnh đó. Nụ cười "giả tạo" nhưng nhìn nó rất xinh, cặp kính tròn làm hai má phúng phính, cậu nhìn chăm chăm vào bức ảnh như bị hút hồn vậy. Thật không hiểu cậu bị sao mà cứ độn ra như thế, nó đi tới vỗ vai cậu

"Ê cậu sao vậy?"

Chột dạ cậu quay máy đi chỗ khác." Không có gì?"

"Không có gì? Thật không đó?"

"Tôi nói không có là không có, cậu thật lắm lời" - Nói đoạn cậu dí ngón trỏ vào trán nó:" Đi thôi"

Nó đau đau xoa trán:" Đi đâu?"

"Đi tìm mấy người kia, nếu không có ảnh họ ông thầy sẽ giết tôi mất, lẹ lên"

"Từ từ chờ tôi coi"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

"Bảo An, Bảo An..."

Mới quay đi được vài bước thì Trương Bình và Hà Lỗ hót hải chạy tới về mặt của hai người họ có gì đó không ổn. Gần thêm chút nữa, ấy mặt họ bầm tím hết vậy? Nó gạt gọng kính lên, nhìn thật rõ

""Áy, Trương Bình, Hà Lỗ, hai cậu sao vậy?""

Hai người họ không thèm đếm xỉa tới nó, quay sang Bảo An ôm vai cậu:"Bảo An, cậu phải giúp bọn mình"

"Dốt cuộc là có chuyện gì? Hai người kia đâu rồi? Tian và Eun Woo đó?"

Hai người này thờ không ra hơi như kiệt sức nói:" Ở phía chân núi bên kia, họ bị..."

Chưa nói dứt câu, Bảo An đã chạy bay mất tiêu, nó chỉ biết gọi ới theo nhưng không kịp, cũng vừa đúng lúc Hoàng Nam làm xong việc bên trong đang tính ra ngoài kiểm nó nói chuyện thì nghe được tin đó, cậu chạy sát theo Bảo An sang bên đó. Nó chạy sau cùng theo hai người họ.

Bên đó, tình hình Tian và Eun Woo đang bị bạn học lớp khác đánh toi bời. Họ cầm gậy, cùi đứng hiên ngang chặn đường đánh.

""Tao nói rồi, bên này của lớp tao sử dụng, chúng mày không được tới gần mà đâu có nghe chứ? Hừ" - Tên đầu đàn đó đứng hắng giọng nói. tay vác gậy lên vai, hần ta trông rất thư sinh và bảnh bao, tai hần bấm 3 lỗ tai bên phải, tóc vàng tây.

"Mảnh đất này đâu phải của anh anh không có quyền cấm chúng tôi" - tian nói trong đau đớn

"Đúng vậy, anh có quyền gì chứ?" - Eun Woo thêm lời

"Hai đứa tụi bây biết đây là ai không mà nói sằng sọc!" - Tên đàn em bên đó nói

"Các người là ai?"

"Đây là anh Thiên Phong, con trai tập đoàn Thiên thị, biết rồi thì nghe lời đẹp đi"

"Hừ, thì ra là Thiên Phong..."

"Mày nói vậy là sao chứ? Mày biết tao sao?" - Thiên Phong nhìn Tian với con mắt dè chừng

"Không những biết mà còn là đối thủ đó"

"Đốt cuộc mày là ai?hà!" - Thiên Phong tới nắm nắm áo Tian

"Tao ư?Tao là..."

"Quách Tùng Dương, con trai Quách Tổng của tập đoàn Quách thị, hay còn gọi Tian"

Không để Tian tự nói, cậu từ đâu tới trả lời thay ngọn ngành. Bọn người kia thấy cậu đều giật mình,cậu hiên ngang đi tới, phía sau là Hoàng Nam, mọi ánh mắt đổ dồn về phái hai người họ. Nghe thấy tên quen thuộc, Thiên Phong nhìn lại về phía Tian:

"Thì ra mày là Tian. Còn hai tên kia?"

"Đúng là tao đó, mày không biết tao nhưng tao biết mày rất rõ đó"

"Mày thật sự không biết tụi tao?" - Hoàng Nam lên tiếng, cậu bước thêm vài bước đứng ngang hàng với Bảo An nói:"Hoàng Nam con trai

"Nè hai người chạy đâu vậy chờ tôi với chứ?" - Chợt dừng lại nhìn thấy cảnh tượng phía trước, nó thấy mình như nói to quá rồi, bèn lùi lại trốn sau gốc cây.

Tất cả nhìn vào nó với con mắt ngạc nhiên, cái con nhò kia ở đâu ra mà có giọng nói khủng khiếp vậy? Lại còn trốn nữa, đúng là đồ ngốc! Nhưng, cái con nhò đó thoáng chốc làm Thiên Phong thích thú, cậu nhìn nó với ánh mắt tò mò, liền tiến gần tới chỗ nó:

"Áy, đâu ra con nhò kia vậy?"

Không để cho Thiên Phong tới gần nó, Bảo An lên tiếng:"Đồ khủng, còn không mau ra đây!Cậu nghĩ không ai thấy cậu sao?"

Thật tệ mà!tại sao lại ngốc như vậy chứ, cái con gió này làm nó thoáng lạnh người. Thật sự không biết ra đời đầu với mấy "vị đại ca" này như thế nào? Cảnh tượng thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Lóp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Nó bước chân trái ra, rồi chân phải, chân trái, chân phải... cứ như thế, nó tiến gần tới Bảo An, nhưng mặt cảm gầm xuống, thỉnh thoảng lại ngẩng lên nhìn trộm thái độ của cậu. Nhưng rồi nó khựng lại phía trước, Woo và Tian làm sao thế này? Sao mặt mày tím tái hết vậy?Thật hết nói nổi mà, nó với Eun Woo than với nhau, nó rất lo cho cậu vì cậu hậu đậu, lúc nào cũng làm mình bị thương, xây xát.

"Tian, Eun Woo hai người sao vậy?Sao tím hết mặt này?"

"À, bọn mình không sao? Cậu ra kia đi, mau" - Eun Woo đuổi nó, nhưng nó không đi, nhìn chăm chăm vào vết thương của hai người

"Không sao? Như thế này mà không sao hả?Đi đứng kiểu gì mà ngã lăn lộn thế này? Trời ơi! Hai cậu bao nhiêu tuổi rồi mà đi đứng không nhìn đường gì vậy? Cha Eun Woo, nói với cậu bao nhiêu lần rồi, sao lúc nào cũng khiến nguwoif khác lo lắng như vậy hả?"

"Na à, không ph..." - Eun Woo muốn biện minh nhưng không được, lời nói của cậu thốt ra đều bị nó chặn

"Còn dám nói, cậu đúng là đồ ngốc mà, còn Tian nữa" - Nhắc tới Tian nó chợt nghĩ lại, lúc trước nó với hai người này đi kiếm củi sao chứ? Họ cãi nhau chí chóe.

"Ấy, có phải hai người lại cãi nhau như lần trước rồi không ai chịu ai, sinh ra đánh lộn nhau đúng không?"

"Này nhỏ khùng, không biết gì thì đừng nói linh tinh" - Tian lên tiếng

"À, sai lại còn cãi, cậu đúng là mạnh miệng thật đó Quách Dương, tôi sẽ báo với thầy" - Nói xong nó định toan bước đi, Tian không cần còn nói: "tùy cậu" - câu này làm nó thêm tức, nhưng bị Nam kéo lại:

"Na à, sự việc không đơn giản như cậu thấy đâu"

"Là sao chứ? Đến cả cậu cũng bênh họ?..."

Nam hất mặt về phía trước: "Cậu nhìn xem"

Nó nhìn theo quán tính, nhìn đám người của Thiên Phong một lượt hỏi: "Họ là ai chứ? liên quan gì tới?"

"Họ là người làm cho Tian và Eun Woo ra vậy"

"Hả?" - Nó ngạc nhiên, rồi tức giận, không nói rằng gì xông lên phía trước, đứng trước mặt Thiên Phong:

"Này, anh là ai hả? Anh anh anh. Có phải anh đánh bạn tôi không?"

Thiên phong giật mình, ở đâu ra có con nhỏ không biết sợ chết này sấn sổ vào mặt thế này, cậu mở to mắt ngạc nhiên. Còn về phía độ bên kia, tất cả nhìn hành động của nó, cũng đều mở to mắt, Bảo An không kịp ngăn nổi nó, chỉ dám quay lại nhìn Nam tức giận, Nam thì không biết nói gì chỉ biết lặng cầm Tian và Eun Woo cứng người!

"Nói đi, sao anh không nói?"

Thiên Phong không nói vì, vì cậu buồn cười, cái hành động của nó, mặt ngửa lên trên nhìn cậu, hai tay phẩy ra sau, chân đứng không yên, cơn gió nào thổi qua làm tóc nó bay bay, mặt ửng hồng vì tức giận, môi cắn một bên đỏ hỏn, mắt nhìn hí hí sau cặp kính cậu. Cậu không tin vào tình yêu sét đánh, cậu cũng chưa từng yêu một ai? Tất cả con gái mà cậu quen, với cậu chỉ là bữa, cậu đào hoa mà, nhưng giờ thì cậu tin rồi. Nó, chính nó là người khiến cậu yêu từ cái nhìn đầu tiên!

Thấy Thiên Phong cười nó càng tức: "Anh cười cái gì chứ? Nói mau, có phải anh đánh bạn tôi đúng không?"

Cậu hít hơi dài thật bình tĩnh trả lời: "Đúng vậy, sao nào nhóc" - Cậu đưa tay xoa đầu nó

"cái gì nhóc sao? Này, sao anh đánh bạn tôi"

"Hai tên cứng đầu đó, bị đánh là đúng rồi chứ sao? hum! Nhưng mà sao nhóc quan tâm hai đứa nó vậy? Người yêu nhóc sao? Cái thằng đang ôm chân (Tian) hay cái thằng ôm tay (Woo)?"

Cái tên xấu xa này, vừa không biết vừa hồ đồ, ời xem cái bản mặt hần kia, tự đắc, lại còn cả cái điệu cười kia, nó muốn đâm cho hần một phát: "Anh bị điên sao? họ là bạn của tôi tôi phải nói bao nhiêu lần với anh? tại anh có vấn đề hả? Không ngờ nhìn sạch sẽ vậy mà bị điên, về kêu mà đưa đi chxuax tại đi nha"

"Con nhỏ hỗn láo. Có biết đây là ai không hả?" - tên dê lên tiếng. Hần định tiến lên bắt nó nhưng Thiên Phong ra lệnh ngừng lại.

Nó khoanh tay đứng hỏi: "Anh ta là ai chứ?"

"Đây là Thiên Phong, con trai tập đoàn Thiên thị ăn nói cho hần hơi"

"Ồ vậy sao? Cứ phía nhà giàu là những người nhà nghèo như chúng tôi phải nói lịch sự với họ trong khi họ sai sao? Này, nhà giàu mà bị điên, lại còn sáng sửa thế này nữa chứ? về chữa tai đi ghen. Hừ"

Thiên phong giật mình, trước giờ không ai nói chuyện với cậu như vậy cả? Con nhỏ này, nó khiến cậu có hứng thú nha.

"À, quên nhà giàu đánh bạn tôi như này thì phía bồi thường chứ?"

"Này nhóc, là tại nó sai không phải anh sai"

"Vậy anh nói đi sao họ sai"

Và cậu tường thuật lại cho nó và mọi người nghe, nghe xong nó phán: "Vô lý, anh sai"

"sao nào?"

"Đây không phải đất nhà anh, không phải địa bàn nhà anh nên anh không có quyền cấm"

"Bây giờ không phải, nhưng sau này phải"- Cậu quả quyết

"Sau này là sau này, nhưng hiện tại không phải của anh sao anh đánh bạn tôi vì lý do "ngu xuẩn" này. Không biết, bồi thường"

"Cái con nhỏ không sợ trời đất này" - Thắng đệ Thiên Phong toan tiến lên lần nữa, nhưng bị Phong ngăn lại, An nhìn nó mà sợ thay cho nó, gan nó không biết bằng gì mà lớn tiếng như vậy. Phong nhìn nó rồi lại cười tiếp, cậu thua nó, thua thật rồi. Trước tối nay, cậu không bao giờ chịu thua ai, nó là người đầu tiên, vì cậu có sai thì cũng cho là đúng ai dám cãi lời cậu?

"Được lắm nhóc, coi như hôm nay anh thua" - rồi cậu ra hiệu cho thắng đệ đưa tiền lên, cậu cầm tiền đưa cho nó.

"Không phải tôi, mà là hai người bạn của tôi"

Cậu tiến gần chỗ họ, hai người họ nhìn cậu với ánh mắt căm giận, nhất định không lấy tiền!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

"Đây, tiền đó, cầm đi...Sao vậy chề ỉ à? Này cho thêm đó...cầm đi"- Thấy hai người họ không cầm, nó nhanh nhẩu chạy tới giật tiền đang trên tay cậu Thiên Phong rồi đếm đếm với vẻ thích thú

"Đưa đây đưa đây, họ không cầm tiền để tôi cầm. Đây của tian, đây của Eun woo, được rồi, ok, xong rồi đó, chúng ta đi thôi"

Lúc này Tian lên tiếng:

"Này con nhỏ ngốc nghếch kia, cậu nghĩ sao tôi cần tiền của anh ta, mau trả đi"

"không, là anh ta đánh hai người phải trả tiền bồi thường là đúng rồi, sao phải trả lại, à mà nếu cậu không lấy thì tôi lấy ok"

Nói rồi nó bước đi hí hửng cả đám người nhìn nó toan gọi lại thì có một giọng nói khác ở phía sau cất lên:

"Thiên Phong, Thiên Phong, Thiên..."- tiếng gọi chợt tắt khi cô gái đó nhìn thấy người phía trước:"Tian..."

Tất cả đều nhìn cô gái ấy, sau tiếng gọi thì mọi người đổ dồn về phía Tian. Tian bỗng thấy cô gái ấy lòng thấy đau xót xa, cậu không nói lên lời. Chỉ biết lặng câm. Còn Thiên Phong thì thấy khó hiểu tại sao Lan Anh lại gọi Tian. họ biết nhau??? Không khí như khó thở hơn, Thiên phong lên tiếng mặc dù cậu rất muốn hỏi Lan Anh

"Sao vậy Lan Anh?"

"Chị Lan Anh, chị Lan Anh"- sau một hồi thấy người con gái ấy quen thuộc giờ nó mới nhận ra, Lan Anh là người đã tặng nó cây bút hồi đầu năm avf là người giúp nó tìm lớp học. Nó vậy vậy tay.

Lan Anh nhìn sang nó suy nghĩ nhớ ra nó rồi mỉm cười:"Chào em, Bảo Na"

Thiên Phong lên tiếng:"hỏi Lan Anh:"Có chuyện gì?"

Lan Anh lúc này mới trả lời Thiên Phong:"À, cậu còn đứng đây, thầy hiệu trưởng đang đi tìm cậu, họ biết cậu gây lộn ở đây rồi, đi thôi"

Thiên Phong lúc này mới ra lệnh cho đàn em của mình rút, không quên quay lại nhìn nó cười một cái. còn nó thì thè lưỡi:"Ble, ble...". Bảo An thấy nó vậy thấy khó chịu bèn đi trước lạnh lùng không quên buông nó câu:"Cậu quen nhiều bạn thật đấy"

Nó nhìn liếc cậu chỉ kịp hứ một tiếng rồi đi theo cậu, mọi người giải tán hết, còn Tian vẫn đứng đó nhìn Lan Anh lòng đau xót. Cậu thật sự không hiểu tại sao Lan Anh nói chia tay cậu mà không một lý do. Người con gái cậu yêu giờ đang ở bên kẻ thù của cậu, sao mà chấp nhận được chứ. Thấy cậu vẫn đứng đó, Eun Woo lên tiếng:

"Làm gì vậy? Đi mau đi nếu không muốn hiệu trưởng bắt được"

"Lớp trưởng, em đã tìm được người tham gia nhảy bao bố và lò cò chưa?"- Thầy chủ nhiệm hỏi

"Dạ, em tính để Nam và Na, Thiên Anh, Bảo An, Kì Lâm và Tiêu Lâm tham gia thầy ạ"

"Thầy nghĩ Na mệt rồi nhưng vì bắt buộc phải có thành viên nữ, mà lớp chỉ có mình Na, liệu có ổn không?"

Tiếng nó ở đầu tới phát lên: "Em làm được thầy ạ, từ nãy tới giờ em chưa làm gì mà thầy"

"Có hơi đi cãi nhau với người khác. Người thì bé lách tách hưởng chi tham gia trò chơi..." - An nói bóng gió nó với Nam. Nó nghe thấy vậy hần giọng

"Cậu nói gì?"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

"Mời người chơi vào vị trí, trò chơi của chúng ta chuẩn bị bắt đầu"

Tiếng thầy phụ trách vang lên, học sinh nhón nháo tập chung phía trước bãi cỏ quây thành vòng tròn.

"Người chơi chuẩn bị 3, 2, 1 bắt đầu"

Tiếng trống đập rầm rầm hùng hục khí th, tiếng reo hò cổ vũ vang lên, khung cảnh như bước vào trận chiến kinh điển. Ế, máy quay phim của đài TVP đang quay kìa. Lại còn có cả MC nữa, trường oách thiệt đó.

Nó đứng cuối trong dãy hàng lớp, Nam là người nhảy đầu tiên.

"Waoh, lớp tài năng đang dẫn đầu với người chơi là bạn Hoàng Nam, họ chuẩn bị thay phiên cho Thiên Anh, lớp tài năng giỏi thiệt đó, liệu họ có dẫn đầu dành giải? Chúng ta xem tiếp lớp sát lớp tài năng, đó là lớp A2. Ôi cha lớp A6 đang cố gắng hết sức bám sát hai lớp trước liệu tình thế có bị lật ngược và A4 đang dẫn cuối?" - giọng MC vang lên

"Tài năng cô lên, Hoàng Nam cô lên, Thiên Anh cô lên..." - Tiếng "Fan nữ" cổ vũ cho thành viên nam lớp tài năng thật "lớn mạnh", tới lượt người nòa ra chơi là họ lại mạnh mẽ cổ vũ.

Còn nó, nó cứ đứng bình thản nhìn trời nhìn đất rồi lại ngó nghiêng nhìn lên trước xem họ chơi tới đâu rồi. Bên cạnh lớp nó là lớp A2, khi nó nhìn sang bên đó thì có ánh mắt nhìn lờm nó, cái gì chứ, nó làm gì sai sao? Sao thế chứ? Thôi kệ đi nó không quan tâm, thấy nó ngó nghiêng An nghĩ nó lo lắng lên quay lại hỏi:

"Sao vậy?"

"À không có gì"

"Lớp Tài năng sắp hết phần chơi của mình, họ chỉ còn hai người nữa, Bảo An đang chuẩn bị tư thế sau khi Kì Lâm thì cậu có thể lên, những lớp khác đang cố gắng hết sức"- Nói đoạn Mc quay sang thầy phụ trách: "Có vẻ như đúng với tên gọi của nó, lớp tài năng thật sự mạnh đó thầy, các bạn ấy rất ưu tú đúng không thầy"

"Đúng vậy, lớp tài năng được xét với số điểm rất cao, không chỉ học tập tốt mà khả năng tham gia trò chơi họ cũng mạnh nữa cùng với tinh thần trách nhiệm cao"

"Đúng vậy nhìn qua là biết, mỗi lần người chơi về và người mới chuẩn bị lên họ đều đập tay nhau như muốn chuyển sức mạnh cho nhau vậy. Ồ tới lượt Bảo An rồi kìa đó là bạn nam cuối cùng của lớp học tài năng, A4, A4 đang rất sát tài năng có gì đó không đúng, A4 là lớp dẫn cuối cùng. Còn người chơi cuối cùng lớp tài ăng liệu có được gair nhất? Cô gái cuối cùng của lớp tài năng cũng là cô gái duy nhất của lớp. Liệu cô ấy có làm tốt như các bạn nam trong lớp? Hãy theo dõi họ"

Khi An đập tay với nó, cậu không quên cổ vũ nó: "Cố lên"

Nó ngạc nhiên, tim nó đập nhanh hơn, sao lại thế? lại nhanh nữa rồi, nó chỉ biết gật đầu rồi nhảy lên phía trước luôn.

Đầu đó có giọng nói: "Nhỏ quê mùa vô tích sự" đập vào tai nó, dường như ai cũng nghe thấy, Nam, Thiên, và hai Lâm đều nhìn ra phía phát ra giọng nói ấy, lại là con nhỏ lúc trước làm khó nó. An không quan tâm, cậu vẫn dõi theo nó, cậu biết nó sẽ không để tâm tới mấy cái thứ đó. Đúng vậy, nó không để tâm mấy chuyện không đâu, vì nó đúng là người quê mà trách sao được, cái nó quan tâm bây giờ là chiến thắng phá bỏ câu Tùng Anh nói: "Con gái là chúa phá hoại".

"Trò chơi sắp tới hồi kết, lớp tài năng đang dẫn đầu, Trần Bảo Na, cô gái bé nhỏ của chúng ta đang cố gắng hết sức, cố lên nào, cố lên nào cô gái "

Lúc này tiếng reo hò ngày càng vang lên, các thành viên lớp tài năng đang reo hò nồng nhiệt bên ngoài

"Trần Bảo Na cố lên, 201 cố lên, cố lên"

"Gi thế kia, 201, họ lấy đâu ra cái tên đó vậy? Còn cái biển to lù lù kia nữa, sao giờ mới xuất hiện?" - Thiên Anh nhìn ra phía lớp ngạc nhiên

"Còn vài bước nữa, A4 đang rất sát chỉ cách cô gái nhỏ tài năng vài bước.... Và....Chiến thắng...lớp A4, chiến thắng"

Không gian bỗng g chìm trong im nặng, lớp tài năng đã về sau A4 chỉ 1 bước. Tại sao lại thế? sao lại về sau khi sắp tới đích chứ? Nó thần thần không hiểu tại sao?Tôi giấy cuối mà?

"Xin lỗi, xin lỗi mọi người"

Hiện tại cả lớp đang vây quanh nó, nó chỉ biết cúi gằm mặt.

"Minh cũng không biết tại sao nữa. Minh, mình..."

"Không sao Bảo Na, chúng ta vẫn còn phần chơi sau nữa mà!"- Lục Thiên an ủi nó

"Có gì đâu mà buồn, kết quả có vậy rồi" - Tùng Anh lên tiếng, là cậu đang cố ý mĩa nó sao? Thật sự tức.

Thấy biểu hiện nó vậy An kéo nó ra khỏi đó. Chỗ này có thể thấy cánh đồng thanh bình của vùng quê, nó cố hít một hơi thật dài rồi thở ra nhẹ nhàng

"Cậu đã làm rất tốt, nên không cần phải nghĩ nhiều tới mấy lời nói tiêu cực vừa rồi"

Nó ngạc nhiên, sao hôm nay cậu ta không mắng mình, bình thường như này cậu ta sẽ kêu mình ngốc này nọ rồi lảm chuyện.

"Mặt trời mọc đằng tây rồi"

"cậu nói gì?"

"Tôi nói mặt trời mọc đằng tây. Chẳng phải mọi hôm cậu chả mắng tôi ngốc sao? sao hôm nay lành vậy hả?"- Nó cười gạt tay cậu đừng đưa người

Cậu phát cười với nó:"Gi chứ? Cậu nghĩ ai cũng xấu xa như cậu đó"

"Không phải vậy sao. Hôm nay còn cười nữa chứ, ít khi thấy cậu cười nha"

"Ồi trời"

Nói rồi hai người cười nhìn nhau, trái tim hai người họ lại rung động vì nhau thêm lần nữa, cậu cố đẩy nó ra bao nhiêu thì nó càng tiến tới cậu bấy nhiêu. Rõ ràng là anh em mà, cậu không muốn vậy, phải làm sao giờ? Còn nó nó không hiểu cảm giác đó là gì? Là yêu sao?

"Này, tôi khó chịu quá"

"Sao vậy? Cậu đau ở đâu à?"- An ân cần tiến tới chỗ nó hỏi, nhìn người nó, hai tay đặt lên vai nó, nhìn chăm vào nó, nó mở to mắt ra nhìn hành động của cậu

"Tôi..."

"Cậu làm sao?"

"Tôi... tôi không biết" - Nó ngại ngùng quay mặt đi

"Cậu... haizz, thôi vào trại thôi, trò chơi thứ 2 sắp bắt đầu rồi"

"Tôi..."

"???"

"tôi sẽ tham gia phần thi âm nhạc"

"gi chứ? Cậu chẳng phải lúc đầu từ chối sao?"

"tôi sẽ thay Tian, tôi không muốn Tùng Anh và mọi người coi thường tôi"

"Cậu làm rồi, Tùng Anh không phải..."

"tôi mặc kệ, tôi quyết rồi"

"tùy cậu vậy"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

"Tiếp sau đây, xin mời tất cả các bạn học sinh hướng về phía sân khấu của chúng tôi, phần thi thứ 2 của chúng ta sắp bắt đầu" - Tiếng MC cất lên cùng với tiếng nhạc đập sập sinh như muốn phá tan sự tĩnh lặng trong không khí.

"Sau đây, thầy xin mời tất cả các bạn học có tiết mục vào bên trong cánh gà để chuẩn bị nhạc"- thầy tổng phụ trách cất lời

Trại lớp nó:

"Cậu có chắc là cậu tham gia không Na?"- Lục Thiên hỏi

Nó gật đầu chắc nịch, cái tính cứng đầu và không chịu thua ai bao giờ của nó đang được "phát huy".

"Cứ để cậu ấy làm đi"- Tian lên tiếng, trong thâm tâm cậu không hy vọng gì nhiều, nhưng cậu cũng lo cho nó vì nó chưa bao giờ đối mặt và đứng trước nhiều người. Mỗi lần như vậy nó lại run sợ và không thể làm gì được. Chuyện hôm trước nó từ chối lớp vì nó không nghĩ giọng hát của nó hay và có thể chiến thắng. Nhưng hôm nay, nó vì cậu mà tham gia, vì lớp mà tham gia chứng tỏ nó đang muốn chuộc lỗi cho lớp về phần thi đầu tiên, thứ 2 là nó muốn khẳng định bản thân mình, vượt qua rào cản của bản thân. Cậu biết chuyện nó sợ đám đông là do mẹ nó chỉ. Thật sự nếu lần này thành công thì chẳng phải chuyện tuyệt vời sao.

"Đúng vậy, cứ để cậu ấy tham gia đi"- Tiểu Anh nói

"Thôi được rồi, vậy Bảo Na sẽ tham gia. Đi thôi, bọn mình sẽ đi cùng với cậu"

Nó gật đầu tán thành và bước ra khỏi lều trại

Bên trong phòng chuẩn bị đồ:

"Nhìn kia, lại là con nhỏ quê mùa đó" - đàn em của con nhỏ chánh chọe

"Hừ, không biết tự lượng sức mình dám thi thố cùng với chị Mỹ Mỹ sao? thua là cái chắc rồi"

"Kệ nhỏ đi, nghĩ là học bên lớp tài năng mà hay sao?" - Mỹ Mỹ nói (Mỹ Mỹ_con nhỏ tóc đỏ chánh chọe đã bắt nạt nó từ hôm đầu tiên gặp mặt)

Nghe thấy mấy người đó nói, nó có hơi chút phân tâm, cảm giác lo sợ ập tới, nó không biết phải làm sao? Tinh thần khi nãy của nó đâu mất rồi?

"Sau đây, chương trình của chúng ta sắp được bắt đầu mời bạn học vào vị trí theo lớp của mình"

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Vậy là các tiết mục của các lớp lần lượt ra biểu diễn, lớp nó diễn sau cùng. Nó cảm thấy chút hồi hộp và lo sợ. Lan Anh bên cạnh thấy sắc mặt nó như vậy liền an ủi. " Không sao đâu, em đừng lo lắng quá". Nó chỉ cười trừ cho qua nhưng vẫn bối rối không biết phải làm sao!

"Thật tuyệt vời, những giọng ca trong trẻo của trường A thật hay quá đi, các phần thi thật ấn tượng, không biết phần cuối cùng của lớp 201 tài năng sẽ cho chúng ta bất ngờ gì. Nào hãy cùng hướng lên sân khấu của chúng tôi và chào đón tiết mục này. Xin mời Trần Bảo Na..."

Xong rồi, vậy là đã đến lượt lớp nó, nó cố gắng đứng dậy hít một hơi thật dài và bước ra sân khấu. Thế nhưng khi vừa yên tọa một chỗ dưới sân khấu, nó choáng ngợp khi thấy nhiều người như vậy, nó càng mất bình tĩnh hơn. Phía dưới, Lục thiên đã đề nghị Trương Bình và Hà Lỗ lên hỗ trợ nó. Nhạc đã bắt đầu được một đoạn nhưng nó vẫn chưa hát, mọi người phía dưới bắt đầu bàn tán về nó. Riêng team Mỹ Mỹ thì được đứng cười cợt mỉa mai nó, nó đưa ánh mắt nhìn xung quanh rồi quay về nhìn cậu. Cậu thấy lo lắng cho nó nhiều hơn so với nó đang đứng trên kia. Cậu truyền cho cái nhìn, cái nhìn đó nó biết cậu muốn nói gì với nó " Cố lên, tôi biết cậu làm được mà, cậu làm được Trần Bảo Na, cậu phải giành giải mang về cho lớp, Trần Bảo Na..."

Nó lo sợ quá và nhạc bắt đầu được bật lại sau tiếng cầu MC:" Cô về như cô gái của chúng ta đang rất run rồi, mọi người hãy cho cô ấy một tràng pháo tay đi nào". Lúc này nó biết mình không thể đứng trần chờ trên này thêm chút nào nữa, và nó bắt đầu hát theo nhạc. Nhạc dạo đầu rất chậm nên nó từ từ đưa lời vào nhạc...

Yojeum neo marya cham gomini manha

Eotteohge haeya hal ji moreugessna bwa

Eonjena hamkkehadeon neoui noraega

Ije deullijiga anha

Sasil neon marya cham useumi manha

Nuga geokjeonghagi jeone

Tuktuk teolgo ireona

Haemalkeun misoro nal bangyeojul geojanha

Swiun ireun anil geoya

Eoreuni doendaneun geo marya

Modu neowa gateun maeumiya

Himeul naeboneun geoya

Dasi neoro doraga

Ireohge huimangui norael bulleo saeropge

Neol gidarineun sesangeul gidaehaebwa

Dasi dallyeoga boneun geoya

Himi deulgo jujeo anjgo sipeul ttaen ireohge

Gippeumui norael bulleo ssikssikhage

Eonjenga modu chueogi doel oneureul

Gamsahae gieokhae himeul nae

My friend

Swiun ireun anil geoya

Eoreuni doendaneun geo marya

Modu neowa gateun maeum iya

Himeul naeboneun geoya

Dasi neoro doraga

Ireohge huimangui norael bulleo saeropge

Neol gidarineun sesangeul gidaehaebwa

Dasi dallyeoga boneun geoya

Himi deulgo jujeo anjgo sipeul ttaen ireohge

Gippeumui norael bulleo ssikssikhage

Eonjenga modu chueogi doel oneureul

Gamsahae gieokhae himeul nae

My friend

Gamsahae gieokhae gamsahae gieokhae

Gamsahae gieokhae himeul nae

My friend

Nó lấy hết dũng cảm hát hết đoạn đầu, cho tới đoạn điệp khúc nó hát tốt hơn và không còn thấy run sợ nữa vì phía sau Trương Bình và Hà Lỗ có lên sân khấu phụ nó, người đánh đàn người đánh trống. Nó dang khí hát bằng tiếng Hàn vì tất cả các lớp khác chỉ hát tiếng Việt, nó muốn thay đổi chút. Khi giọng hát nó cất lên, cả trường bắt đầu im lặng lắng nghe, thật tốt thay, khi tới đoạn điệp khúc có thêm Trương Bình và Hà Lỗ, nó bắt đầu tỏa sáng. Phía dưới mọi người bắt đầu du dương theo bài hát và tới đoạn điệp khúc thì sôi động cùng lời nhạc. Đèn sắc màu chiếu vào nó biến nó như một ngôi sao đang tỏa sáng. Nó quay lại mỉm cười với Trương Bình và Hà Lỗ.

"Giỏi lắm Trần Bảo Na". Cậu mỉm cười khi thấy nó thành công hát xong bài hát, có gì đó nhen nhói tim cậu khi thấy hình ảnh nó trên sân khấu vui vẻ hát, nụ cười đó không biết bao lần làm cậu đau tim và lần này cũng vậy. Cậu ngồi ngẩn người nhìn nó không chớp mắt. Hôm nay nó còn trang điểm nhẹ nữa chứ, tim ai đó đập nhanh hơn mọi khi.

Một nơi khác, một ánh nhìn và nụ cười lạnh lùng của ai đó cũng đang hướng về phía nó: "Giỏi lắm nhóc". Tim Thiên Phong lại đập thêm lần nữa rồi.

"Trần Bảo Na, tuyệt vời, cậu ấy cười xinh thật". Hoàng Nam bên cạnh cậu công kích, hích vai vào Bảo An làm cậu thoáng chút đỏ mặt chột dạ. "Khùng". An mắng Nam.

Khi tới đoạn điệp khúc, cả lớp tài năng đều đứng dậy hưởng ứng hò hét cổ vũ cho nó, băng rôn cũng được treo "201, cố lên", điều này càng làm tăng hứng cho nó thể hiện. Trong trại lớp, Tian bật cười khi thấy nó trên sân khấu, Eun Woo bên cạnh cũng cười nhìn nó "Tôi biết Na mà, cậu ấy cuối cùng cũng bỏ được lớp vỏ bọc sợ đám đông".

Và không gì tuyệt vời hơn khi lớp nó giành giải nhất phần thi ca hát. Bài hát mới mẻ, cộng thêm giọng hát trong trẻo tuyệt vời cùng với nụ cười tỏa nắng của nó khiến Ban Giám khảo chọn tiết mục của nó. Nó chạy về phía lớp vui vẻ, mọi người quanh nó chúc mừng, riêng cậu thì đứng từ xa nhìn nó mỉm cười, nói thầm: "Tốt lắm, Trần Bảo Na" rồi bước về phía trại lớp.

Sau một hồi nói chuyện vui vẻ với mọi người, nó quay đi tìm cậu nhưng không thấy, nó thoáng giận, một lời chúc cũng không có. Tiệc tàn nó cùng mọi người về lớp, lúc này nó không thấy vui vì cậu.

(Bài hát trong bài: Your day - Joy)

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vậy là chuyến tham quan của trường đã kết thúc tốt đẹp và lớp nó đã hoàn toàn chiến thắng. Vòng thứ 3 là trò chơi kéo co, nó không được tham gia nhưng cũng góp phần lớn vào chiến thắng...ăn gian!

Nhớ lại khi đó nó Lục Thiên phì cười quay sang nó hỏi:

"Này Bảo Na, ai chỉ cho cậu cách ăn gian kiểu đó vậy?"

"Đúng đấy, Na hôm nay thông minh nha"- Tiểu Anh nhồm dậy hóng hớt, lớp nháo nhào đổ về phía nó

"Ấ ha ha không có gì đâu mà...hì hì, tại tớ thấy cái cây đứng đó trơ quá, lớp cũng sắp thua nên...chạy tới buộc trộm vào gốc cây đó. Tớ là tớ thấy cái cây tội nghiệp...hìhì"- Nói đoạn nó cười hi hi, Lục Thiên thấy nó cứ ngổ ngổ sao ấy liền đưa tay xoa đầu nó trước mặt mọi người. Lúc này hành động đầy đã lọt vào mắt Bảo An, cậu nhanh chóng ngồi nhồm dậy gạt hất tay Lục Thiên ra khỏi đầu nó, mọi người thấy kì quái liền "ồ" lên tiếng thích thú.... Còn về bản thân nó, lần đầu tiên có thằng con trai xoa đầu, nó đơ như tượng đá. Bảo An, Lục Thiên nhìn nhau phát tia điện. Đúng là trò cười cho lớp, Hoàng Nam, Eun Woo thì nhin cười đến tức bụng. Ngoại trừ Tian, cậu vẫn không vui từ khi gặp Lan Chi. Thế nên người ta mĩ nói tình đầu có chút điên dại mà khó quên!

Thật là một chuyến đi mệt mỏi, trên xe các bạn học sinh đều lăn ra ngủ khò khò. Bảo An đang trong giấc thì chuông điện thoại vang lên:

"Chúng tôi đã có kết quả ADN, sáng mai cậu có thể qua lấy được rồi"

"Vâng, cảm ơn bác sĩ"

"Kết quả khám nghiệm cho thấy, mẫu của cậu và cô Trần Bảo Na hoàn toàn trùng khớp" - Lời người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi mặc áo trắng dài, cùng chiếc kính cận cho biết. Người đàn ông này 20 năm về trước đã được ba của Đinh Bảo An cứu giúp và tạo công ăn việc làm cho. Giờ đây ông đang mang ơn nhà họ Đinh dù Đinh gia đã sa cơ sạt nghiệp từ ngày đó.

"Thật sao chú?"

Người đàn ông đó gật đầu, rồi bước đi làm việc. Còn lại mình Bảo An với Hoàng Nam bên ngoài hành lang. Lúc này tâm trạng cậu bồn chồn khó tả, tìm được em gái rồi đáng lẽ cậu nên vui mới đúng chứ? Sao cậu lại buồn thế này? Điều cậu vẫn khó tin nhất đã xảy ra, Trần Bảo Na chính là Đinh Bảo Linh em gái cậu. Về phía Hoàng Nam, cậu nhìn An thấy vẻ mặt cậu như vậy cậu rất áy náy, nhưng nếu nói ra thì Tuệ Chi còn nguy hiểm hơn nữa vì bây giờ bọn chúng đang lục lọi tìm kiếm nhỏ nhằm xóa sổ. Trước mắt phải bảo vệ nhỏ, nhỏ an toàn Bảo An mới an toàn được. Nghĩ vậy cậu vỗ vai An an ủi.

Na ngồi ở phòng cả buổi sáng chán chê rồi đi loanh quanh kí túc. Công việc loanh quanh này đã khiến nó "mở mang" khai phá. Nó lên tầng cao nhất của kí túc hóng gió, ngồi yên vị một lúc, chú chim sẻ nhỏ bị mắc kẹt bên trên bom nước to phía trên. Nhưng trên đó là khu vực cấm vì rất nguy hiểm và không một học sinh nào dám bén mảng lên trên nếu để bảo vệ phát hiện.

Nó leo lên trên từng thanh sắt bám ở tường rồi vượt lên trên, nó từng chút từng chút tiến lại chú chim sẻ nhỏ, nhẹ nhàng gỡ giải thoát cho nó rồi ôm lấy nó: "Sẽ nhỏ à, em làm sao mà kẹt thế này?" - Nó ôm chú chim sẻ đứng dậy hít một hơi thật sâu và thở ra thật dài, người nào đó đang ngủ tránh nắng bị tiếng động của ai tỉnh giấc. Thiên Phong lười mở mắt nói:

"Này nhóc! Làm ơn giữ trật tự cho, nhóc có biết hơi thở của nhóc làm kinh thiên động địa tới giấc ngủ của anh không?"

Na giật mình quay lại thì phát hiện Thiên Phong đang ngồi cạnh bom nước: "Anh, là anh sao?"

"Thế nhóc nghĩ ai nào?"

"Anh đúng là đồ độc ác, chim sẻ nhỏ là của anh sao anh không cứu nó?"

Mồ? Con nhỏ này đúng là không sợ chết gì cả." "Này nhóc, đã nói to còn nói sai nhóc có biết đây là khu vực cấm không còn đứng đó?"

Lúc này nó mới thấy mình lớ nên nhẹ nhàng tới chỗ Phong ngồi xuống. Khi thấy nó ngồi rồi, Phong nói tiếp: "Còn nữa, chim này không..." - Ày, không được nếu nói không phải của cậu thì sao gặp được nó thường xuyên đây? Thấy cậu suy nghĩ gì đó, nói nửa vời nó thắc mắc: "Không gì?"

"À, sẽ nhỏ đúng là của anh, anh anh anh ngủ quên mất, cho nên..."

"Thế nên tôi mới nói anh độc ác"

Á à, nhỏ này rất mạnh miệng nhé! Một câu độc ác, hai câu độc ác, chưa ai nói cậu độc ác vậy mà nó dám..

"Cũng tại anh không có thời gian chăm sóc nó nên mới để nó như vậy?"

"Anh bận gì sao?" - Nó tò mò, câu này cá gần theo thói rồi, cậu vui như mở cờ trong bụng

"Ừ thì...anh còn phải học bài chứ, sắp tới bọn anh có bài kiểm tra nên...hay là anh nhờ em trông nó giúp anh được không?"

Chăm sóc sẽ nhỏ, đó là việc nó chưa bao giờ làm, nhưng với kinh nghiệm 3 năm "chăm sóc" cho gà thì nó đầy đủ kỹ năng

"Được thôi, nhưng anh phải mua lồng cho nó, mua đồ ăn, nước uống cho nó..."

"Ok, việc đó không thành vấn đề"

"Còn nữa..."

"Vẫn còn nữa?"

"Tôi không thể mang nó về phòng được nên có gì tôi sẽ để nó trên này, cách ba ngày anh phải lên giúp tôi mang sẽ nhỏ đi chỗ khác nếu không bảo vệ phát hiện thì toi"

"Cách ba ngày sao? Anh thì ngày nào cũng được không nhất thiết cứ phải ba ngày đâu..." - Cậu cười hì hì, còn nó cái gì mà ngày nào cũng được, chẳng lẽ anh ta không phải thi? Ngày nào cũng được?"

""À, ý anh là giờ nào cũng được trong một ngày""

"" Nè, sáng ngày ra hai người đi đâu vậy?""

Sau khi ngồi tận hưởng no nê con gió mát free trên sân thượng nó xuống phòng nghỉ, cũng lúc này thấy Nam và An vừa đi đâu về mặt mũi bơ phờ. Thấy nó hỏi Nam liền trả lời thay An: "" A, mình với An vừa đi có chút việc bên ngoài""

Nó hất mũi: "" Công to việc lớn gớm hai ông. Thôi vào phòng nghỉ đi""

Thấy nó lúc này, An chỉ muốn chạy tới ôm nó, ôm nó thật chặt dù trong lòng cậu không biết nên vui hay buồn nữa đây. Nói đoạn nước mắt cậu sắp trực trào ra khi thấy nó, may Nam nhanh tay tới chặn Na để nó không thấy nước mắt cậu.

"" Đi thôi Na, chúng ta vào trong thôi, ngoài này nắng lắm này""

""Nắng gì đâu mát mà""

""Đi vào thôi, bọn mình đang nóng này...""

""Bà nội, đã có kết quả rồi thưa bà""

Người bà đang tỉa cây ngoài hiên thấy cuộc gọi của cháu trai liền nhanh tay bắt máy. Khi biết thông tin Bảo Na là cháu gái, bà không có chút ngạc nhiên vì bà biết rõ, Bảo Na không phải cháu bà. Cháu bà là Tuệ Chi kia, bà biết vì hai đứa lúc mới sinh Tuệ Chi đã có chiếc bớt nhỏ sau gáy rồi, vết bớt nhỏ li ti vì bà là người thường tắm rửa cho hai anh em lúc nhỏ. và lại, mấy hôm trước đây, Tuệ Chi đã tới thăm bà rồi, hai bà cháu đã nhận nhau. Tuệ Chi đã nói với bà chủ ý của mình và được bà tán thành giúp đỡ. Vậy là chỉ còn cậu, chỉ còn mình cậu là chưa biết chuyện này. Người bà làm bộ ngạc nhiên rồi vui mừng:

"" Thật sao? Trời ơi bà mừng quá, mau cho bà gặp mặt nó""

Lúc này cậu không biết nói sao nữa, tâm trạng cậu từ lúc biết kết quả đều khó tả như vậy:"

"" Bà ơi, lúc này cháu không biết nên vui hay buồn nữa, đáng lẽ biết được kết quả rồi cháu nên vui mĩ đúng phải không bà? Nhưng sao cháu lại buồn vậy bà? Có phải cháu quá ích kỷ rồi không bà"

Cậu khóc tu tu như một đứa trẻ bị cướp mất đồ. Người bà bên cạnh cảm nặng không nói lời nào nước mắt cũng tuôn theo cảm xúc của đứa cháu. Nhưng chỉ hôm nay thôi, chỉ hôm nay cho phép cậu buồn để ngày mai, cậu lại vui vẻ trở lại.

""Xin lỗi cậu, bảo An.""

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Trời đã nên cao, ánh nắng rọi vào phòng, chìm lại hót nữa rồi. Tối hôm qua đã rất lâu cậu mới ngủ được, nhanh thật trời đã 5.24 sáng cậu mệt mỏi đứng dậy vươn vai rồi cầm handphone bật nhạc lên, đeo đôi giày chạy ra ngoài làm vài vòng sân cho tỉnh táo đầu óc. Mãi sau này cậu vào phòng vệ sinh cá nhân mới phát hiện ra là nó đã không còn ở trong phòng tự bao giờ, trên bàn học bát mì đã được pha sẵn với mảnh giấy: " Cậu ăn xong đi học không cần đợi tôi" - Cậu cầm bát mì lên và ăn, vừa ăn vừa nghĩ đoán già đoán non chắc hôm nay nó phải trực nhật.

Trên sân thượng, nơi ngăn cấm nó mang túi vùng (mè) lên cho sê nhỏ. Vừa cho ăn nó vừa huyt, trông rất chuyên nghiệp. Phong đứng bên cạnh đổ nước vào khay cho sê nhỏ uống. Cậu quay sang nhìn nó tính trêu đùa nó nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của nó nên thôi: " Nhìn em chuyên nghiệp nhì?"

Nó không trả lời cậu mà vẫn chăm chỉ cho sê nhỏ ăn. Cậu nhìn nó rồi cười, đưa tay lên xem đồng hồ:"6.40 phút"

" Cái gì?"

"6.40 phút"

Lúc này nó mí thôi không cho sê nhỏ ăn nữa, nhanh tay buộc túi mè đặt xuống hốc cạnh bom kéo tay Phong chạy đi: " Lẹ lên muộn học rồi đó"

Thiên Phong thấy tác phong của nó buồn cười không nhịn được liền nói: " Em có thể buông tay anh ra nếu em không muốn cả hai cùng ngã"

Lúc này nó mới giật mình nhớ ra là mình đang cầm tay cậu, nhanh chóng buông tay ra rồi đỏ mặt chạy đi về phòng lấy cặp sách. Riêng phong thì cậu đã mang cặp sẵn đi rồi, quần áo sơ vin chỉnh tề gọn gàng, cậu thông thả bước từng bước xuống cầu thang, khi cậu xuống tới nơi cũng là lúc nó bước ra khỏi phòng. Hai người đứng trước mặt cổng trường đã đóng, nó thở dài: " Thôi rồi muộn học rồi làm sao đây?"

Thiên Phong từ sau tiến tới nói: " Muộn học thì sao chứ?"

Nó quay lại lờ mờ: " Tất cả là tại anh đó"

Cậu giật mình, con nhỏ này đúng là vô lý mà: " sao lại là tại anh?"

" Thì chính tại anh, xem đồng hồ muộn, rồi tác phong tới trường chậm chạp nữa chứ?"

"Ha, giờ thì không biết tại ai đây?" - Đúng là cạ lời với nó, cậu đã báo nó cách 10 phút trên sân cho sể nhỏ, nó không để tâm. Tác phong tới trường không phải tại nhỏ chân ngắn sao? Nếu không phải vì nhỏ thì cậu đã đến trường lâu rồi! Thôi được rồi, theo anh"

Cậu cầm tay nó đi, tới bờ tường sau trường, cậu ngồi xuống ý muốn nó trèo lên vai cậu leo qua tường: " Nào, mau leo lên"

Nó đứng há hốc mồm nhìn bờ tường cao " ngàn trượng " kia: " Nhưng tôi, tôi mặc váy đó"

"Trời ơi không thèm nhìn đâu mà lo, thế bây giờ có vào không?"

Nó nhanh nhẩu tới gần cậu, giẫm lên vai cậu hai tay bám chắc vào tường. Cậu dần dà đẩy nó lên, không biết nhỏ ăn gì mà nhỏ con vậy nặng dừ. Đầu chứ com tăng trọng lượng sao? Dài cao không muốn muốn ngang? Khi đẩy được nó lên cậu ở dưới đứng thở ra hơi

"Nhóc ăn gì mà nặng cân vậy?"

" Coi vậy mà anh cũng yếu ha?" - Nó ngồi trên đỉnh tường nhìn xuống dưới, nó lười nhác nhảy xuống. Lúc này cậu đã leo lên tới nơi: " sao em chưa xuống dưới

"Không thích"

"Không thích" con nhỏ này đúng là lấu cá thật. Cạ lời với nó, cậu nhảy xuống trước rồi toan bước vào lớp, thấy cậu bước đi nó đứng trên tường thành gọi to nhảy xuống:

"Nè, anh định bỏ tôi ở đây sao? Chờ tôi nữa chứ?"

Thấy nó gọi to như vậy cậu quay lại định mắng nó nhưng thấy nó lại đang chơi với, bỗng nó trượt chân ngã xuống cậu nhanh chóng tới đỡ nó. Hút chốc hai người nằm sõng soài trên mặt đất phủ toàn cỏ, bỗng có tiếng bước chân lại gần, cậu ôm đầu nó xuống ghé sát ngực cậu vì nó đang đè lên người cậu. Tiếng bước chân càng gần lên tiếng: " Ai? Là ai ở đó?" - Bước chân bảo vệ tới gần hơn, may có khóm cây sả lớn che chắn phía trước nên bảo vệ khó thấy hai người ở đó. Sau khi quan sát kỹ không thấy ai bảo vệ liền quay đi, hai người lúc này mới thở mạnh.

Lớp học đã học được phần ba thời gian, hôm nay tiết đầu là tiết anh văn môn học nó chán nản nhất, được cái bà anh văn còn trù nó nữa trừ coi bộ hôm nay là ngày xui của nó rồi. Nó lên bệ đứng bên ngoài cửa ngó nghiêng vào trong, thấy nó bên ngoài nhìn vào trong cậu ra hiệu cho nó, trong lúc cô đang quay mặt lên bảng thì cậu vẫy tay ra hiệu cho nó vào từ cửa dưới. Nó khom lưng cúi người đi kiễng chân nhanh nhẹn không để phát ra tiếng động vù vào ghế ngồi. Lúc nó vừa đặt balô xuống cũng là lúc bà giáo quay mặt ra, thấy trên mặt bàn nó chưa có sách vở bà gạt gọng kính lên nói:

"Trần Bảo Na, sách vở em đâu?"

"Dạ dạ sách vở em..."

"Vờ cậu nè, trả nhè" - Lục Thiên bàn bên nhanh nhẩu đưa vở của mình cho nó rồi quay sang cô: " Là em mượn vở bạn đấy ạ"

Thấy Lục Thiên nói vậy bà không nói gì nữa quay mặt lên giảng bài tiếp, còn nó thì ngu ngơ nhìn Thiên. Căn bản Lục Thiên là học sinh cưng của bà nên bà tha cho dễ dãn, Thiên nhìn nó cười dễ thương, công nhận chàng béo cũng có lúc dễ thương như vậy nó nghĩ bụng rồi cũng nhìn Thiên cười. Còn cậu thấy nó nhìn Thiên như vậy mặt tỏ vẻ khó chịu không thèm nhìn nó, chỉ để tập sách ra giữa bàn hai đứa coi chung.

"Sáng ngày cậu đi đâu vậy?" - An hỏi nó nhưng mắt vẫn tập chung vào bài vở của mình. Thấy cậu hỏi nó ngẩng mặt lên nhìn cậu rồi lại tập chung vào bài nói:

" Tôi đi có việc"

"Việc gì quan trọng"

"Tôi đi...đi"

Thấy nó ngập ngừng không trả lời cậu chen vào: "Thấy chưa, đi đâu cậu không trả lời được kia! Tôi không cần biết sáng ngày cậu làm gì nhưng lần sau đừng đi học muộn"

Thấy cậu lo cho mình nó cảm thấy có niềm vui len lỏi trong lòng *mỉm cười* :! "Ừm, tôi biết rồi lần sau tôi sẽ không đi muộn nữa. Được chưa?" - Cậu quay sang nhìn nó chỉ gật đầu nhẹ rồi cũng cười với nó.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Tùng tùng tùng

"Nè An, Woo sáng năm 2 rồi cậu đăng kí thêm môn năng khiếu gì?" - Nam nói vọng lên bàn AN, NA

"Bóng rổ" - Cả hai cũng trả lời

"Ừm, vậy cùng đăng kí nha" - Quay sang Na: "Còn Na thì sao?"

Nó ngại ngần trả lời: "Mình, mình cũng không biết nữa"

"Sao thế? Mình thấy cậu hát được mà, sao không đăng kí thêm môn đó?"

"Mình, mình hát được sao?"

Nam gật đầu. Nó cũng chỉ im lặng không biết trả lời sao nữa, sau buổi hôm dã ngoại của trường, tuy đã đứng trước rất nhiều người nhưng nó vẫn chưa đủ tự tin. Bỗng ngoài cửa phát ra tiếng gọi: "Trần Bảo Na"

Người con trai ấy không ai khác ngoài Thiên Phong, cậu đứng giữa cửa vẫy tay gọi nó cùng một toán đàn em. Na mở to ra mắt nhìn, rồi chớp chớp mắt, lắp không thành lời: "A a anh" - Lớp bên ngoài nhìn vào nghĩ Thiên Phong lại gây chuyện với ai liền kéo nhau ra xem thì thấy cậu gọi tên nó. Mỹ Mỹ vốn ghét nó, nay thấy Thiên Phong lại sang đây nghĩ định làm loạn nhưng không phải, nhỏ âm ức.

Bảo An, Hoàng Nam, Eun Woo cùng nhìn ra phía cửa

"Thiên Phong" - Cả ba đồng thanh, ngừng lại một chút Bảo An lên tiếng

"Thế này là sao? Cậu quen hắn?"

"Không, không như mọi người nghĩ đâu"

Thấy ba người họ biến đổi sắc thái, nó liền nhanh chóng chạy ra ngoài kéo tay Thiên Phong chạy một mạch liền lên sân thượng. Thiên Phong ngạc nhiên nhưng vẫn chạy theo nó *mỉm cười* rồi giả bộ:

""Nè, nè, đi đâu đấy? Sao kéo anh?"

Nó khó chịu: "Anh im miệng cho tôi"

Thấy nó bỏ đi như vậy An thấy khó chịu, cậu bức bối. Nam, Woo nhìn nhau thở dài, họ đều không hiểu tại sao Na lại quen hắn.

Trên sân thượng:

'Sao vậy? Sao lại lên đây?"

"Câu này là tôi phải hỏi lại anh mới đúng? Sao anh lại tới lớp tôi?" - Nó đứng khoanh tay trước ngực thở dài hỏi Phong, bọn đàn em thấy nó nói chuyện với đại ca mình như vậy liền tiến tới: "Con nhỏ này..."

Thấy vậy Thiên Phong liền lườm hắn, rồi ra lệnh cho bọn chúng rút xuống. Cậu nhìn sang nó mỉm cười rồi trả lời nó:

"Thì, tại anh nhớ nhóc mà"

Cái gì? Nhớ? Tên này bị khủng hã: "Anh chưa uống thuốc sáng hã?"

Thiên Phong ngây thơ đáp: "O anh nói thật mà"

Nó thật không thể tin được mà: "Đúng là không thể tin được anh mà"- Nói đoạn nó vẫy tay xua xua: "Anh đừng có nhảm nữa đi, nói chuyện chính tìm tôi có chuyện gì?"

" Anh đâu có nói nhảm, nhóc không tin anh à? Nhóc cho anh xin số điện thoại đi"

Nó đứng nhìn hần hách dịch xua tay lần hai chân bước đi định về lớp: "Haizzza tên này đúng là đầu óc vấn đề mà, tôi không có dùng điện thoại đâu"

Thấy nó đi như vậy phong tới cầm khuỷu tay nó kéo lại: "Nè nhóc đi đâu vậy? Cho anh số đi mà" - Lúc này nó quay lại, cậu một tay ôm eo nó, một tay rút túi quần, cả hai tay nó quơ trước vai cậu, cậu có thể nhìn nó rõ hơn ở cự li gần

Nó mở to mắt nhìn Phong : "Buông tay ra mau, anh làm gì vậy?"

Phong nhìn xung quanh, vẫn tư thế vậy trả lời: "Anh nói rồi, đưa anh số điện thoại nhóc"

Nó thật khó chịu với tên khủng này, lay lay hông thoát ra khỏi vòng vây của cậu: "Tôi nói rồi, tôi không có điện thoại anh bị điếc hả còn không mau buông ra"

Phong nhìn nó chằm chằm xem thái độ nó là thật hay giả: "Nhóc không có điện thoại?"

Nó thực sự khó chịu nha: "Anh bị điếc hả? Tôi phải nói bao nhiêu lần nữa? Thả tôi ra"

Phong đứng ngẩn người, giờ là thời đại nào rồi mà có người không dùng điện thoại vậy? Khi cậu đang đứng suy nghĩ thì liền bị ăn một cái đấm giáng trời của Bảo An. Không biết cậu theo nó từ bao giờ? Nó thấy Bảo An đánh Thiên Phong kéo tay mình ra khỏi người hần liền ngạc nhiên, mở to mắt tròn xoe nhìn cậu: "Bảo An"

Cậu kéo nó ra phía sau mình, chỉ tay cảnh cáo Phong: "Đừng có động vào nhóc"- Nói rồi cậu tức giận kéo tay nó đi. Phong đứng đấy như trời trồng nhìn nó bị An kéo đi mà cậu chỉ biết *mím cười* khó chịu bên trong lòng.

Còn về phần An, là vì cậu lo lắng cho nó lên mí đi theo không ngờ gặp cảnh tượng này, cậu khó chịu tức giận. Còn nó thấy về mặt cậu tức giận, tay vẫn cầm chặt tay nó kéo đi, mặc dù rất đau nó chỉ nhăn nhó mặt, sợ sệt. Nhìn mặt cậu lúc tức giận thật nguy hiểm: "Bảo, Bảo An"

"..."

"Bảo An, đau mà thả tay ra đi"

"..."

"Bảo An..."

"Nói, cậu giải thích đi như vậy là sao?" - An tức giận ra lệnh

Nó thấy vậy liền nép về: "Thì, tôi tôi..."- Suy nghĩ một lúc nó liền nói: "'À, tôi với anh ta quen nhau lúc sáng khi đi học muộn"

"Tôi không hỏi chuyện cậu đi học muộn? Tôi không hỏi làm sao cậu quen anh ta? cái tôi cần hỏi là cậu và anh ta làm gì trên đó?"

"Thì, thì...thì anh ta xin số điện thoại tôi, tôi nó không có"- Nó cúi đầu nói

"Xin số điện thoại? Xin số điện thoại mà ôm ấp nhau thế hả?"

Cái gì? Na ngạc nhiên ngẩng mặt lên, mặt thay đổi thái độ: "Cậu nói sao? Ôm ấp?"

"Đúng đấy. Ôm ấp? Xin số điện thoại mà ôm ấp nhau thế sao?" - Bảo An quay mặt đi hướng khác nói

Nó tức giận, cậu làm như nó là người dễ dãi, cậu ta dùng từ "ôm ấp" nghe thật nhẹ nhàng: "Cậu có biết dùng từ không vậy? Là cậu dùng sai hay cố tình? Ôm ấp sao?"

Chặn câu tiếp theo của nó cậu nói: "Đúng, đúng đấy, tôi cố tình dùng từ đó, sao nào?"

"Bộp" - Một cái tát giáng xuống khuôn mặt đẹp trai của cậu, theo bản năng cậu nghiêng mặt sang một bên đưa cặp mắt lên nhìn nó khó chịu

"Cậu đúng là đồ khôn"- Nó tức giận"âm ức :." Ừ phải đấy, chúng tôi ôm ấp nhau đấy? Sao nào? Cậu là gì của tôi mà dám xen vào chuyện của tôi" - Nó đẩy cậu ra rồi chạy đi

"Cậu..."- Nói chưa được câu cậu bị nó đẩy mạnh ra, chỉ nhìn theo bóng nó chạy đi, lần thứ 2 cậu làm nó khóc: "Đồ tồi"

Cậu đứng im lặng chôn chân ở đấy, đây là sân sau của trường cũng đồng thui là sân thể dục, sân bóng to dùng trước mặt cậu. Thật ra cậu đã thấy hết, cậu biết rõ là nó đã cố tình đẩy Phong ra nhưng sao cậu lại vẫn đối xử tệ với nó? Cậu đang cố gắng chấp nhận dần với việc nó là em gái mình, cũng

không hiểu sao cậu lại làm vậy với nó vừa rồi. Cậu ngồi xuống sân cỏ, dẫm liên tục xuống đất thật mạnh chút từng con tức giận.

Còn nó, sau khi rời khỏi sân bóng nó chạy vô nhà vệ sinh nữ, ngồi bên trong nhà cầu khóc. Có gì đó dẫm vào tim nó, đau nhói mà nó không hiểu! Hình như nó thích cậu mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Đã vào tiết học tiếp theo, cậu vào trong lớp mà không thấy nó Bảo An không khỏi thở dài ngao ngán. Cậu không thể tập trung vào bài học được cứ quay sang nhìn bàn bên cạnh. Hoàng Nam không thấy nó đâu, cậu ngồi ngơ ngác nhìn ra cửa lớp rồi lại nhìn về bàn nó hỏi Bảo An nhưng chỉ nhận được cái im lặng khó chịu của cậu. Eun Woo cũng lo cho bạn quay sang nhìn. Đáp lại Woo, Nam thở dài lắc đầu.

"Bảo Na đi đâu rồi? Có ai biết bạn đi đâu không?" - Thầy chủ nhiệm hỏi nhưng trả lời thầy là cái im lặng. Lúc này Lục thiên mĩ đứng dậy lên tiếng:

"Đình Bảo An, cậu không biết Na đi đâu sao? Chẳng phải Na bỏ học là do cậu à?"

"....."

"Sao cậu không trả lời?" - Sở dĩ cậu đứng lên hỏi là vì ra chơi vừa rồi, cậu đi qua sân bóng thấy hai người nói chuyện gì đó rồi Bảo Na tức giận chạy đi, cậu ấy đang khóc. Cậu rất ghét những ai làm con gái khóc, đặc biệt người mà cậu yêu quý.

Cái tên lớp trưởng đáng ghét này khiến cậu bực mình đập bàn thật mạnh rồi bước ra khỏi lớp. Thế nhưng vừa ra tới cửa lớp cậu va phải một người khiến cậu giật mình, còn cô bạn kia - Mỹ Mỹ làm rơi chiếc khăn lau bảng. Cậu không thèm xin lỗi, mà tức giận bỏ đi luôn. Mỹ Mỹ đứng im tại chỗ chỉ biết nhìn theo bóng cậu, gọi thầm tên cậu: "Bảo An". Tò mò là bản tính của con người, cô không biết sao hôm nay cậu ấy lại giận như vậy liền nhặt khăn lau rồi chạy theo. Đến sân sau của trường cô ngơ ngác nhìn xung quanh tìm cậu, bóng người con trai cô đơn đồ xuống đường. Cậu ngồi trên chiếc ghế đá, lưng tựa vào thành, gió thổi nhẹ nhẹ lùa vào từng ngọn lá cành cây bạch đằng. Gió thổi khiến tóc cậu bay bay lật phất nhẹ nhẹ, mắt cậu nhắm xuống. Đây là nơi mà mỗi khi chán nản cậu lại tới đây ngồi thư giãn.

Riêng Mỹ Mỹ, cô chưa bao giờ ra sân sau ngồi như thế này, muốn có một nơi yên tĩnh để ngồi nhưng không thể vì bên cạnh cô Tú Trâm và Đình Uyên luôn đi cùng. Nhắc tới hai con người này mới nói, họ là bạn thân của cô từ cấp 2 và cô luôn coi họ là người thân dù gia đình nhà hai đứa luôn gặp khó khăn, cô luôn giúp đỡ họ. Tâm tính Mỹ Mỹ luôn hay nói độc nhưng cô lại là người sống nội tâm, cô coi trọng hành động hơn lời nói. Trở về hiện tại, hình ảnh người con trai thật cô đơn mà cũng thật đẹp, đôi môi đỏ, mũi cong, mi mắt dài, da trắng tất cả đều hoàn hảo. Cô thích Bảo An, thích rất nhiều, muốn cậu để ý tới nhưng cậu chẳng bao giờ để ý tới, cô cũng buồn lắm chứ. Cô biết Bảo An chính là cậu bé mà mười năm về trước đã bảo vệ cô khi bị bạn bè bắt nạt. Vì khi ấy cô là học sinh mới chuyển tới. Có một lần cô với cậu có chuyện hiểu lầm vì trò đùa của các bạn trong lớp, các bạn ấy để vô tình, vô cớ mót vào cặp Bảo An khi cậu đi vệ sinh. Vì trong lớp mọi người đều chạy ra ngoài chơi thì chỉ có mình Mỹ Mỹ trong lớp đang cầm cúi vẽ tranh. Thấy Mỹ Mỹ ngồi đó, cậu nghĩ là Mỹ Mỹ làm liên tục giận đi tới bàn Mỹ Mỹ, thấy Bảo An cô liền cho Bảo An xem bức tranh mình vẽ.

"Bảo An, tặng cậu này"

Bảo An xem xong tức giận xé bức tranh làm đôi trước sự chứng kiến của cả lớp. Mỹ Mỹ khi đó không hiểu gì chỉ biết đứng ngơ ngác và bị Bảo An nói là người xấu. Đùng là trẻ con, cô vẫn còn giữ một nửa của bức tranh ấy, còn một nửa còn lại chắc bị mất rồi, hoặc bạn nào đã lấy đi cầm. Sau ngày hôm đó cô không còn thấy cậu đi học, bình thường tan học cô không về nhà luôn mà đi theo cậu về nhà của cậu, âm thầm mà lặng lẽ.

Cô đứng một góc khuất dưới góc cây, quay ra hướng khác mỉm cười. Lúc cô quay lại thì không thấy Bảo An đâu, quay lại lần nữa thì Bảo An đứng ngay đằng sau khiến cô giật mình. Một cơn gió vô duyên lùa tới thổi khiến tóc cô, tóc cậu bay.

"Cậu làm gì ở đây?" - Bảo An nghiêm khắc hỏi

Cô lúng túng trả lời: "Mình...mình..."

"Cậu theo dõi tôi?" - càng nói cậu càng lại gần cô hơn, cô không quen khi phải đối mặt với cậu, mặt cô dần chuyển đỏ, một người tiến một người lùi

"Không, không phải...mình..."

Lần này thấy cô lùi cậu liền nắm cánh tay của cô kéo lại gần mình, cậu nhìn cô đắm đắm, lúc này cậu thấy cô rất quen nhưng không thể nhớ ra, khi nãy chạm phải cô ở cửa lớp cậu đã thấy vậy rồi, cộng với hôm trên hành lang lớp học của cậu: "Cậu...rất cuộc cậu là ai?"

Mỹ Mỹ bất ngờ với câu hỏi của cậu, câu hỏi của cậu chẳng liên quan tới câu hỏi trước, cô đờ người.

Cậu quát lớn hơn: "Nói..."

Lúc này cô định nói thật với cậu nhưng cậu bỗng ngoảnh ra hướng khác, theo quán tính cô quay ra thấy Bảo Na đang đứng chôn chân nhìn hai người. Thấy cảnh này, rất dễ bị hiểu lầm, trai gái ở một chỗ không có người cộng thêm việc Mỹ Mỹ và Bảo An đang ở rất gần nhau. Cô liền ngã xuống khi bị Bảo An đẩy ra chạy theo Bảo Na.

"Cao Thiên Mỹ đi đâu mà lâu vậy?"- Tú Trâm nói với Định Uyển

"Sao mà biết được, cô ta có ở lớp thì tại mình vẫn phải chép bài cho cô ta..."

Tú Trâm thấy Định Uyển nói vậy thì mặt nhăn nhó lại: "Cao Thiên Mỹ, cô ta có gì hơn tại mình chứ? Chỉ được cái nhà giàu thôi...cô ta còn ngốc hơn cả tao với mày"

Định Uyển ngẩng mặt lên đẩy gọng kính nhìn Tú Trâm rồi lại quay lại bài vở cảm cú nói:"Cẩn thận cái mồm, cô ta mà nghe thấy thì lại điếc tai"

Tú Trâm và Định Uyển đối với Cao Thiên Mỹ bằng mặt nhưng không bằng lòng, cho dù Thiên Mỹ có tốt với họ thì họ cũng chỉ có đổ kị vì mỗi lần tới nhà họ chơi bố mẹ họ đều phải mua đồ ăn đắt tiền mời Thiên Mỹ. Sở dĩ ngày thường họ đâu có được ăn như vậy, họ cho rằng, Cao Thiên Mỹ nhà giàu mà luôn làm khổ nhà nghèo.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

"Bố, dừng lại đi được không??"

"Ta đã nói rồi, con không hiểu sao?Cho tới khi nào con trưởng thành, có thể gánh vác cơ nghiệp này thì hãy tới gặp ta"

"Bố, con sẽ không làm..."

"Tít tít tít"

Cuộc nói chuyện điện thoại giữa Cao Thiên Phong và Cao Thiên Trác (bố Cao Thiên Phong) luôn bị ngắt giữa chừng. Cao Thiên Trác, chủ tịch tập đoàn Cao Thiên đồng thời là ông trùm giới xã hội đen, một con người đối với khách hàng rất thân thiện, nhưng đằng sau lại nguy hiểm vô cùng. Chỉ cần ông ta muốn thì không gì là không thể. Cao Thiên Phong, con trai độc của Cao Thiên Trác, là người biết hết chuyện của người bố thân sinh.Cậu vừa thương mà cũng vừa hận ông, vì ông mà mẹ cậu mất. Đám cháy đó, quá lớn tưởng chừng nuốt cả bầu trời và mẹ cậu ra đi mãi mãi, cậu không thể ngờ một người vui vẻ như vậy lại có thể nghĩ đến cái chết trong tích tắc. Bây giờ, mọi việc ông làm ở thế giới ngầm, cậu sẽ cản, cậu sẽ chặn và cậu sẽ ngăn.

"Cậu chủ, sắp tới có món hàng sẽ được chuyển sang Macao"

"Hàng gì?"

"Súng lậu"

"Được rồi, gửi tôi địa chỉ cụ thể"

"Vâng"

"Bố, khi nào bố mới dừng lại đây??"

"Đừng theo tôi" - Một con nhóc cứng đầu lạnh chanh đi trước, thái độ giận dữ. Người con trai lẻo đẻo theo sau không nói gì, càng khiến nó tức giận

"Tôi nói là đừng theo tôi mà, cậu điếc sao?" Tầm này thì không đỡ nổi con thịnh lộ này, chàng trai lên tiếng

"xin lỗi mà"

"Xin lỗi. Hơ. bộ tôi có lỗi hả?" - Nó chống nạnh

"Không không, không phải cậu"

"Vậy theo tôi làm gì? Xin xỏ gì ? Hả?"

"Thôi cậu đừng có cùn nữa, đau đầu quá" - Ôi đến một môi vì con nhỏ này, cậu ôm đầu giả vờ đau đầu

"Hơ, vậy là giờ tôi là nguyên nhân khiến cậu đau đầu hả?" - Nó hét

"À không"

"Còn không mau cút đi, đừng lải nhải bên tai tôi"

"Được rồi cậu nói vậy thì tôi đi, người ta đã xin lỗi rồi mà còn..." - Cậu nhón nhoe toan bước đi

"Cậu nói gì? Đứng lại đó"

"Cậu đuổi tôi mà, sao tôi phải đứng lại?"

"Tôi nói cậu đứng lại"

Gi thế này, đáng lẽ phải ở lại chứ?? Sao cứ bước đi thế kia? Thấy cậu đứng dưng với mình như thế, nó trực trào khóc

"Đứng lại"

"ĐINH BẢO AN...CẬU LÀ ĐỒ TÔI" - Sau khi hét lên, nó khóc tu tu luôn, ngồi bệt xuống đất. Thấy nó khóc to hơn cậu bèn chạy quay lại gần nó;

"Được rồi được rồi, tôi ở lại được chưa? Con gái các cậu đúng là khó hiểu"

Đinh Bảo An, cậu là thanh niên thế hệ mới...cậu chắc là mình biết dỗ gái nín khóc chứ??

Dường như thấy mình đã nói sai, cậu bèn im lặng nhìn nó, còn nó càng khóc to hơn

"thôi thôi được rồi, nín đi"

"Cậu với Cao Thiên Mỹ, vừa rồi có hành động gì?" - Nó bỗng dưng im lặng, đột ngột hỏi làm cậu ngỡ ngác

"Gi gì...tôi với Cao Thiên Mỹ, làm gì?" - Cậu lúng túng trước thái độ của nó, mặt đỏ đi vì khóc, vẫn phụng phịu vài cục nước mắt, đẩy nhẹ gọng kính lên lấy tay lau nước mắt

"Cậu...hức...với Cao Thiên Mỹ hức vừa rồi hức có hành động gì hức"

Ô mô, con nhỏ này quay như chóng chóng nhỉ?? Đang khóc sụt sướt bỗng trở mặt được nhỉ?

"Tôi với cậu ta va vào nhau thôi, và.. "

"Và sao?"

"Và, và và tôi va vào cậu ta khiến cậu ta ngã xuống. Cậu biết đấy, tôi là người tốt mà phải không?"

"Có thật chỉ vậy không?"

"Thật...tôi..." - Cậu định nói "tôi thế" nhưng rồi khựng lại, cậu cũng còn giận nó vì nó để Cao Thiên Phong ôm mà, sao giờ lại lật ngược thế này..."Thật hay không mà sao cậu khóc vậy? Chẳng lẽ vì lí do đó à?"

Lúc này nó đỏ mặt hơn, liền quay mặt đi chỗ khác:" Ai ai nói vậy chứ?"

"Nói đi nào? Sao Cậu giận vậy chứ?" - Cậu ngồi cạnh nó đưa tay nâng mặt nó quay lại hỏi

Nó tránh:" Không có mà"

"Haizzz, lại nói dối kia..."

"Tôi không có"

"Không có thì thôi, tôi đi đây"- Cậu đứng dậy giả bộ đi thì nó nói

"Tôi thích cậu"

Cậu đơ người. Nụ cười chợt tắt, vậy là điều cậu không muốn nghe, cậu không muốn thấy lại xảy ra. Cuối cùng nó cũng nói nó thích cậu, tìm cậu đập nhanh hơn, cậu cũng vậy cũng thích nó, nhưng hoàn cảnh này cậu không thể. Sao anh trai lại thích em gái mình cơ chứ, nếu là tình cảm anh em bình thường thì không nói, nhưng đây lại là...

"Tôi thích cậu, ngay từ đầu đã thích cậu rồi"

"Cậu quay lại nhìn nó." Không được, cậu không thể thích tôi được"

"Nó ngơ ngác đứng dậy nói chuyenej với cậu, ngồi mãi ngửa đầu lên thật khó chịu: " Sao chứ?"

"Chúng ta..chúng ta..chúng ta còn quá nhỏ để nói chuyện này"

"Gi vậy chứ? Cậu không thích tôi sao?"

"rồi thời gian sẽ trả lời, khi chúng ta trưởng thành..."

Con gió vô tình lại kéo đến, cậu không thể nói cho nó biết rằng nó là em gái cậu sẽ khiến nó gặp nguy hiểm. Còn nó, chỉ đơn thuần nghĩ rằng cậu nói đúng. Và từ giờ phút này, nó muốn mau chóng trưởng thành để nghe câu trả lời của cậu. Nó sẽ chỉ tập trung vào học từ bây giờ cho tới lúc đấy. Đúng vậy, thời gian sẽ trả lời, sẽ trả lời tất cả.

"Một cuộc đời, chúng ta gặp biết bao người. Và tôi cũng vậy, chúng ta đưa tiễn biết bao người. Mỗi cuộc gặp gỡ đối với tôi, có gặp gỡ là có chia ly, một cuộc khởi đầu của tiễn đưa. Có vài người họ chỉ việc đi, ta chào một câu và thôi, và họ đi mất, hình ảnh ấy của họ đã bị bộ nhớ của ta xoá bỏ, như 1 khoảng khắc không tên. Có vài người, ở lại lâu hơn. Ta kịp ghi nhớ, vô tình và hời hợt."

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

" Cao Thiên Lộc, ông đến bây giờ vẫn không bỏ được tật đó. Nói xem, con gái ông bây giờ đã bao nhiêu tuổi rồi mà ông còn cặp kè bỏ bịch với một đứa bằng tuổi con gái mình hả?" - Hải Cao Lãnh, (mẹ Cao Thiên Mỹ, vợ Ca Thiên Lộc-bố) tức giận nói.

Cao Thiên Lộc, ngồi trên ghế nhảy chân hấn mặt. Có vẻ ông đang rất khó chịu với bà vợ, ông đứng dậy lên giọng: "Còn bà thì sao hả? Bà nghĩ tôi không biết sau bà đang làm tình với ai sao? Bà đừng tưởng bà làm gì tôi không biết"

"Ông, ông..."

"Sao hả? Bà làm được sao tôi không làm được. Chả phải ngày xưa bà lấy tôi cũng chỉ vì tiền sao? Giờ tôi hết tiền rồi, thất thế rồi chỉ còn cái công ty nhỏ con kia không đủ nuôi bà nên bà cần sau lưng tôi đứng không?"

Hải Cao Lãnh tức giận: " Ông im đi, tôi làm như vậy là vì cái nhà này!..."

Cao Thiên Lộc cắt ngang: " Vì cái nhà này, bà không có tư cách nói vì cái nhà này. Cái nhà này là do tôi, từ dòng họ tôi không phải của bà. Từ nay cho đến lúc chết, tôi sẽ không cho bà động đến tài sản của tôi"

"Cao Thiên Lộc, ông thật già rồi nên hồ đồ. Ông có biết trong đó có bao nhiêu cổ phần của tôi không sao ông dám nói vậy chứ???"

"Được nếu bà muốn lấy lại cổ phần vậy li hôn đi"

"Li hôn? Cao Thiên Lộc ông đúng là ông già hồ đồ mà, ông nói li hôn là li hôn luôn sao? Hả...Ông muốn bỏ mẹ con tôi theo con nhỏ đó đúng không hả?"

Cao Thiên Lộc tức giận vò đầu: " Bà im đi" - Nói rồi ông đi thẳng về phòng đóng sập cửa lại không nghe thêm lời nào từ Hải Cao Lãnh. Hải Cao Lãnh tức giận, ngồi phịch xuống ghế sofa vừa lúc này, cửa chính hé mở, Cao Thiên Mỹ bước vào, mặt lạnh lùng: " Con về rồi!"

Thấy con gái, Hải Cao Lãnh làm bộ vui vẻ hỏi con gái: " Thiên Mỹ, con về rồi sao? Đã ăn gì chưa? sao con về muộn vậy?"

"Con ăn rồi" - Cô đi thẳng lên phòng, quăng đồ một nơi, nằm phịch lên giường thờ phất một hơi dài. Cái nhà này, đã làm nên tính cách của cô từ khi cô còn là một đứa trẻ. Hai người họ, lúc nào cũng trong trạng thái căng thẳng, đầu đá nhau nhưng trước mặt con cái họ, họ lại giả vờ như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Cô biết chứ, cô cũng giả vờ cùng với họ diễn một vở kịch mang tên gia đình. Cô bắt đầu sống khép mình hơn từ năm 4 tuổi, cho đến khi học nhà trẻ với cậu. Nghĩ rằng cô sẽ vui vẻ hơn nhưng không, đúng cái cậu không tới lớp nữa. Điều đó khiến cô không dám kết bạn với ai thêm lần nào nữa. "Đồ xấu xa" - đúng khi đó cô đã bị mọi người coi lập.

Đối với một đứa trẻ, tình yêu thương của cha mẹ rất quan trọng vậy mà trong lúc một đứa trẻ bắt đầu với cuộc sống của chính nó thì lại bị chính những người mà nó yêu thương đối xử tệ. Khi đó, cô nghĩ, có phải bố mẹ ghét cô không? Sao lúc nào họ cũng cãi nhau? Họ có biết trái tim cô đang dần bị tan nát, để vui vẻ với bạn bè, cô chỉ biết làm con ngốc. Khó khăn lắm cô mới có bạn chơi cùng là Tú Trâm và Định Uyên. Khi đó, bố của Tú Trâm và Định Uyên là bị tai nạn giao thông không ai giúp đỡ đúng lúc cô tan học qua.

"Cháu bé, cháu bé hãy cứu ta"

Thấy hình ảnh đó, Cao Thiên Mỹ sợ sệt định toan chạy đi nhưng không, cô không muốn bị coi là "đồ xấu xa" nên đã quay lại, run rẩy lấy điện thoại ra gọi cho mẹ. Rồi sau đó hai mẹ con đưa ông ta tới bệnh viện. Bố mẹ Tú Trâm, Định Uyển mang ơn cô, nên coi cô như ân nhân dù nhỏ tuổi. Bắt đầu từ đó, Tú Trâm và Định Uyển cũng chơi với cô.

Cô lấy cuốn sổ tay ra, bức tranh bị xé làm đôi nay còn một mảnh được cô ghi vào cẩn thận.

"Đây, cho em"

Trên sân thượng Kí túc xá đơn lớp 10 và đơn lớp 12, cách nhau bởi cái hành lang được xây bằng gạch, Cao Thiên Phong đưa cho nó một hộp hình chữ nhật.

"Giờ đây?" - Nó cầm hộp đó lật trước lật sau, tiếp đó lắc lắc

"Mở ra coi"

Nó từ từ mở chiếc hộp đó ra, là một chiếc điện thoại

"Điện thoại sao?"

Cao Thiên Phong gật đầu.

"Sao tự dưng mua tôi điện thoại làm chi?? Tôi đâu cần đâu...nè trả nè!"

"Trời ơi má, điện thoại rất thông dụng và hữu ích đó má. Nó có thể vừa nghe vừa gọi, nhắn tin, chat online, lướt web, tra thông tin, nghe nhạc, chụp ảnh..."

"Tôi biết, nhưng...nó chả ra sao cả."

Reng reng reng...chuông điện thoại Cao Thiên Phong vang lên

"Cậu chủ, sắp đến giờ rồi! sao còn chưa tới vậy?"

"Được rồi, tôi tới đây"

Tắt điện thoại đi, quay sang nó nói: "Bây giờ muộn rồi, về phòng ngủ đi"

"Anh còn đi đâu à? Tối giờ cấm nghiêm rồi đó" - Khi này đứng đó nó có nghe thấy câu anh vừa nói, nó tò mò hỏi.

"Anh biết rồi, không phải lo, mau xuống phòng đi, lạnh rồi" - Và rồi anh quay lưng đi về phía cánh cửa, bước đi thật nhanh trong đêm. Nó đứng đó ngoác nhìn anh đi khuất rồi lại nhìn hộp điện thoại thờ dài.

"Có 2 xe container đang tiến gần"

"Được rồi, xác nhận mục tiêu".

Trong đêm tối, bóng người mặc đồ đen phủ trên mặt đường. Hắn ta đứng trên nóc nhà trắng bỏ hoang, cầm ống nhòm soi xung quanh. Hắn đang tìm mục tiêu của mình, món hàng này nhất định hắn phải lấy lại. Đầu đó, một người đàn ông khác đang hack một số thông tin về món hàng. Vì đây là món hàng của Cao Thiên Trác, ông ta là một người cẩn thận với món hàng của mình, mỗi lần đi giao ông đều gắn camera quan sát hành động của đàn em.

"Mạnh Vũ, đã xong chưa?"

"Ok cậu chủ"

"Hành động"

Lời nói dứt xong, Cao Thiên Phong nhảy xuống dưới, chặn đầu xe. Hai tên lái xe giật mình. Trước mắt chúng là một người mặc áo đen, mũ đen, găng tay đen, khẩu trang, găng tay đen đứng quay lưng lại phía chúng. Một tên lái xe đầu thò đầu qua ô cửa quát:

"Cái quái gì vậy, này Đen, muốn chết hả, cút ra chỗ khác"

Không có tiếng trả lời. Đen vẫn chưa đi, hắn quát lần 2: "Mày bị điên sao, hay để anh mày cho một trận mới tỉnh ngộ hả?" Nói rồi hắn đẩy cửa đi xuống.

hắn tiến lại gần Đen." Ê này..."

Chưa nói xong hắn đã bị Cao Thiên Phong cho một cú đấm, một cú đập và một cước quay trên không đập thẳng vào gáy khiến hắn ngất lịm. Tên lái xe sau, ngồi mãi mà chưa được đi, không biết có chuyện gì xảy ra mở cửa xe đi lên phía trước và bị Mạnh Vũ cầm gậy đập mạnh vào đầu bất tỉnh nhân sự. Hai tên này bị trói vào một chỗ ngay ven đường, còn hai chiếc xe chở hàng, Cao Thiên Phong và Mạnh Vũ mỗi người một đánh về bãi đất trống rồi tiêu hủy. Cao Thiên Phong ngồi nhà theo dõi nhưng bị mất tín hiệu liền cho người đến kiểm tra thì chỉ thấy hai tên đàn em đang nằm say xư một chỗ, xe hàng thì mất tích. Ông ta tức giận lôi hai tên lái xe vừa rồi cho đàn em xử lý.

"Ông chủ, lại nhìn xem" - Một tên đầy tớ chạy tới thông báo.

"X" - Nhìn thấy kí hiệu này, ông càng tức giận hét lên." Lại là X, tên khốn kiếp. Rốt cuộc hắn muốn gì?"

Nói về X - một nhân vật bí ẩn luôn chặn đường phá ngang mọi hành động tiến công của Cao Thiên Trác. X bí ẩn này không ai khác chính là con trai ông, Cao Thiên Phong. "Lại là X" - Đứng lại là X, không biết bao lần X (Cao Thiên Phong) tức giận vì X. Lần này X để dấu X trên cổ tay hai tên lái xe. Đó là dấu hiệu khi X xuất hiện.

"Bản tin sáng ngày...có nội dung như sau:" - Giọng biên tập viên thời sự cất lên trên ti vi." Sáng sớm ngày hôm nay, trên đoạn đường xxx đã xảy ra một vụ cháy lớn giữa hai xe container lớn. Quan sát CCTV cho biết, hai chiếc xe này đi ngược chiều và va chạm lớn dẫn đến cháy nổ, hiện tại chúng tôi không thấy tài xế xe, phái cảnh sát cho biết có khả năng họ đã thoát được ra ngoài phía sau cánh cửa bị che CCTV..."

"X- Tên khốn"

" Mạnh Vũ, cậu khá lắm, trình độ hack của cậu ngày càng được nâng cấp rồi đấy" - Chàng trai cười ném cho Mạnh Vũ non bìa ." Đây, đón lấy"

"Tất cả nhờ cậu chủ chỉ bảo".

Ở một nơi nào đó:" Các cậu khá lắm, Cao Thiên Phong cậu nghĩ cậu an toàn sao? Cao Thiên Trác, chúc mừng ông, ông sẽ thất bại dưới tay con trai mình". Lam Thần, cô gái mỏng manh nhìn có vẻ yếu đuối nhưng lại đầy thủ đoạn ấy đang tính trả thù cho cái chết của cha mình. Thế nhưng cô đâu biết, Cao Thiên Phong đã biết tất cả những mảnh khốc của cô. Anh vẫn nhẹ nhàng bên cô, dù biết cô đang lợi dụng. Anh không muốn cô trở thành sát nhân, nên cứ nhẹ nhàng giúp cô làm theo kế hoạch của cô. Cô không yêu anh, cô chỉ lợi dụng anh. Anh biết, nhưng anh lại yêu người con gái đó mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Này nhỏ phiền phức, Lục Thiên đi đâu rồi?"

Nó đang ngồi ngoài ban công suy nghĩ linh tinh thì Duy Kỳ bước tới:" Hey, bạn Duy Kỳ con gió nào đưa bạn tới phòng mình vậy?"

Chiến Anh khó chịu:" Trả lời vào chủ đề chính đi, Lục Thiên đi đâu rồi?"

"Áy, Lục Thiên đi đâu sao tôi biết được'. Có chuyện gì sao?" - Nó tò mò nhảy khỏi ban công

Duy Kỳ khoanh một tay, một tay kia đưa lên cằm suy nghĩ, chân bên nhún, thấy kiểu dáng của Duy Kỳ lạ lạ nó ngơ ngác nhìn Duy Kỳ từ trên xuống dưới. Duy Kỳ thấy nhột người, quay qua nó thì thấy nó đứng như một con ngốc nhìn mình:" Nhìn gì mà nhìn, vô duyên"

Lúc này nó mí mắt rồi tự cười. Duy Kỳ tức giận nói:" Cậu khùng hả, bạn bị mất tích mà không lo còn cười!"

"Cái gì Lục Thiên mất tích hả?" - Nó bỗng hét toáng lên, Duy Kỳ vội che miệng nó lại." Cậu điên hả? Sự tình còn chưa rõ cậu hét cái gì chứ? Bây giờ phải nhờ thêm mấy bạn lớp mình đi tìm chứ?"

"Ừ ừ ừ, đúng rồi phải đi nhờ, đi nhờ thôi" - Nó vẫn như người mất hồn, trong đầu nó Chiến Anh liệu có thắng??"

"Cậu bị sao vậy? Cậu như người bị mất hồn vậy?"

Nó chột dạ:" À không không có gì". Chợt nhớ lúc Duy Kỳ kêu là Lục Thiên mất tích, nó hỏi lại:" Mà Duy Kỳ này, Lục Thiên gần phòng cậu mà"

Duy Kỳ liền khoanh hai tay từ từ uốn chuyển quay lại như thiếu nữ trả lời ."Gần phòng không có nghĩa cùng phòng bạn Trần Bảo Na thân mến!"

"Cái gì? Lục Thiên mất tích?" - Eun Woo và Hoàng Nam đồng thanh đáp. Nơi bọn họ đang đứng là nhà ăn của kí túc xá. Vì lúc này là 22h đêm nên rất

ít học sinh còn lảng vảng lại nhà ăn. Eun Woo vốn là cậu nhóc tốt bụng nên mỗi tối thường xuống giúp U Thuần dọn đồ. Bảo An ngồi cắm đầu vào điện thoại chơi game. Còn Hoàng Nam, ba lô vẫn còn đeo trên vai, quần áo cũng chưa kịp thay đang ngồi ăn tạp tá túc ở quán. Không biết cậu đi đâu mà tới giờ này mới về.

"Hai bạn à? Làm ơn vặn nhỏ vo-lu-me xuống! Chuyện còn chưa rõ mà..." - Duy Kỳ nói.

"Cái gì mà chưa rõ... Vậy rốt cuộc là sao?". Hoàng Nam thắc mắc. Eun Woo cũng ngừng công việc dọn dẹp, Bảo An ngừng chơi game, tất cả đổ dồn ánh mắt về hai nhân vật phía trước mặt. Như thấy mọi người đang đưa ánh mắt, ném câu hỏi về phía mình Bảo Na liền khua tay từ chối câu hỏi rồi hí tay về phía Duy Kỳ. Duy Kỳ có chút lúng túng liền nói: "À ừ, thì tại cả ngày không thấy mặt lớp trưởng đâu, hôm nay tôi có sang phòng Lục Thiên muốn hỏi bài mà mấy lần đều không gặp nên tôi hơi lo."

"Này bạn Duy Kỳ, bạn đang làm quá nên rồi đó" - Eun Woo tỏ vẻ khó chịu

"Tôi..."

"Không phải đâu, hôm nay thằng bé có xuống đây ăn cơm mà." - Người phụ nữ từ phía sau tay cầm cây chổi lau nhà vẫn còn đeo tạp dề nói.

"U Thuần". Mọi người nhìn về phía U

"Thật sao U?". Duy Kỳ hỏi, U gật đầu: "Đúng vậy, nhưng hôm nay sắc mặt thằng bé có vẻ khác mọi hôm"

"Khác sao U?". Bảo Na nhón chân lên đẩy người về phía trước, một tay đặt lên quỳ để đỡ một tay đẩy gọng kính.

"Lục Thiên hôm nay ăn rất ít, bỏ rất nhiều đồ ăn, mặt trắng bệch. Ăn được vài miếng liền bỏ bữa chạy đi. Nhưng đi đâu thì U cũng không rõ"

"Chúng ta liền đi tìm Lục Thiên". Bảo An đứng dậy nói, cậu tắt luôn điện thoại, dứt tai nghe vào túi quần chạy đi trước. Theo sau là Hoàng Nam. Eun Woo cũng bỏ luôn công việc chỉ kịp nói với U rồi phóng đi: "Xin lỗi U con phải đi trước."

"Cám ơn U". Đó là lời cảm ơn của nó. Duy Kỳ chỉ kịp gọi với theo: "Này các cậu chạy đâu vậy? Có biết cậu ấy ở đâu không mà chạy nhanh vậy hả? Chả phải các cậu không tin tôi sao? Chờ tôi với"

Trên đường vắng người qua lại, bóng 5 bạn học đổ xuống đường dưới ánh đèn. Những cơn gió chớm lạnh của mùa thu về đêm bắt đầu thổi. Nó vừa chạy vừa ôm lấy thân mình, vì lúc này trên người nó chỉ mặc mong manh chiếc áo phông tay.

"Cậu mặc thêm áo này vào đi, nhìn cậu như sắp chết vậy đó". Duy Kỳ đưa cho nó chiếc áo cánh caro màu xanh nước biển. Nó mỉm cười từ chối nhưng Duy Kỳ "ép" nó một là mặc hai là về kí túc chò. Kết quả là nó mặc áo, sao có thể bỏ bạn chứ.

"Lục Thiên à, Lục Thiên..."

Đi tìm được một đoạn, họ gặp được Lục Thiên. Cậu bước ra từ một tiệm cafe nhỏ cùng với Tian. Lúc này tất cả nhanh chóng chạy về phía Lục Thiên và Tian. Bảo Na là người phát hiện ra đầu tiên và tới đó liền: "Lục Thiên, cậu ... cậu đi đâu mất tích cả ngày vậy? Có biết mọi người lo cho cậu lắm không?"

Lục Thiên có vẻ hốt hoảng khi thấy mọi người, da mặt cậu tím lại mồ hôi vài giọt lăn tăn trên trán: "Sao mọi người lại...?"

Duy Kỳ mếu máo đến ôm Lục Thiên: "Tiểu Thiên, cậu đi đâu mình tìm cậu cả ngày lo muốn chết". Ôi không câu nói này của Duy Kỳ khiến tất cả sững sờ lặng im chỉ biết nhìn nhau rồi tự đặt dấu chấm than.

Lục Thiên bất ngờ bởi Duy Kỳ liền e lệ đẩy cậu ra: "Mình, mình..."

Lúc này Tian lên tiếng trả lời thay. Cậu dứt tay túi quần ung dung: "Cậu ta đi làm thêm"

"Cái gì? Đi làm thêm?". Eun Woo và Bảo Na đồng thanh

"Lớp trưởng à, sao cậu lại đi làm thêm chứ? Nhà cậu đâu có thiếu thốn? Với lại chúng ta còn là học sinh nữa mà". Bảo Na nói

"Mình..."

Tian tiếp lời: "Chẳng những vậy, cậu ta còn ngất đi vì chảy máu cam nữa. Người thì to xác tướng khỏe mà yếu".

"Cái gì? Ngất đi vì chảy máu cam?". Eun Woo và Bảo Na đồng thanh tập 2

Eun Woo hỏi thêm: "Sao lại vậy?"

"Tất nhiên rồi, nhìn sắc mặt cậu ta là tôi biết cậu ta bị u...". Câu trả lời tiếp theo của Tian chưa hoàn thì Lục Thiên ngăn lại: "Mình chỉ bị ốm nhẹ thôi, do chưa quen với công việc nên vậy. Thôi muộn rồi chúng ta về thôi, tới giờ giới nghiêm rồi". Lục Thiên đề nghị tất cả đồng ý rồi cũng quay về.

"Tiểu thiên, lần sau đi đâu nhớ báo cho Kỳ biết nha, chứ không Kỳ lo lắm nha". Duy Kỳ khoát tay Lục Thiên hơi làm nũng, Lục Thiên lé lé rồi cười hờ

nói." Được được"

Bảo An và Hoàng Nam đi sau cùng, hai người chỉ nhìn nhau một cái rồi quay đi." Lẽ nào cậu ấy...". Hoàng Nam nói

"Có lẽ vậy"

"Không phải là có lẽ đâu, mà là đúng như vậy đó". Từ phía sau Bảo An và Hoàng Nam, Tian bước lên phía trước nhìn hai người rồi khẳng định, tiếp tục đi lên.

Thấy bóng dáng Tian, Eun Woo liền nhớ:" Này Tian, cậu cũng đi đâu giờ này?"

Tian quay lại trả lời lạnh lùng:"Liên quan đến cậu hả? Đi đâu là việc của tôi"

Vì câu trả lời của Tian mà Eun Woo khó chịu, cậu quyết đuổi theo Tian ăn thua với cậu:" Ấy cái tên Tian đáng ghét này...Cậu ta sao càng ngày càng quá đáng, này Quất Dương cậu quay lại cho tôi, đứng lại đó, tôi kêu cậu đứng lại có nghe không?"

"Đồ Gù đàn độn, tôi không phải họ Quất là họ Quách, cậu nghe rõ chưa hả? Nghe chưa?". Tian hét lên

"Tôi thích gọi cậu vậy đó sao nào đồ quất..."

"Đồ Gù thối tha, xấu tính bèn tiện..."

"Cái đồ quất con nhò nhen ích kỷ thô lỗ"

"Này Cha Eun Woo tôi không có nhò nhen ích kỷ như cậu nha"

"Còn cậu thì sao? Tôi cũng không xấu xa bèn tiện như cậu nhé"

"Cha Eun Woo...". Cứ thế hai người cứ đấu khẩu qua lại khiến mọi người phía sau chỉ biết thờ dài. Tất cả trừ 4 người là hai tên " Chó-Mèo" kia cộng với Lục Thiên đang bị Duy Kỳ hành hạ lỗ tai ra thì 3 người còn lại mỗi người một suy nghĩ riêng. Con gió lạnh lại vô tình thổi đến, tại qua mặt khiến nó nhẩn lại. Lúc này, Hoàng Nam thắc mắc:"Na này, chả phải áo của Duy Kỳ sao?".

Nó quay lại trả lời:" Ừm, lúc tìm Lục Thiên, Duy Kỳ cho mình mượn"

"Đồ cứ nói Duy Kỳ khó tính, ghét cậu. Giờ thì cậu biết rồi đấy". Bảo An nói, nó mỉm cười gật đầu. Chuông điện thoại thông báo tin nhắn, nó mở ra đọc: " Ế nhóc, đang đâu vậy?". Là tin nhắn của Cao Thiên Phong, danh bạ để tên "Anh trai Phong". Cái gì mà Anh trai Phong chứ, nó cầm điện thoại đọc tin nhắn mà phát khùng lên trả lời: "Giờ này anh nghĩ tôi đang ở đâu chứ?". Send.

Tít tít tít

"Anh thấy nhóc đang ở ngoài"

Oái, sao anh ta biết ở ngoài hay vậy. Nó ngo ngo nghiêng quay ngang quay dọc nhìn xem anh ta ở đâu nhưng với 1 con cặn như nó mà nhìn trời tối thiếu ánh sáng thì chả biết thấy gì huống chi anh ta còn mặc nguyên cây đen như vậy phía sau nhóm nó.

"Không xong rồi, cổng bị khóa rồi làm sao đây?" - Eun Woo lên tiếng.

Lúc này Lục Thiên nói:"Xin lỗi mọi người để mọi người lo lắng, đã vậy còn muộn giờ về nữa"

Duy Kỳ an ủi:"Không phải lỗi Tiểu Thiên, đừng lo lắng"

Nó vẫn không hề để ý đến hiện trạng cổng bị đóng nhẹ nhàng đọc tin nhắn: " Anh ở đâu? Sao biết tôi ở ngoài?". Send.

Tít tít tít

"Phía sau nhóc, quay lại đi"

Nó liền quay lại lần nữa, nhưng vẫn không thấy:" Anh khùng hả? Có ai đâu?"

Ôi con nhóc này, đúng là cặn mà. Lần này cậu không trả lời tin nhắn nó nữa, cậu đi lên phía trước cổng kí túc:"Đi theo tôi"

Mọi người ngạc nhiên đồng thanh trừ An, Nam và Lục Thiên đang ho khụ khụ:" Cao Thiên Phong"

"Không cần ngạc nhiên thế đâu"

Cao Thiên Phong, Cao thiên...oái Cao Thiên Phong, lúc này nó mới đưa mặt lên hỏi:" Cao Thiên Phong, anh ta đâu?"

Eun Woo và Tian chỉ tay:" Kìa kìa"

Cao Thiên Phong chỉ cười với nó rồi quay lưng đi." nếu không muốn ngủ ngoài trời thì theo tôi"

"Cao Thiên Phong, anh..." Nó chưa nói xong thì Bảo An và Hoàng Nam liền đi theo anh ta, tiếp đó là người. Đến sau tường sau kí túc xá, mọi người chỉ biết há hốc mồm nhìn bức tường cao "ngàn trượng" kia mà không khỏi than thở. Trong khi Eun Woo và Tian lại đầu võ mồm vì không ai muốn cống ai lên vai thì mọi người theo Thiên Phong tới sau 1 bụi cây bị che lấp chiếc cổng cũ rích đã han gỉ. Thiên Phong nhẹ nhàng mở chiếc cổng bỗng kết 1 tiếng khiến mọi người giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

"Này điện thoại cậu đâu ra vậy?". Lúc này đang Bảo An đang nằm trên giường, còn nó đang soạn sách vở.

"Ừm, của Cao Thiên Phong đó. Tôi chỉ mượn của anh ta thôi, rồi tôi sẽ trả tiền lại"

"Tôi đâu có hỏi lí do sao cậu trả lời gọn vậy."

Nó không thèm đáp trả lại cậu, nếu đáp lại chỉ có đầu võ mồm mồm nhau thôi nên nó im lặng. Thấy vậy cậu gấp cuốn sách đang cầm trên tay xuống lấy chân đập lên mình nói" Xong nhớ khóa cửa tắt điện đi đấy"

"Ừm..."

Trên đường đi, nó cũng cậu và Nam đi học. Thời tiết bắt đầu giao mùa loáng thoáng vài hạt mưa bay nhẹ phả vào không trung. Nó thấp thỏm suy nghĩ về chuyện kiếm tiền trả cho Cao Thiên Phong. Có khi hay gọi điện về mượn tiền mẹ? Không được, mẹ nó đâu có nhiều tiền cho nó chứ? Tiền mẹ nó gửi cũng sắp hết rồi? Không thể trông chờ vào mẹ được...nhưng nó cũng không biết xin việc ở đâu? Bỗng nó liền nhớ tới chuyện hôm qua của Lục Thiên. Phải rồi, nó sẽ hỏi công việc của Lục Thiên.

Nhìn trước, nhìn ngang không thấy nó đâu, quay sau nhấp nhòm mãi mí thấy cái đầu nó lúi chúi giữa đám học sinh khác, Bảo An gọi: "Này nắm lùn, làm gì mà thất thần phía sau vậy? Tính âm mưu gì hả? Còn không mau nhanh lên"

Thấy có người gọi mình, nó đưa mắt nhìn thấy cậu phía trước tay nhét túi quần đeo tai nghe cùng với Hoàng Nam vẫy tay thân thiện đợi mình nó ậm ừ rồi chạy về phía trước:" Cậu lúc nào cũng nghĩ xấu người khác. Làm như mình tốt bụng lắm...Đừng tưởng tôi thích cậu rồi cậu tự cho mình quyền hơn tôi nhá..."

Cả hai giật mình, riêng Hoàng Nam còn sốc hơn:" Bảo Na, cậu cậu vừa nói cái gì?"

Nó lúc này mí thấy mình nói lỡ miệng lên cười khỏ không trả lời chạy tới trường trước. Nam quay sang An, cũng chỉ thấy được khuôn mặt ngơ ngác của An...Nam mỉm cười huých tay An." Này, có chuyện gì giữa hai người vậy?"

An ngại ngần:" Có có chuyện gì là chuyện gì?"

"Đừng giả bộ nữa? Có phải cậu tỏ tình với Na rồi không?"

An tỏ vẻ khó chịu:" Cậu khùng hả? làm gì có chuyện Đinh Bảo An này đi tỏ tình hả?"

Lúc này Nam được thể cười lớn vì bất thóp được ý của An:"À vậy sao? Nói rõ tôi nghe nào?"

An ngại:" Thì là, hôm đó...cậu ta khóc như điên...sau đó tôi đỡ dành mãi không nín...rồi..."

"Rồi sao?" - Nam tò mò

"Rồi...cậu ta nói thích tôi..."

"Vậy cậu trả lời sao?". Nam khăn trương

Thấy dáng vẻ khăn trương của Nam, An nói:"Thì tất nhiên là từ chối rồi. Tôi nói rồi thời gian sẽ trả lời cậu"

Nam bất ngờ, vì Năm biết Ấn có thích Bảo Na, thích từ đầu và thích nhiều là đằng khác nhưng tại sao? Tại sao cậu lại từ chối?:" Sao vậy?"

"Còn sao nữa...tôi với cậu ta là anh em cậu quên rồi sao?"

Hả???À, cậu ấy vẫn nghĩ Bảo Na là em gái ruột mình vì sợi dây chuyền. Không biết khi nào mọi chuyện mới chấm dứt. Cậu thấy tội cho cuộc tình của họ, nhưng đúng là cứ để thời gian trả lời cho tất cả....

"Cháu đến rồi sao? Lại đây ". Bà nội gọi đứa cháu thất lạc của mình đến gần trong căn phòng trắng mùi của thuốc sát trùng. Bên cạnh bà là ông bác sĩ trung tuổi, trên cổ có đeo ống nghe hai tay đút túi áo ý tế trắng. Cô gái từ từ tiến lại gần vào trong, một người trung niên khác mặc đồ bệnh nhân nằm bất động trên giường truyền nước.

"Bà nội...đây là...". Tuệ Chi chỉ tay về phía người bệnh nhìn bà nội mình hỏi

Người bà gật đầu trả lời:"Đúng vậy, là bố con đó". Người bà tiến lại gần Tuệ Chi hơn xúc động nói:" Nào Bảo Linh, mau đến chào bố đi"

Lúc này Tuệ Chi như không tin vào mắt mình, cô lại gần người bệnh mắt rung rung nghẹn ngào:" Bố, là bố con ư? Không thể nào...không thể nào...chà phải ông ấy đã..."

Người bà cắt lời:" Đúng là như vậy Bảo Linh, nhưng bố con không chết, bố con bị mất ý thức và nằm thực vật suốt bao nhiêu năm qua"

"Không thể như thế được...bố...bố à...bố tỉnh lại đi...bố tỉnh lại nhìn con đi...là con...con là con gái bố...Đình Bảo Linh này bố... bố à". Cô bỗng khóc òa lên ôm lấy thân xác người bệnh.

Tùng tùng tùng

Giờ ra chơi tiết hai bắt đầu, nó nằm dài trên bàn rồi nhìn sang bàn Eun Woo thấy Lục Thiên đang chăm chú làm bài liền nhảy vô sang:" Lục Thiên..."

Lục Thiên cười ái ngại hỏi : " Có chuyện gì vậy bạn Bảo Na"

"Lục Thiên...". Nó nhìn quanh lớp xem có ai để ý mình không rồi nói tiếp:" Chỗ cậu, còn tuyển nhân viên không?"

Lục Thiên ngạc nhiên:" Có chuyện gì vậy? Sao cậu hỏi vậy?"

Nó cười e thẹn:" Chuyện là tớ muốn kiếm thêm thu nhập thôi"

"Cậu có mẹ chi cho mà..."

"Không được...cậu cũng biết hoàn cảnh nhà tớ khó khăn mà...đúng chứ?"

Lục Thiên gật đầu, nó thấy vậy liền nói thêm"Cậu giúp tớ nha"

"Nhưng công việc của tớ rất vất vả đó...cậu có chịu được không?". Lục Thiên đẩy gọng kính lên nói

"Được mà được mà, mình đảm bảo mình làm được"

"Vậy được rồi, 3h chiều cậu đi với mình "

Nó vui mừng cười híp mắt lại:" Ok ok, vậy không để ai biết nha"

Lục Thiên gật đầu đúng lúc tiếng trống vào lớp lại vang lên. Ngoài cửa sau, An và Nam cùng đi chơi bóng về, thấy nó cười với Lục Thiên tươi như vậy An khó chịu ném quả bóng thật mạnh vào cánh cửa sổ tạo tiếng động khiến mọi người trong lớp giật mình quay lại. Cậu bình tĩnh đi về chỗ ngồi

"Đình Bảo An, cậu bắt đầu thích gây sự chú ý hả? Cậu tính hoại của công sao?". Nó nói

"Ừ, tôi thích vậy đó? Sao?". Cậu quay sang nó tức giận nhìn

Nó tức giận về chỗ nhìn Bảo An không nói lên lời." Cậu..."

Ở phía sau, Hoàng Nam thấy sức nóng đang cháy bùng lên liền can ngăn lại." Thôi thôi tôi xin hai người, vào lớp rồi đó...".

Tiết học tiếp theo là tiết học văn, môn học mà nó yêu thích...thế nhưng 15 phút đầu của môn văn đã bị thầy chủ nhiệm yêu quý cướp mất. Nó oán trách tại sao thầy không chen vào tiết anh văn đi, cứ chen vào môn nó yêu thích...Nó hận, nó hận, nó xé rách đôi tờ giấy trắng xé toạc thành những mảnh nhỏ nhìn thầy đầy căm phẫn...

"Các em thân mến, có chuyện khẩn cấp thầy xin 15 phút đầu của cô văn để thông báo với các em tin này...sắp tới 20/11 nhà trường tổ chức thi đua điểm tốt của từng cá nhân, từng tập thể, giáo viên. Theo đó là thi đua làm báo tường, văn nghệ, trang trí và vệ sinh phòng học sân trường, trồng cây. Vì thầy

cũng mới nhận được thông báo của nhà trường nên thông báo với các em luôn để các em có thời gian chuẩn bị và tự phân công nhau cùng làm việc."

"Haizza, nhà trường đúng là lắm chuyện thật đấy, sao có thể nghĩ ra đủ trò như vậy chứ? Chúng ta học còn chưa xong, đầu tháng 12 là thi cuối kỳ rồi...nhà trường muốn bọn em sống sao?"- Thuận Minh bức xúc lên tiếng

"Thuận Minh, sao cậu có thể nói vậy. Nhà trường là muốn tổ chức một sân chơi bổ ích cho chúng ta, cho chúng ta tha hồ sáng tạo khả năng vốn có của mình đồng thời giúp tình cảm lớp gắn kết lại cũng là để thể hiện tình cảm của học sinh với thầy cô. Đó là tình thầy trò cậu biết không, sao cậu lờ nói vậy?"- Tiểu Anh nói

Minh Thuận lắp bắp:"Tớ, tớ..."

"Minh Thuận à, không sao đâu em nói cũng đúng. Sang tháng các em phải thi rồi, thầy cũng không muốn làm khó các em nhưng ý tưởng không phải riêng trường mình mà ý tưởng từ sở xuống và yêu cầu các trường cùng thực hiện." Nói đến đây, thầy nói thêm:"À chút quên mất, có phần thi bóng rổ cho các em nam trong trường...Chúng ta sẽ thi theo khối sau đó lớp thắng thi với trường và các trường còn lại. Tất cả những gì thầy nói ở trên đều có giải...Nhưng giải với thầy không quan trọng, quan trọng là chúng ta cùng nhau tạo nên những kỷ niệm đẹp với nhau".

Cả lớp đồng thanh:"Vâng ạ"

Từ bên ngoài hành lang, cô bộ môn văn nhìn đồng hồ trên tay mình rồi thở dài bước vào lớp: "'Thầy Cảnh à, 15 phút hết rồi đó"

Thầy giáo giật mình quay ra nhìn cô bộ môn cười ái ngại vì đã cướp mất 15 phút của cô:"'À vâng, tôi nhắc các em xong rồi xin lỗi cô mời cô vào lớp". Thầy cảm ơn ai cập đầy gọng kính bước đi, nhưng ra đến cửa lớp không quên nhắc lớp:"Lục Thiên hết giờ lên phòng giáo viên gặp thầy, lớp học tốt nhé"

Đáp lại thầy là tiếng đồng thanh của cả lớp:"'Vâng ạ"

Về vị trí ngồi của mình cô bộ môn văn nói:"'Lớp này thật may mắn khi được thầy Cảnh chủ nhiệm đấy. Lớp tôi tôi còn chưa thềm thông báo mà thầy lớp này nhanh thật...Đúng là lớp tài năng, thầy giỏi trò cũng giỏi. Đừng có làm thầy chủ nhiệm buồn nghe chưa?"

Cả lớp vui vẻ trả lời:"vâng thưa cô"

"Được rồi mở sách ra đi, nay tôi không kiểm tra bài cũ nữa vì thầy các anh cướp của tôi 15 phút rồi, thay vào đó tôi sẽ đưa câu hỏi các anh lên làm bài tập giờ điểm cho tôi". Sau đó cô liền viết lên bảng đề bài: Anh/chị hãy đặt câu với 4 loại từ: nghi vấn,cảm thán, cầu khiến và trần thuật. "Các anh có 10 phút thảo luận nhóm và 10 phút sau lên bảng làm bài".

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca - Mai Nabi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Sau 25p khi lớp trả bài xong thì cũng là lúc tiếng trống lại vang lên. Học sinh nhốn nháo khắp hành lang, như ong vỡ tổ...đó là chuyện bình thường. Nhưng hôm nay, không như mọi khi các bạn học sinh chạy ra ngoài lớp và dừng lại hành lang lớp 10a2. Cửa lớp hành lang lớp 10a2 trật kín người.

"Có chuyện gì bên ngoài ồn quá vậy?" - Nó đang nằm thờ dộc trên bàn một mồi đá chân người bên cạnh nhưng không thèm nhìn lấy một lần. Cậu quay sang nhìn nó rồi nhìn lại ra ngoài hành lang trả lời:"'Không biết". Lúc này Eun Woo từ ngoài chạy vào thở dốc thông báo:"'Mọi người, lớp bên có học sinh mới...". Nghe thông báo vậy tất cả các bạn học sinh lớp tài năng mỗi người cùng một khuôn mặt trạng thái. Học sinh mới kẹ học sinh mới...học sinh mới chắc chắn là nam rồi vì trường này, nam thi nhiều mà nữ thì đếm trên đầu ngón tay. Thử nhìn lớp này mà xem, chả phải mình nó thôi sao?Thấy mọi người không có hứng thú, Eun Woo tiếp lời:"'Là học sinh nữ..."

Học sinh nữ. Học sinh nữ. Tất cả mọi người đưa mắt lên nhìn nhau rồi cùng chạy ra ngoài phi sang lớp bên cạnh "ngắm học sinh mới"để mặc Eun Woo ngơ ngác trên bục giảng một mình:"'Ê này các cậu...". Còn nó thì tròn mắt nhìn các bạn học sinh nam lớp mình mà ngán ngán:"'haizzz, đúng là cái lớp ham gái...trong lớp có bông hoa đẹp thế này mà không biết thương thức...". Nó tự an ủi bản thân mình trong khi đó Nam và An thì ôm bụng cười khi thấy nó phát biểu câu xanh rờn như vậy.

"Ừ vì lớp này có hoa xuyên chi nên ai cũng ngán..." - An nói xong liền nháy mắt với Nam bỏ ra ngoài còn nó thì lửa cháy bên trong phùng phùng nhưng không chịu ra ngoài.

"Xin chào các bạn, mình là Trần Tuệ Chi rất vui được làm quen với các bạn mong được các bạn giúp đỡ". Tuệ Chi giới thiệu ním cười tươi với các bạn học sinh 10a2, bên ngoài đám con trai xuyết xoa:"'Bạn ấy thật xinh đẹp"

"Ồi nụ cười ấy". Một bạn nam ôm tim giả vờ ngất

"Sang lớp mình học đi bạn ơi". Một bạn khác hét lên

"Bạn ơi ngồi chỗ mình nè!". Bạn nam trong lớp học nói

"Không qua chỗ mình nè". Bạn nam này đẩy bạn nữ bên cạnh ra để cho cho Tuệ Chi ngồi nhưng đón nhận lại chỉ là nụ cười hờ của cô. Cô đi thẳng xuống dãy bàn cuối, ngồi xuống bàn Mỹ Mỹ: "Mình ngồi chung nha". Đáp lại lời cô là sự lạnh lùng khó chịu của Mỹ Mỹ, nhưng Tuệ Chi cũng mặc kệ coi như không biết gì.

Bên ngoài Bảo An và Hoàng Nam ngạc nhiên hết cỡ chỉ tay về phía cô: "Kia kia kia chẳng phải là Trần Tuệ Chi sao? Sao sao lại?". An nói, rồi quay vào lớp gọi nó: "Ê lùn, ra đây coi"

"Có chuyện gì? nói trong này đi, tôi không ra ngoài đó đâu phiền chết mất". Nó vẫn giận khi này.

An giục: "Mau mau qua đây lẹ lên"

"Nó bức mình đi ra ngoài." Có gì? nhìn thấy ma hả?"

"Cậu nhìn xem, kia chẳng phải là Tuệ Chi sao?"

Nó ngơ ngác: "Đâu đâu?"

"Đó đó, góc lớp đó"

Lúc này nó mới thấy một người con gái đang ngồi cười nói chuyện với đám bạn trong lớp mới: "Trần Tuệ Chi, là em ấy. Sao em ấy lại tới đây? Chẳng lẽ là...". Nói xong nó liền chen nhanh vào trong lớp 10a2 tới thẳng bàn Mỹ Mỹ và Tuệ Chi nó quạt: "Trần Tuệ Chi..."

Tuệ Chi thấy chị mình liền giả vờ không biết đáp: "Này bạn gì ơi, có gì nói nhỏ với nhau sao gọi tên tôi to vậy?"

"Bảo Na tức giận khi thấy nó giả vờ giả vệt như vậy liền đi vô đầu nó một cái rồi chống nạnh: "Con nhỏ này, còn dám đáp trả sao? Nói mau em tới đây làm gì?"

Lúc này Tuệ Chi đứng dậy cười ôm một cánh tay nó nói: "chị nói xem, tới trường học thì mục đích là gì? Là học rồi không đúng sao?"

Na ngạc nhiên: "Vậy em tới đây học?". Chị gật đầu

"Nhưng sao lại tới đây học, trường cũ không tốt hả?"

"Chị này, chị biết mẹ con em cũng khó khăn mà là em theo chị thôi".

"Ừ hay lắm, sao không vào lớp với chị cho vui?"

"Em thi môn năng khiếu trượt". Chị phụng phịu, Na an ủi em: "Ừ tội nghiệp em, không sao đâu...nhưng chị không đảm bảo trước là em sẽ không sao thật đâu". Nói đoạn Na hất mặt nhìn ra ngoài ban công phía Nam đang đứng, mặt Nam biến sắc đỏ bừng sự tức giận, rồi quay đi Chi nhìn theo thấy Nam liền hoảng thấy chút tội lỗi bỏ mặc Na rồi chạy theo Nam ra ngoài.

Một góc khuất của hành lang nơi Tian và Lam Thần đang đứng, Lam Thần hỏi: "Con bé mới đó là ai?"

"Là Trần Tuệ Chi, em gái Bảo Na".

Lam Thần nhìn theo Tuệ Chi, khi bóng Chi sắp khuất cô vô tình thấy chiếc bút sau cổ của Chi. Chiếc bút đó khiến cô nhớ tới ngày đó, ngày mà cha cô bị sát hại, cũng đã lâu rồi cô không nhớ rõ chi tiết.

Khi cô cùng cha chơi trốn tìm trong phòng làm việc thì có một nhóm áo đen đi vào, một tên áo đen khác trên tay bế một đứa trẻ bị thương. Vì muốn bảo vệ con gái, cha cô nhẹ nhàng kêu cô đi tìm một góc trốn rồi ông sẽ đi tìm. Thế nhưng đợi mãi không thấy cha đi tìm cô lo dò định chui ra từ gầm giường nhưng "đoàng". Cha cô từ từ ngã xuống, máu từ trên chân ông chảy ra khi cô chuanar bị hét lên thì một bàn tay khác bịt miệng cô lại thì thầm bên tai: "Không được lên tiếng, nếu không cháu sẽ bị giết". Đó là giọng người phụ nữ, cô ta là lao công mới và vô tình vào nhầm phòng của chủ tịch.

"Quách Thâm, là do ông tự chọn con đường này không phải tại tôi. Nếu ông nghe theo tôi để lại kho hàng đó cho tôi thì đâu đến lỗi. Ông không chết và còn có tiền, nhưng đáng tiếc là ông không biết điều đó. Ông đã biết quá nhiều, ông phải cùng chung cảnh ngộ với họ Đinh ngu ngốc kia rồi." Cao Thiên Trác tay cầm điếu thuốc đưa lên miệng hút, thở ra khói phì phò rồi quay sang nhìn con bé trên tay đàn em mình nói: "Con bé họ Đinh kia, sao vẫn còn ở đây, đem đi xử lí."

Khi đám người Cao Thiên Trác kia đi, lúc này hai người mới từ từ bò ra. Quách Lam bò tới chỗ cha mình khóc nức nở, còn người phụ nữ kia thì hoảng sợ. Cô ta nhớ tới đứa trẻ khi này sẽ bị giết, dẫn do do dự không biết có nên cứu hay không nhưng nếu bị phát hiện thì cô sẽ toi đời. Cô chạy đi gọi thư kí phòng và thông báo cho mọi người biết Chủ tịch bị sát hại khiến ai cũng bàng hoàng. Nhưng người tính không bằng trời tính, khi cô xuống tới nhà gửi xe thì lại gặp đám người khi này: "Bây giờ xử lí nhỏ này sao đây?"

Tên kia thở dài: "Ta cũng chưa biết, cứ đi rồi tính"

Cô từng quần, làm sao đây làm sao đây, nếu không cứu đứa trẻ nó sẽ chết mất hay gọi cho cảnh sát. Nghĩ đoạn cô lấy điện thoại ra định gọi cảnh sát thì

bị một người đàn ông khác ngăn lại."Không được báo cảnh sát, nếu chuyện này nổi ra ngoài không chỉ cô mà cả gia đình cô cũng sẽ chết. Hãy cứu lấy đứa bé đó." Nói rồi ông bỏ đi và bế đứa bé khi này lên vai, đứa bé này là con gái Chủ tịch vì không muốn đám người Cao Thiên kia biết đứa bé là nhân chứng tồn tại trong căn phòng đó một khi bị phát hiện chỉ còn một con đường chết.

Và rồi cô lao công này quyết định đi cứu đứa bé kia mà đứa bé đó chính là con thứ nhà họ Đinh sau này chính là Tuệ Chi. Còn cô lao công chính là mẹ nuôi của Tuệ Chi.

Cái chết của Quách Thâm được cảnh sát bảo tự sát, vì bên cạnh ông là chiếc khẩu súng ngắn có dấu vân tay của ông. CCTV không ghi được hình ảnh nào của ai khác vào phòng vì CCTV đã được ""dọn dẹp"" hết rồi. Đoạn CCTV của Quách Lam cũng đã có người mang đi mất. Mà người đó sau này là thầy của cô.

Một ngày u buồn tang tóc, Quách Lam bỏ nhà đi mang theo con dao trên người tìm đến nhà Cao thiên. Sở dĩ cô biết nhà này vì đã có lần cha đưa cô tới nhưng chỉ đứng ở ngoài. May cho cô lần này Cao Thiên Trác không có nhà, cô chui từ từ từ cổng chính vào. Chiếc cổng to khá cao nhưng may rãnh dưới cổng được dựng hồ lớn lên cô lên được vào mà không bị phát hiện. Chính ngày đó là ngày cô gặp Cao Thiên Phong lần đầu tiên, cậu ta đang cầm đi ảnh của mẹ khóc.

"Cậu là ai?". Cao Thiên Phong từ phía sau hỏi. Quách Lam không quay lại trả lời tay cầm con dao run run. Cao Thiên Phong từ từ lại gần cô nhìn thấy trên tay cô cầm con dao liền hỏi thêm:"Sao cậu vào được đây? Cha tôi không có ở đây. Với con dao đó trên tay, cậu không làm gì được ông ý đâu. Mau về đi trước khi cậu bị phát hiện". Quách Lam tức giận cầm dao chém Cao Thiên Phong nhưng chém trượt vào mu bàn tay cậu, cô bé thấy máu trên tay Thiên Phong liền hét hoảng khóc lên cầm vạt áo Thiên Phong xô đẩy:"Đưa Cao Thiên Trác ra đây, đưa cao thiên trác ra đây cho tôi đồ khốn. Sao cậu dám cản tôi chứ? Mau đưa ông ta ra đây..." Cao Thiên Phong ôm tay đẩy mạnh Quách Lam vào phòng mình đóng cửa lại. Lúc này quần gia đang xếp quần áo liền chạy tới:

"Cậu chủ cậu sao vậy? cậu bị chảy máu rồi"

""Không sao mau đưa bạn ấy ra khỏi đây trước khi cha tôi thấy""

Quần gia lo lắng:"" Nhưng cậu chủ..."

Biết quần gia lo lắng cho mình cậu tỏ vẻ:"" Tôi không sao, mau đi đi"

Cô bé kia bị quần gia đánh ngất rồi đưa ra ngoài, để cô lại bên gốc cây bên đường xa biệt thự. Cũng may vừa lúc đó, người đàn ông đó tới. Ông ta đi tìm cô bé khi biết tin cô bỏ nhà đi.

Còn về Tuệ Chi, sau khi được cứu liền đưa về Việt Nam chữa trị. Thế nhưng không may thân thể cô lại bị phát hiện khi đang chuẩn bị lên máy bay sang Anh cùng mẹ nuôi và chị gái mình là Bảo Na. Đúng ngày hôm đó, Cao Thiên Trác cũng đang trên đường tới Ma Cao nhận hàng. Họ nhận ra Chi vì chiếc vòng cổ đang được đeo trên người Bảo Na không hiểu sao con bé nó đeo. Vì nghĩ cha ruột Bảo Na đã cứu Tuệ Chi lên ông bị giết. Vì khủng hoảng tâm lý, thời gian sau đó Bảo Na vô nhà thờ sống cùng sư Jenny và cũng bị phát hiện. Sư cũng bị giết và mẹ nó quyết định đưa nó sang Hàn. Còn người em gái bất đắc dĩ và người cô ruột kia cũng mất tăm mất tích từ ngày đó.

"Nam à...". Dưới sân sau của trường THPT A, một người con trai đang giận dỗi khoanh tay ngồi trên ghế đá.

""Giận hả? Sao giận chứ?". Tuệ Chi nói

Người con trai mở mắt to ngạc nhiên với câu hỏi ""đương nhiên"" của Tuệ Chi:""Ha, giờ thì Tuệ Chi em hỏi tôi ""sao giận hả?""? Nói xem em tới trường tôi học không báo tôi một tiếng, đừng đừng xuất hiện vậy là sao?". Nói đoạn cậu nói nhỏ nhẹ hơn:""Đã vậy còn dám cười với đám con trai vô duyên kia nữa chứ?"

Nghe vậy Tuệ Chi phì cười, gật đầu đồng ý với sự "giận dỗi" đáng yêu của Hoàng Nam. Thấy Tuệ Chi cười, Nam khó chịu:""Cười gì chứ? Bộ vui lắm hả?"

Chi đưa tay lên xoa má Nam:""Thôi mà đừng giận nữa, Nam đáng yêu quá đưỵ"

""Bỏ ra, đừng tùy tiện động vô má tôi"". Miệng Nam nói vậy nhưng vẫn để im cho Chi ôm mặt

""Thôi được rồi, để em kể anh nghe....Hôm qua, em tới thăm bà và gặp lại cha""

Nam thắc mắc:""Cha?"

Chi gật đầu nói:""Ừm, cha đẻ em - Đinh Bảo Phát"

Nam ngạc nhiên nói mắc:""Ông, ông ấy vẫn còn sống?"

"Đúng vậy, nhưng ông ấy không được khỏe"". Nói đoạn Chi bật khóc

"Em sao vậy?". Nam vỗ về

""Ông ấy, ông ấy bị liệt toàn thân phải sống thực vật đến hết đời""

Lúc này Nằm ôm trầm lấy Chi, an ủi Chi:"Không sao, không sao". Một lúc lâu sau, Chi mới hết nấc mà nói tiếp:"Bà nói, em nên đi học và tới đây. Vì trường này điều kiện rất tốt mà lại được gần anh trai... bà muốn em không phải vất vả nữa nên đã trả nợ giúp mẹ em và đưa em tới đây. Em thấy như vậy cũng được vì dù sao sau này em cũng phải giúp bà gánh vác cơ nghiệp một phần nhà họ Đinh"

Nam đặt hai tay lên vai Chi nói chắc nịch:"Tuệ Chi, à không Đinh Bảo Linh, cho dù thế nào anh cũng bảo vệ em"

Chi mỉm cười gật đầu đồng ý. Có người con trai luôn luôn bên cạnh giúp đỡ và ủng hộ mình như vậy, Chi thấy mình thật hạnh phúc.

Phía sau cây bạch đàn gần đó, bóng dáng ai đó đang ẩn nấp:"Đúng như mình đoán...Trần Tuệ Chi, à không Đinh Bảo Linh mới đúng". Nụ cười ẩn ý của cô ta khiến ai nhìn cũng phải sợ...nếu bình thường thấy vẻ ngoài là sự yếu đuối mong manh nhưng xen chút lạnh lùng thì bây giờ Lam Thần (Quách Lam) đang cười đầy ẩn ý:"Cao Thiên Trắc, ông lại có thêm một đối thủ rồi".

Phía xa, Cao Thiên Phong chạy tới chỗ Lam Thần:"Lam Thần"

Lam Thần giật mình chạy về chỗ Thiên phong:"Không có gì, đi thôi"

"Có mà cậu vừa xem gì giấu tôi đúng không?". Thiên Phong quay đầu nhìn ngó nghiêng, Lam Thần ra sức cản lại:"Aiz, đã nói không có gì mà, đi thôi" rồi kéo tay Thiên Phong đi. Thực ra Thiên Phong đã thấy và biết chuyện này. Cậu cũng chỉ là vô tình nghe được vì cậu đang nằm nghỉ trên ghế đá gần đó nhưng bị bụi cây che lấp. Mọi trạng thái của Lam Thần cậu cùng thấy, Lam Thần chính là cô bé mà ngày xưa cầm dao tới phòng cậu tìm giết bố cậu. Cậu biết mọi ý đồ của cô, nhưng không còn cách nào khác cậu chỉ biết lặng lẽ bảo vệ cô.

>

*Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca* - Mai Nabi được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.*

*Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.*

Chương 44

"...Cô à, cháu xin cô xin hãy nhận cháu. Cháu đang rất cần tiền...". Nó khấn

"Tôi đã nói tôi không nhận nữa mà. Chúng tôi đủ nhân viên rồi". Cô chủ quán nói.

"Cô à, nếu cháu không có tiền, cháu sẽ không trả được nợ cho người ta mất!". Nó nhanh lấy nước mắt ra tạo sự đồng cảm của cô chủ quán

"Học sinh các cô các cậu không lo học chỉ lo kiếm tiền làm gì không biết? Nhìn này, nhìn cậu ta xem". Cô chủ quán chỉ vào Lục Thiên:"Người to xác mà bên trong ốm yếu, không biết ngất lên ngất xuống ở quán tôi bao lần? tôi nói hai cô cậu về lo học đi, xin việc làm gì cơ chứ?"

Lục Thiên nghe thấy vậy liền im lặng. Bảo Na xin tiếp:"Cô ơi, xin hãy cho chúng cháu cơ hội, cháu tuy nhỏ bé nhưng cháu rất khỏe...cháu có thể làm được rất nhiều việc".

Cô chủ quán xua xua tay ý muốn đuổi Bảo Na, nhưng Bảo Na vẫn có lời van xin. Đành bó tay với nó lên cô chủ quán bèn nói:"Thôi được rồi, trước mắt hôm nay cô phải thử việc 3 ngày không lương. Nếu qua được thử việc tôi sẽ cho cô làm nhân viên chính thức". Nói liền quay sang Lục Thiên:"Cậu còn đứng đó. Còn không mau đi thay đồ vào làm còn ngăn người ra đó?"

"Lục Thiên ngó người:"À, vâng cháu đi ngay đây ạ". Quay lại nhìn Bảo Na ra dấu hiệu ok, ý cậu chúc mừng Bảo Na đã có công việc. Bảo Na mỉm cười cảm ơn cô chủ quán lia lịa.

Cô chủ quán lấy ra một bộ đồ Picachu để trước mặt nó. Nó to mắt nhìn:"Đây là gì ạ?"

"Mặc bộ đồ này đứng trước cửa phát tờ rơi"

Hả? trời ơi cái gì thế này. Nó đến xin việc chạy bàn như những người kia sao lại thành phát tờ rơi thế này?

"Cô..cháu đến là để xin làm chạy bàn..."

"Sao, chỉ là thử việc thôi không làm được hả? không làm được thì về nhà đi".

Nghe thấy vậy nó liền nhận đồ và cầm đồng tờ rơi trên tay cô chủ quán:"À không, cháu làm cháu làm mà".

Trên sân thượng tòa ký túc của dãy 11 đôi nam nữ đang ngồi trên mái. Chàng trai ngồi tựa vai cô gái, còn cô gái thì đeo mắt kính cầm quyển sách đọc. Chàng trai lên tiếng: ""Lam Thần, tôi hỏi cậu câu này""

Lam Thần nhìn Cao Thiên Phong rồi lại nhìn vào sách gật đầu: ""Ừm, cậu hỏi đi""

Vẫn tư thế đó, Thiên Phong hỏi: ""Chữ cái đầu tiên trong bảng chữ cái ABC là chữ cái gì?""

Lam Thần trả lời ngắn gọn: ""A""

Thiên Phong tiếp lời: ""Vậy số 123?""

""1""

Thiên Phong ngồi thẳng dậy nhìn Lam Thần hỏi: ""Thế còn trong tình yêu, bắt đầu từ đâu?"".

Lam Thần rời tầm nhìn khỏi sách sang cậu lắc đầu: ""Không biết"". Lâm thần ơi Lâm Thần, bình thường cô thông minh lắm mà sao nhắc tới tình yêu cô lại ""gà mờ"" vậy chứ?

""Thiên Phong mỉm cười, đưa hai tay lên áp sát vào mặt Lam Thần trả lời: ""Bắt đầu từ anh và em"".

Lam Thần đỏ mặt, quay nhanh đi nhìn lại vào sách: ""Cái gì mà anh và em, cậu khùng"".

""Tôi nói thật đấy, Lam Thần tôi thích cậu ""

""Ừm, tôi cũng thích cậu"". Lam Thần gượng cười.

""Vậy cậu có thể yêu tôi như Kiềm Tử yêu Đường Ấn không?"". Thiên Phong đau lòng hỏi Lam Thần. Lam Thần bàng hoàng đưa mắt sang nhìn cậu lúng túng không biết trả lời thế nào: ""Tôi, tôi..""

(Kiềm Tử và Đường Ấn, hai nhân vật chính trong phim Hàn Võ Kỳ)

Thấy Lam Thần có vẻ lúng túng. Đúng thật sự là cô không thích cậu, cậu hiểu, cậu biết. làm sao cô có thể thích và yêu con trai của kẻ thù được cơ chứ: ""Được rồi, tôi chỉ đùa cậu vậy thôi, sao cậu căng vậy"". Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại Thiên Phong kêu lên, cậu dừng dậy đi nghe máy.

""Thiên Phong, em mau về nhà ngay đi có chuyện rồi"". Bên kia ống nghe là giọng của Cao Thiên Minh. Cao Thiên Minh là anh con nuôi nhà họ Cao. Từ ngày được đưa về nhà họ Cao. Cao Thiên Minh và Cao Thiên Phong thân nhau như anh em ruột. Cao Thiên Trác đưa Cao Thiên Minh về từ khi còn là một đứa trẻ máu lạnh trong trại giáo dưỡng.

""Có chuyện gì vậy anh?"". Thiên Phong hỏi

""Về nhà sẽ rõ"". Nói xong liền dập máy. Cao Thiên Phong vội vàng đi xuống dưới nhưng xuyết quên mất là Lam Thần vẫn đang ngồi trên mái liền không quên nhắc Lam Thần: ""Trời khá lạnh đó, cậu cũng mau mau xuống đi, tôi có việc đi trước"". Lam Thần gật đầu mỉm cười. Vừa nãy khi cậu đi nghe máy, thấy vẻ mặt Thiên Phong là cô biết nhà Cao thị đã xảy ra chuyện mà đó là chuyện gì, thì cô biết thừa.

Tại Cao thị:

Cao Thiên Trác ngồi trên ghế thủ lĩnh, bên dưới là Cao Thiên Vũ, Cao Thiên Dương, Cao Thiên Minh và Cao Thiên Phong. Ba người họ Cao kia tất cả đều là con nuôi của Cao Thiên Trác ngoại trừ Cao Thiên Phong và Cao Thiên Y. Cao Thiên Y là một cô gái 15 tuổi thông minh và sắc sảo. Bên ngoài là vẻ mặt lạnh lùng khó tính nhưng bên trong lại tình cảm, ân nghĩa biết phân phải trái rõ ràng. Vì Cao Thiên Y là con gái Cao thiên Trác nên cần phải đảm bảo tính an toàn, trong mọi cuộc họp và mọi việc ông làm đều giấu con gái vì sợ nó biết sẽ hoảng.

""Bố, gọi chúng con đến là có việc gì?"". Thiên Phong hỏi

Cao Thiên Trác rời khỏi ghế đứng ra phía đầu bàn tay cầm điều xi gà thờ khói bay phù phù trong không gian tối: ""Nếu t không nói nhà xảy ra chuyện liệu con có về không?""

""Bố..."". Thiên Phong quay đầu sang nhìn Thiên Minh. Biết là mình có lỗi Cao Thiên Minh tỏ vẻ hối lỗi: ""Xin lỗi em anh là không cố ý""

""Là ta kêu nó gọi cho con. Sao?Giận hả? Người đáng giận không phải là con mà ta mới đúng""

Thiên Phong nhẫn nhịn. Cậu từ nhỏ đã không muốn tới căn phòng này, cậu không muốn dính dáng gì tới công việc của ông ta nên luôn né tránh vắng mặt: ""Rất cuộc là có chuyện gì?""

Cao Thiên Trác nhìn sang Cao Thiên Vũ, tay một bên cầm gậy ra hiệu. Cao Thiên Vũ nói: ""Hôm qua, sông bài của ta đã bị phá tan nát. Số tiền của ta cũng bị cướp hết.""

""Cái gì? Chuyện này liên quan gì đến tôi?"". Thiên Phong nói: ""Các người bị phá, cướp liền gọi tôi về rốt cuộc là sao?""

Cao Thiên Trác lên tiếng: ""ta muốn con điều tra rõ ràng và bắt tên khốn đó tới đây?""

Hừ, đùa Cao Thiên Trác đúng là biết nói đùa: ""Bố đang đùa con đúng không? Liên quan gì mà con phải làm? Bố nên nhớ. Việc của bố con không tham gia và không muốn dính dáng gì tới""

""Vậy nếu ta nói đó là sông bài của mẹ con thì sao?""

Mẹ. Mẹ cậu đã mất từ lâu, sao lại có sông bài được: ""Sông bài của mẹ?""

""Đúng vậy. Ngày con còn nhỏ, ta đã sang tên sông bài đó cho mẹ con đó là tất cả. Bây giờ ta không ép con, muốn tìm nguyên nhân hay không là việc của con"". Thiên Phong bức mình đi ra ngoài liền phóng xe chạy đi. Cao Thiên Trác nói chuyện với Cao Thiên Vũ: ""Bên đó, xử lí sao rồi?""

Cao Thiên Vũ trả lời: ""Thưa bố, Thái Quan Liên chết rồi""

Cao Thiên Trác tức giận: ""Cái gì? Ông ta chết rồi""

""Vâng, nghe nói ông ta tự sát""

""Không dễ gì ông ta tự sát. Mau tìm rõ nguyên nhân.""

"Vâng"". Thiên Vũ tuân lệnh.

Cao Thiên Trác nói thêm: ""Thiên Dương, cùng giúp Thiên Vũ. Thiên Minh, tạm thời gác lại chuyện của Đường môn bên kia, cô ta sẽ không dám làm hại người của ta trước đâu. Ta sẽ cho người tới đó con hãy giúp Thiên Phong. Ta nghĩ chuyện của Thiên Phong không đơn giản vậy đâu"". Thiên Minh, và Thiên Dương nhận lời.

Buổi chiều, Đinh Bảo An, Lý Hoàng Nam cùng với Eun Woo và Tian đi chơi bóng về liền vào một quán nước tá túc gần đó trò chuyện. Từ xa nhìn thấy bọn họ, Bảo Na liền hoảng không biết giấu mặt đi đâu nhưng nghĩ cũng may cô đang mặc bộ pikachu này nên họ sẽ không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Lớp Học Soái Ca* - Mai Nabi được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.